

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

et Hefteskrift, udgivet ved S. Jørgensen.

Nyt Bibliothek for underholdende Æmner

1833; Vol. 3

Kjøbenhavn : Trykt paa Udgiverens Forlag,
1833-1834

6 bd.

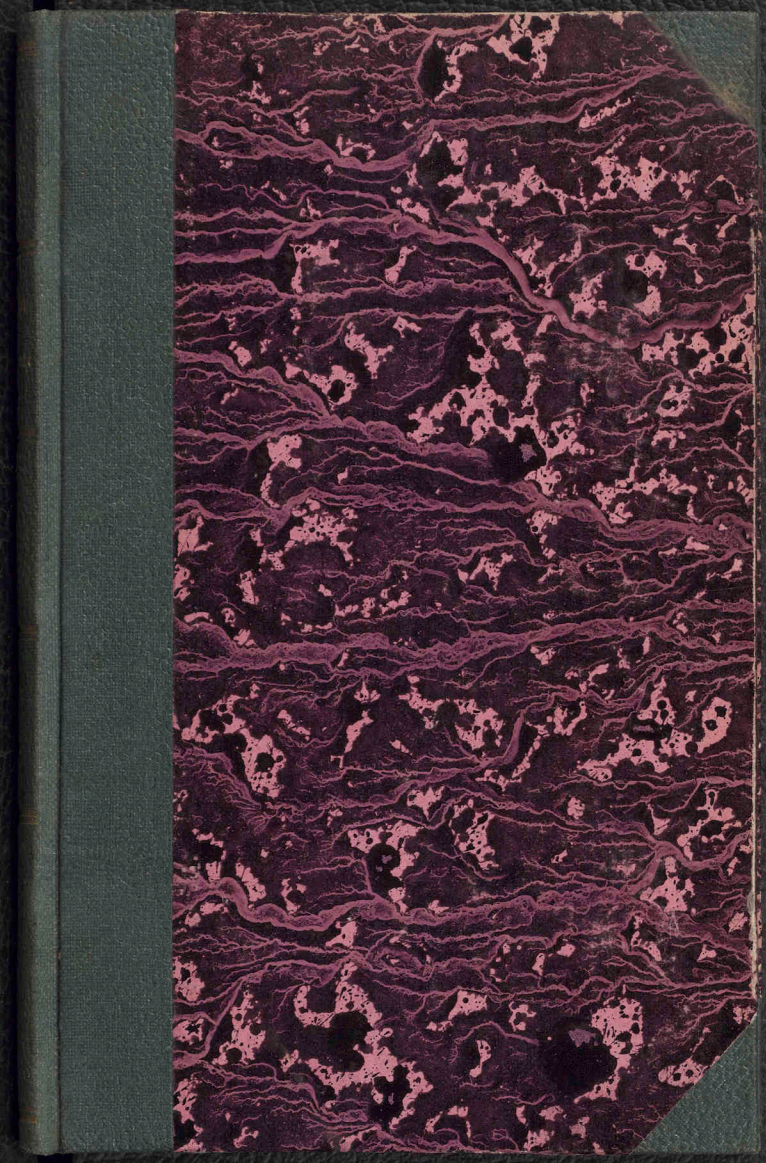
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

57.-11.

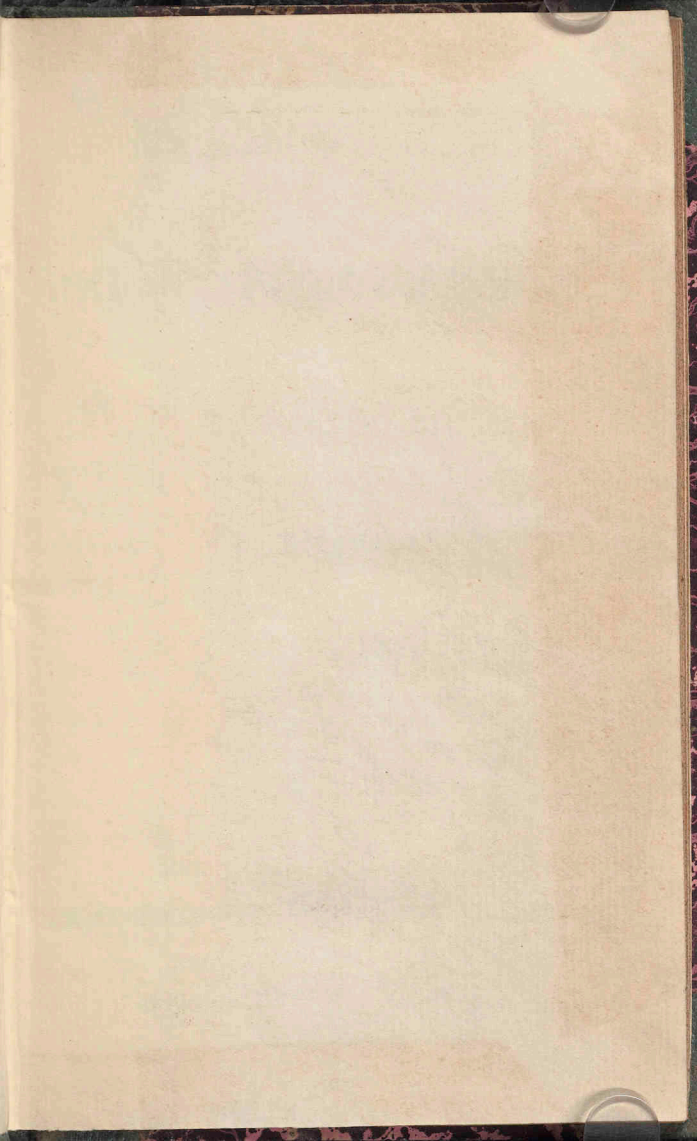
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 57 8°

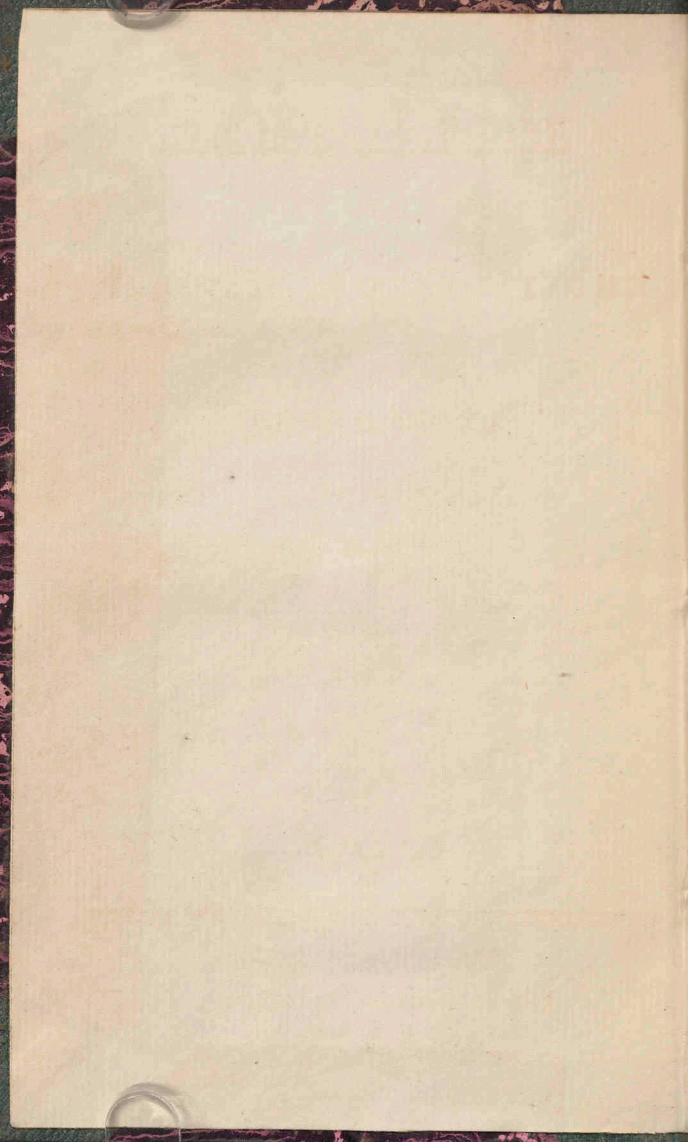

1 1 57 0 8 00302 0

+Rex

Nyt

BIBLIOTHEK

for

underholdende Læmner.

Et Hefteskrift,

udgivet ved

S. Jørgensen.

Tredie Bind.

Kjöbenhavn, 1833.

Trykt, paa Udgiverens Forlag,
hos H. G. Brill.

BIBLIOTHECA

for

under the name of the

of the

of the

of the

Stöber, 1833

Stöber, 1833

Stöber, 1833

Donna Cia.

Historisk Novelle fra det fjortende Aarhundrede,
af Ludwig Rein.

1.

Indbyggerne i Forli sov og drømte. Kun enkelte Vagter stode hist og her paa den befæstede Stads Vold. Den italienske Nathimmel hang som et blødt Shawl paa den duftige Jord og bedækkede Træernes Frugter og Blomster og Menneskenes Drømme og Sorger. — Det var i Juli i Aaret 1355.

Ordelaffi, Forlis Behersker, sov ikke. Han havde forladt sit Hvilested og streed gennem Slottets Sale. Snart vare hans Skridt raske og kraftige, snart blev han eftertænkksom staaende, snart lænede han sig til de høie Vinduer, foer med Haanden over Panden og saae tankefuld ud i den yndige Nat. I et Hjørne af Salen sad en dunkel Skikkelse paa Hug, hvilken han kun syntes at lægge lidt Mærke til. Men da Morgenrøden begyndte at somme Himlens brune Klæde med Lys og Guld og enkelte lette Skyer flammede som røde Blomster i Østen, da stampede Ordelaffi med Foden i Salen og raabte med dyb Stemme: "Scaraglino!"

haar gave ham et æventyrligt, kjæmpemæssigt Udseende. Mogle Skridt fra ham stod Scaraglino i bøiet Stilling, tør og lille, med tynde Hovedhaar, hvidt Skjæg og et guult, visnet Ansigt. Halsen var kun let bedækket med et Tørklæde. Alderen havde furet hans Pande, men paa den hvilede Fred. Hans smaa Dine udtalede Godmodighed og syntes at ville jævne det Uhyggelige i hans øvrige Læggeme.

"Gamle, hvad tænker Du paa?" spurgte Ordelaffi nu.

Scaraglino rettede sit Hoved iveiret, saa paa ham og sagde: "Solen bestimmer os Begge, allernaadigste Regent, Eder, som kraftig Mand — mig som svag Døding. Jeg har sovet, men I ikke — jeg har drømt, men I ikke."

"Stille derom!" befalede Ordelaffi ham.

"Jeg har drømt om Præsterne, — o, læg ikke Eders Haand saa grusomt paa dem, som I har besluttet," svarede Scaraglino og traadte et Skridt nærmere.

"Du skal være stille," sagde nu Ordelaffi igjen med endnu større Strængighed end forhen. "Sov og drøm — hvad kommer det mig ved! Min Vej er ikke Din. Jeg staar og maa sørge for at jeg ikke falder. Med mit Fald vilde min hele Virken see ud som en Sæbeboble, tom, huul og opløst. Og ryster da ikke disse Præster ved min Høide? Er det ikke dem, som ved deres Hælsstarvighed gjør mig mistænkt i Staden og Omegnen? Er det ikke dem, som ved deres elendige Trods opløste det sagte Feldraab: Forbandelsen hviler paa en Bandlyst! En Bandlyst maa man ikke adlyde! En Stad, mod hvil-

ken Paven udtalede Interdictet, har ingen Hjælp, ingen Redning uden den som Paven tilbyder?!"

"Det skal de ikke, det maa de ikke!" vedblev han efter en Pause, og vil de ikke læse Messe, holde Skrifte og Gudstjeneste, — saa maa de dø! Derved bliver det, Scaraglino; — see, jeg taler aabent med Dig. Disse syv Munkes maa dø, for at Indbyggerne igjen kunne skjælske og frygte mig som forhen. Jeg veed godt, at Nogle allerede vakle, — ved Præsternes Død vil de igjen staae fast, saaledes som jeg bruger dem. — Jeg veed godt at den saakaldte fromme Deel af Folket er utilfreds, siden Kirkerne ere blevne lukkede og Præsterne trodse mig. Derfor maa jeg gjennemhugge denne Knude med mit Sværd, thi der kunde let komme en Tid da de nuværende, første Lyd af Utilfredshed samle sig til en Storm og bruse ind paa mig som en Ilveirsnat."

Derpaa spændte han Sværdet om sig, iførte sig Rustningen, gik igjen til Vinduet og tilvinkede Scaraglino at bortfjerne sig. Men denne blev staaende og bukkede sig kun.

"Hvad vil Du endnu?" spurgte Ordelaaff. "Gaa ned og pas Dit Arbejde, det er forbi med Dine Drømme."

"Endnu ikke," svarede Scaraglino, "thi ikke alene Præsterne, ogsaa Cardinal-Legaten Albornoz og Eders skionne Gemahlinde, Donna Cia, saae jeg i Drømme. Staan derfor Præsterne, allernaadigste Regent! O, der er jo allerede flydt Blod nok, siden I har forsvaret denne Stad. Tænk paa den Eed, som Eders Gemahlinde svor

da hun var her sidste Gang. Hun har svoret den vaagende, og vaagende og drømmende vil hun holde den."

"Hvad har Du drømt om min Gemahlinde?" spurgte Ordelaßi roligere, "og om Legaten Alborno?"

"Donna Cia bad Eder være menneskelig, men Alborno nærmende sig med en mægtig Hær. Videre saae jeg ikke."

Da raabte Ordelaßi med vild Haan: "Lad kun Herr Legaten nærme sig! Vi ville bære ham Biskopshuen imøde til han tager sin Cardinalshat Gaae og spørg Præstene for sidste Gang om de vil aabne Kirkerne, holde Skrifte, læse Messe, begeistre Folket for vor Frihed, og bede offentlig for mig og min Hær? Byd dem — maaskee hjælper det — byd dem Gaver. Dem skal de tage og adlyde mig! Hvis ikke, saa forkynd dem, at jeg vil lade Huden flaa af dem levende og derpaa give dem Døden ved Pidskeslag."

Med disse Ord, som han udtalede med Tordenstemme, drog hans Dienbryn sig sammen og hans Haand knyttede sig forbittret.

Han taug. Men Scaraglino sagde: "Hav Tak, min allernaadigste Regent! Jeg vil udrette mit Værk, — Gud vende Alt til det Bedste." Han bukkede sig og gik.

2.

Ordelaßi var blevet eftertænkende. Han satte sig og støttede Hovedet paa sit store Sværd.

Ordelaßi var i Band; thi han havde i den stormfulde Tid, da Italien næsten hver Maaned havde en an-

den Skikkelse, heller ikke været ledig. Driftig, forvoven, og ikke sjelden grusom var det lykkedes ham med sin Soldaterbande at forsvare et Gebet i Kirkestaten, der paa mangfoldige Maader var sonderlemmet og deelt. Medens nu Mansfredi havde sat sig fast i Faenza, Maletestaerne i Rimini, Polentaerne i Ravenna, herskede Ordelaffi i Forli og Cesena. Ethvert Overhoved for en saadan Besiddelse havde antaget Navn af Regent. Lidt efter lidt var det lykkedes dem at gjøre sig Indbyggerne i deres Besiddelser tro og hengivne ved Godhed, eller at tvinge dem til Kyndighed ved Strængheid og Grusomhed. Dette sidste Middel havde Ordelaffi især ofte anvendt, for at staae fast og sikker, og han vidste at opfinde skrækkelige Plager for at tugte den ringeste Modstridighed. Ved de vedvarende Stridigheder, ved de indre og ydre Forvirringer, som herskede i Italien, havde den pavelige Stool endnu ikke kunnet anvende nogen tilstrækkelig Kraft for at ydmyge disse smaa Herskere, og Interdict og Band vare blevene frugtesløse.

Men nu havde Pave Innocenz VI. udsendt Cardinal-Regaten Albornoz, for igjen at erobre Kirkestaten, fordrive de smaa Herskere og derpaa tiltræde det Forbund, som dengang var sluttet mod de mægtige, erobningsyge og bestandigt og evigt frigende Visconti'er.

Solen steg høiere, den varmede Ordelaffis Hoved, den oplyste den hele Sal; men den Stærke sad fordybet i Tanker. Han tænkte ikke alene paa Albornoz, denne ny, fremrykkende Fjende, Donna Cia var blevet omtalt af Scaraglino, hun stod ogsaa for Ordelaffis Sjæl.

For tre Aar siden var hun blevet hans Gemahlinde — ikke af Kjærlighed, men nødet dertil af hendes strænge Faders Villie. Hun levede ikke mere i Forli, men i Cesena. Her i hendes Gemahls anden Besiddelse herskede hun med Mildhed og Godhed. Her vilde hun gjøre det Gode godt, som han fuldførte i Forli. Herfra udsendte hun rige Understøttelser til Forlis Indbyggere og især til dem, som begræd et Offer for hendes Mands Grusomhed. Hun havde ofte med Taarer bedet sin Mand om at være menneskelig, hun havde ofte grædende kastet sig for hans Fødder, for at løsrive sig fra ham, — men det var aldrig lykkedes hende at bøie hans Sind eller bevæge hans Hjerte. Derfor var hun med sin Gemahls Tilladelse for et Aar siden draget til Cesena. Men hun kom ofte til Forli, for hvor hun kunde, at raade og hjælpe Indbyggere, der hang ved hende med ubestrikelig, ja med særmerkt Kjærlighed. Men nu, da Ordelaffi, ved hendes sidste Tilstedeværelse i Forli, lod en Borger grusomt henrette, havde hun i hans og hele Folkets Paasyn raabt høit og høitideligt: "Jeg tilsværger Gud og Folket, at jeg ikke mere vil være og kaldes Ordelaffis Gemahlinde, hvis han endnu een Gang dommer og straffer saaledes!" Efter disse Ord var hun hurtigt med sit Følge brudt op til Cesena, uden at tage Afsked fra Ordelaffi. Men i det befæstede Cesena havde hun ladet sig udraabe som Overstibefalende og ladet Besætningen aflægge sig Trokabseden, for at give sin Ed Eftertryk og satte hende istand til at kunne holde den.

Da Ordelaffi fik Efterretning herom, saae han ikke

andet deri end et flygtigt Bærk af qvindelig Opbrusen: Han foresatte sig at ride til Cesena saa snart som muligt, for enten spøgende og spottende at bekræfte sin Gemalinde som Overstbefalende, eller hvis det ikke havde været Spøg, da at bringe Tingene i den forrige, gamle Orden. Men Præsternes for ham ubehagelige Bægning havde holdt ham tilbage. Han vilde først være paa det Rene dermed; thi denne Bægning var ham endnu mere ubehagelig, fordi Pave Innocenz VI. havde ophævet Interdictet for Cesena, da Donna Cia opflog sin Bolig der. Om det var Plan, Galanteri eller en Følge af Cia's Mildhed bekymrede Ordelaffi sig ikke om; men han saae hellerikke gjerne at Forlis Indbyggere blev sat tilbage derfor. Og derfor frygtede han nu Præsternes Bægning saameget mere.

Nu i dette Dieblif, da han havde sendt sin Tjener Scaragliano til Præsterne, og var blevet erindret om Alborno's og Cia, traadte ogsaa hiin Ged hurtigt tilbage i hans Erindring. Allerede imorgen vilde han ride til Cesena, og træffe de nødvendige Anstalter, som formedelst den hurtigt fremrykkende Legat Alborno's vare ligesaa nødvendige der som i Forli. Og medens han endnu overlagde og tænkte, eller meget mere grublede derover, opløstede sig udenfor et stærkt Skrig; mange Stemmer syntes at juble, mange at knurre. Ordelaffi foer som forskrækket op af sin Stol og ilede til Vinduet. Her saae han, at de arbejdende Soldater og Borgere omringede en Mand. Forbittret rev Ordelaffi Vinduet op og raabte: "Hvad er der paafærde? bliv ved Eder's Arbejde, Halsen skal brækkes paa den Døgne!"

Han slog Vinduet heftigt til og stormede ud af Salen, for at gaae ned og selv see hvad det var. Men paa Midten af Trappen mødte han den Mand, der nylig var blevet omringet af Mængden.

"Hvem er Du? hvad bringer Du? Hvad havde mine Folk med Dig at gjøre?" spurgte Ordelaßi forbittret og blev staaende for ham.

"Jeg er et Bud," svarede den Fremmede, "sendt til Eder fra Malatestaerne i Rimini."

"Følg mig hurtigt!" sagde Ordelaßi og ilede igjen op ad Trappen. Budet fulgte, de traadte ind i Salen og Ordelaßi sagde befalende: "Tael!"

"Malatestaerne," begyndte Budet, "lader Eder, allernaadigste Herre, melde, at de har sikker Efterretning om Cardinal-Legat Alborno's Anmarsch. Han nærmer sig med en mægtig Hær. Endnu i disse Dage vil han være i Nærheden. Jeg skulde ogsaa bringe denne Efterretning til Hersterinden i Cesena og har allerede gjort det."

"Og hvorfor omringedes Du af Soldater og Borgere? hvoraf kom den Skrig og Tumult?" spurgte Ordelaßi.

"Jeg fortalte det," svarede Budet, "som jeg nu fortæller Eder og da jeg sagde, at jeg ogsaa havde været i Cesena og Donna Cia, Ederes —"

"Hvad bringer Du fra hende?" faldt Ordelaßi ham i Tælen.

"Fra hende bringer jeg intet," sagde Budet, "men Folkene dernede vidste endnu ikke at hun er Overstbefalende, daglig bivaaner Baabenøvelserne, fører streng Orden

og Opfigt, og at Besætningen samt Indbyggerne hænge ved hende med stor Kjærlighed."

"Udsling!" tiltordnede Ordelaffi ham, "det Eventyr har Du fortalt?! — Videre, hvorfor larmede de?!"

"Det ved jeg neppe selv!" svarede den Forstrækkede, "men Borgerne jubledede og Soldaterne mumlede og meente at Livinderegimente var et daarligt Regimente."

Ordelaffi greb frampagtig til Sværdet, hans Dine rullede, han skred til Vinduet, saae forbittret gjennem Ruderne ned paa Borgerne og vendte derpaa synlig roligere tilbage til Budet.

"Har Du seet Donna Cia?" spurgte han ham nu.

"Da jeg erkjendte mig om Befalingsmanden," svarede hiin, "viste man mig til Donna Cia. Jeg udførte mit Erinde og blev affærdiget med en Hilsen til Polenta og Eder."

"Ellers ved Du intet?" fortæl nøie, fortæl mig Alt!" sagde Ordelaffi, "har hun ellers ikke omtalt noget?"

"Nei, Herre!" svarede Budet. "Da jeg forkyndte hende denne Efterretning, lod hun Hovidsmændene falde, og for disse maatte jeg gjentage, hvad jeg allerede havde meldt. Derpaa indtraadte de fornemste Borgere i Cesena og i Spidsen for dem Bertinuuccio, og jeg maatte tale nok engang."

"Bertinuuccio, Bertinuuccio?" sagde Ordelaffi grunde og strøg sig med Haanden over Panden. "Hvorledes kommer Du derpaa Knøs?" vedblev han, smilende af

Brede, "Vertinecio har levet i flere Aar i Genua, han forlod Cesena da Cia blev min Gemahlinde."

Han taug, hans Haar reiste sig og hans Ansigt skiftede Farve; pludseligt begyndte han at lee rasende, greb den Fremmede ved Brystet, hævede ham iveiret, satte ham haardt mod Gulvet og skreeg: "Vertinuccio og Cia! Djævel og Helvede! — Nu veed jeg nok. Kom!"

Og saaledes rev han Budet med sig, ned ad Trapperne og førte ham paa Volden, hvor Borgerne og Soldaterne arbejdede. Hans Livvagt fulgte, Trommerne larmede og den arbejdende Mængde forlod Skovl og Hække og trængte sig nærmere.

"Soldater! Borgere! Benner!" raabte han nu høit, "her er en Fremmed, som har fortalt mig og Eder et Eventyr og løiet for os. Han taler om den kommende Fjende Alborno — og dog har jeg i Gaar faaet sikker Efterretning om, at han endnu opholder sig i Rom og først rustet sig. Han fortæller underlige Fabler om min Gemahlinde, Donna Cia. Han siger hun er Dverstbefalende i Gjærning og Sandhed, og dog er det Hele kun en Spøg, imorgen vil jeg ride hen i min og Eders Stad Cesena, for at forbyde den skyldfri Spøg. Men for at quæle saadanne uværdige Rygter med eet Slag, kommer jeg nu til Eder og forbyder ved min Brede at tale mere om denne taabelige Sladder! — Endnu staaer Fjenden langt borte, men nærmer han sig, saa glæd Eder; I vil gjøre Bytte! — Kunde jeg kun hidkalde Herr Legaten! Kunde jeg blot snart føre Eder imod ham! Min Glæde, min Stoltthed og Eders Vre vilde da være!"

Han gjorde en Panser. Livgarden jublede: "Længe leve Ordelaffi!" de ørige Soldater raabte det efter, men Borgerne taug.

"Nu skal Løgneren straffes," tog Ordelaffi Ordet, "fordi han har bedraget mig og Eder. Det faldt mig ikke tungt at opdage hans Bedrageri, og da han ikke trodsede, men afslagde en aaben Tilstaaelse, saa skænker jeg ham Livet og hans Straf skal bestaae i, at han pidskes, og derpaa bliver bundet paa et skabet Væsel og hurtigt bragt over vort Gebet! — Det skee, som jeg befaler."

Trommerne lød. Ledsaget af sine Soldater vendte Ordelaffi tilbage til Slottet.

3.

Neppe var Ordelaffi kommet tilbage i Salen, førend han hørte det tro Bud jamre sig under Pidskenes Slag. "Alt for hurtige Daare, snaksomme Nar," sagde han hen for sig. "Kun i Dag og imorgen skulde Du have tiet. O, jeg kjender Eder!" vedblev han og saae ned paa Borgerne, "Albornoz kommer Eder belellig, Cias Exempel vilde give Eder Lys, som I ønsker det, og Præsternes Trods lyse for Eder som Solen."

Han stirrede mørk hen for sig. Han tænkte nu paa Cia, paa den tilbagevendte Vertinuccio, Cias tidligere Elskede — han vidste ikke, om det var Plan eller Tilfælde, at Cia just nu optraadte saa bestemt. Men det følte han, at han for længe siden skulde have gaaet til Cesena og der undersøgt, om Cia kun af Lune og Spøg havde opfasket

fig til Øverstbefalende eller om det for Alvor var Trudsel. — Nu var det Eldste ham tydeligt, og ligesom Stormvinden bruser i Ilden, saaledes drog Bredden ogsaa ind i hans Sjæl. Denne vilde han allerede imorgen lade føles i Cesena.

Nu blev det pidskede Bud bundet paa det skæbende Væsel. En gammel Kone kom for at føre det ud af Staden. Toget gik fremad. Mange Soldater lo, spottede og kastede med Jord efter den Fremmede, — men Borgerne knurrede. Og da derpaa Soldaterne gjorde det værre og tog Stene istedetfor Jord, knurrede Borgerne stedse høiere og man hørte enkelte stærke Stemmer iblandt dem. Da vinkede den grædende Fremmede til dem, at de dog maatte følge efter ham og beskytte ham; — og pludselig kastede nogle arbejdende Borgere deres Hækker paa Skulderen og fulgte den Fremmede. I næste Dieblis strømmede Hundreder til og de Øvrige gjorde sig allerede færdige til at gøre det samme. Da raabte Ordelaffi, som havde seet paa alt dette, tordnende ud af Vinduet: "Tilbage Borgere, tilbage! ved min Brede, hold op! Soldater! træng Borgerne tilbage med Magt!"

Og Soldaterne grebe til Vaaben. Men der var ingen Modstand mulig. Den hele Mængde Borgere styrte efter — og disse vare i Antal næsten tre Gange stærkere end Soldaterne.

Ordelaffi skummede, greb efter sin Stridshue, drog sit Sværd og styrte ud af Salen.

Men udenfor paa det sidste Trappetrin sad Scarag-lino, graa og nedbøjet, som en Ufkehob. Han hørte De-

ren flaaes til, den Stormendes Skridt og vendte Hovedet idet han sagde: "Allernaadigste Herr Regent, hvis der gaaer ned ad Trappen, maa igjen gaae op ad den. Bliv hellere oppe, allernaadigste Herre, oppe, oppe — thi man stiger hurtigt ned, men kun langsomt op; — hvis som forlader det Høle kommer i Dybet og fra Dybet stiger man kun besværligt op i Høiden!"

Ordelaffi blev staaende. Det forekom ham, som en Mand talede prophetiske Ord. Men efter faa Puls-slag skreed han rask hen til Trappen og sagde: "Gjør Plads Gamle, gaae ind i Salen og vent mig der."

"De Levende gjøre stedse Plads for hinanden, den Ene maa vige for den Anden. Kun den Døde bliver liggende. Under Jorden røre og støde de ikke hinanden. Der er ikke mere Tale om at gjøre Plads," svarede Scaraglino.

"Drøm som Du vil," raabte Ordelaffi, "men lad mig komme ned, og vil Du ikke vige, saa styrt ned!" Med disse Ord stormede han løs paa ham.

Men Scaraglino lagde sig over Trinet, holdt Ordelaffis højre Fod, klamrede sig til den og sagde heitidelig: "J er dødsens, hvis J gaaer ned."

Ordelaffi forstrækkedes, som Eggetræet forstrækkes, naar Tordenen farer over det. Den Stærke lod sin Fod holdes af den Svage, og da den Svage stod op, blev den Stærke endnu stedse staaende.

"Kom, allernaadigste Herr Regent," sagde Scaraglino, "kom op i Salen." Og Ordelaffi fulgte ham som Tigeren det lokkede Lam.

"Jeg har engang baaret Eder ud af Slaget," begyndte Scaragliño her, "J laae saaret, forladt og Døden nær — jeg vederqvægede, forbandt og pleiede Eder. Og da J var indsovet og vaagnede igjen, da bad og græd J, græd mig imøde som et Barn og sagde grædende: "Bliv hos mig. Siden den Tid har J ikke grædt eller bedet."

"Hvortil det?!" spurgte Ordelaßfi heftigt. "Bede og græde!"

"Det har jeg gjort," svarede Scaragliño og saae, idet han foldede sine Hænder, til Himlen, "jeg er ogsaa blevet hos Eder, om J endog ofte traadte mig med Fødderne, lod mig pidske —"

"Sic!" befalede Ordelaßfi ham, "derfor giver jeg Dig Kost og Løn, derfor har Du min Naade, saaledes som endnu Ingen har havt den, tør sige mig, hvad ingen Anden tør. Hvad vilde Du? hvorfor lod Du mig ikke komme ned, og hvorledes staaer det sig med Præstene?"

Scaragliño rystede betænkelig paa Hovedet og sagde: "Med kunde jeg ikke lade Eder komme, allernaadigste Herr Regent! Mit Hjerte siger mig, at det var Eders Ulykke — og hvem der kan sove og drømme, han seer klart om Dagen, ham siger Hjertet ofte Sandhed."

"Og hvad saae Du klart?" spurgte hiin.

Scaragliño hævdede sit Hoved, saae paa ham og svarede: "Borgerne! — O, de synes ikke at kunne forglemme, at J, da Donna Cia for sidste Gang var i Forli, lod den almindeligt elskede Borger Mazzo uskyldig martre til døde."

"Ukyldig? hvem vover at sige det?" svarede Ordelassfi. "For mine Dine var han skyldig! Men jeg er Herre og vil blive det saa længe mit Sværd holder! — Hvorledes er det med Præstene?"

"Sex udbede sig Døden, den Syvende vil adlyde Eder," svarede Scaraglino, "men betænk, betænk, hvad I gjør!"

"Det vil jeg, det vil jeg!" lo Ordelassfi. "Gaae, lad mig være alene!"

4.

Borgerne vare imidlertid vendte tilbage til Vol-den. De havde ledsaget den Fremmede indtil Porten og gik nu igjen rolige til deres Arbejde. Ordelassfi saae deri et sikkert Tegn paa at den nu opvaagnede Trods endnu var at bøie. Men at han maatte bøie denne, og ikke forsømme et Dieblisk, indsaae han ogsaa af det han havde hørt og seet. Kold og rolig gav han derfor Befaling til at en af de sex Præster, som vedblev deres Udsagn, offentlig skulde dræbes. Røddet skulde bestemme hvilken. Enhver af de øvrige Fem maatte blive i deres Fængsel og den Syvende fik sin Frihed, men blev bevogtet og fik Befaling til høitidelig at læse Messe om Aftenen.

Harde Ordelassfi forhen aldrig lagt Somme paa sin Forbittrelse, saa begyndte han dog i Dag at bringe en Orden, en Plan i sit Raseri, og denne kloge Beregning skulde just gjøre det Bedste og holde Borgerne i Lydighed

for Fremtiden. Hans Dpførsel i Dag mod Budet fra Rimini havde allerede været beregnet, men nu viste han sig endnu listigere. Han gik ned, traadte stolt og bydende blandt sine Krigere, dadlede deres Dpførsel mod Budet og gav dem en haard Trettesættelse derfor. Derpaa vendte han sig til Borgerne, sagde, at han først nu var blevet underrettet om det Foresaldne og maatte skjænke deres Handlemaade sit fuldkomne Bifald. Han besaa derpaa deres Arbeide, roste deres Fliid og besteg, hilsende Borgene venligt, en modig Hest, og reed bort fra den ny Bold til de yderste Fæstningsværker for Portene.

Da han kom tilbage, steg han af, beholdt Hesten hos sig og lod Borgerne give hvidt Brød og god Vin. De spiste og drak saa meget de vilde. Men nogle spiste og drak ikke, men skjulte sig bag de Andre. Ordelaffi tog selv et Bæger og raabte: "Paa mine Borgere af Forli's og Cesena's Vel! Paa Herr Legat Alborno's Ankomst!"

Da han havde drukket, tilføjede han: "Eiden I kom under min Regjering har jeg indrømmet Eder mange Rettigheder; jeg har befriet Eder fra de pavelige Afgifter, I har gjort rigeligt Bytte ved mine Streiftog og jeg tilsværger Eder, at jeg vil beskytte og forøge alt dette for Eder! Bærer tro og lydighed som hidtil, thi min Dom er streng og jeg er uforsonlig mod Trods. Det vil jeg endnu i Dag vise Præstene, som ikke i otte Dage har villet aabne Kirkerne for Eder, Eders Kvinder og Børn. I veed hvorpaa de stole. Alene paa den Efterretning, at Alborno rustet sig. Men ligesom vi allerede i flere Aar have beleet Interdictet, saaledes ville vi ogsaa nu be-

lee det, om endog Alborno3 stod for vore Bolde. Lad kun Cesena være befriet for Interdictet, — lad det ikke bekymre Eder, eller opfylde Eder med Misundelse! I har hidtil havt aabne Kirker, jeg skal sørge for at I fra nu af faaer det igjen. Præstenes Trods vil jeg bryde, jeg skylder Eder det, og jeg tænker det vil lykkes.”

Soldaterne, der for største Delen havde blandet sig mellem Borgerne spist og drukket med dem, og endnu drak, istemmede deres sædvanlige: ”Længe leve!” mange Borgere raabte det bag efter og Ordelaßi takkede.

Da hørte man Lyden af enkelte, klingrende Piber og et dybt brummende Kohorn. Fra Staden trængte sig Mænd, Kvinder og Børn, og omringede en Karre, hvorpaa der sad en nøgen Præst.”

Ordelaßi svang sig paa sin Hest og jagede Marterkarren imøde. Da han havde naaet den, bøjede han sig ned til Præsten, vendte hurtigt sin Hest, var efter faa Secunder igjen paa Volden og tilraabte Soldaterne og Borgerne: ”Kirkerne blive aabnede, endnu i Dag bliver der læst Messe! See, saaledes har jeg sørget for Eder og dog skaanet! thi kun een Præst har jeg dømt, omendkjönt Alle havde fortjent Døden for deres Halsstarrighed. Dog deres Trods er forbi; en Enestes Dvaler har rystet de Dvrige og de ville adlyde. Men I skal afgjøre om endnu Flere af dem skal dø. Raadfør Eder og giv mig Efterretning om nogle Dage; men gaae i Kirke i Aften med Kone og Børn.”

Bøddelknægtene kom nærmere. Nogle udførte den gruelige Musik, Andre trak Karren, endnu Andre sloge

Præsten med Riis. Folk fulgte fra alle Kanter. En Sol-
dat tog Stangen, hvorpaa den store Biskophue hang, og
bar den foran Toget. Det Hele frembød et gyseligt Syn.
Præsten var hudflettet. Hovedet støttede han paa et Bundt
Straa og om Halsen bar han en Tavle, hvorpaa stod
skrevet: Ulydig.

Mængden skred taus frem med Vognen. Paa mange
Ansigter malede sig Frygt og Skræk, paa mange ogsaa
Medlidenhed og Smerte. Gadedrengene udstødte under-
tiden et Glædeskrig, men en Bøddelknægts Raab: "Ro-
lighed, han ligger i sidste Aandedræt!" kvalte det igjen.
Da Vognen kjørte over Borden raabte Ordelaaffi høit og
alvorligt: "Min Kjærlighed og Omsorg for Eder er stor,
men min Dom er ogsaa streng!" Derpaa reed han ind
i Slotsgaarden.

Endnu havde Karren ikke naaet Enden af Borden,
saa var Præsten død og ved den evige Sovn befriet fra
sin Skjændsel og sin Smerte.

Solen brændte hedt, Jorden var varm, ingen Vind
vorte sig, det syntes som om Stad og Omegn var blevet
Brændepunktet for et stort Huulspeil; det var Middag.
Borgerne gik hjem, for som sædvanligt at hvile i disse
Timer. De følte forskjælligt for Ordelaaffi. Mange gik
med fuldkommen Frygt, Mange med en Blanding af Frygt
og Kjærlighed, men Nogle med dybt Nag og Hævntørst.
I disse Sidstes Huse sneeg sig uset og forklædt,
den frigivne Præst Malatti, der havde bestukket sin Bagt
med Penge og var flygtet.

5.

Ordelaffis Sjæl lignede nu en stor Klokke, som ved Klemtning bliver sat i stærk Sving, saa at den lyder stormende og Menneskene hører den, men naar Jlden er dæmpet, ikke mere bliver trukket i, men vakler af sig selv langsomt frem og tilbage, og dens sagte Brummen bliver kun hørt af dem, som staae den nær.

Nær ved ham stod Scaraglino. Han saa hvorledes Ordelaffi, i Begyndelsen da han traadte ind i Salen, gik op og ned, men derpaa bleve hans Skridt stedse langsommere og hans Tilfredshed udtalede sig saavel i hans Ansigt, som i hans hele Holdning.

"Er Du tilfreds Scaraglino?" spurgte Ordelaffi.

"Naar Slangen stikker Eder," svarede Scaraglino, "og Giften kun angriber en Finger istedet for hele Haanden, saa er I, allernaadigste Herre og Regent, dog vel ogsaa tilfreds? — Præsten sover og drømmer nu, jeg vil sørge for at man lægger ham blødt. Hvo veed, hvem der skal begrave Eder og mig?" Med disse Ord bortfjernede han sig.

Ordelaffi var træt, han gik gennem Salen ind i et Sider værelse og strakte sig paa sit Leie, for at hensove Middagens glødende Time. Da overtænkte han endnu engang Alt, hvad der var mødt ham fra imorges, og roste sig selv og sin Opførsel derved. Den betydelig større Halvdeel af det Onde forekom ham nu bortfjernet og Borgernes fremstræbende Utilfredshed, dels at være indelukket, dels bortskæmmet. Især fandt han det meget godt ved sin Opførsel, at han kun havde dræbt een

Præst. Nu maatte Borgerne troe — og denne Troe havde han jo allerede understøttet — at de øvrige Sex vare blevene forstrækkede for hans Brede, frygtede hans Straf og angerfuld foiede sig efter hans Befaling. Han havde ogsaa derved antaget Skin af Menneſkelighed og tillige indrømmet Borgerne den Ret, selv at afgjøre om de øvrige sex Præster ſkulde leve eller dø. For endmere at ſtuffe Folket angaaende de sex angerfulde, lydige Præster, var allerede paa hans Befaling ſaadanne Anſtalter truffene, at fem Soldater, klædte i Munkeklæder, ſkulde om Aftenen ved den første Messe knæle paa Alterets Trin, og Malatti, den virkelige, eneste, lydige Præst holde Messen.

Tillige var det ham ogsaa kjær, at der kun var faldet eet Offer, fordi han troede, at han paa denne Maade intet havde at frygte for ſin Gemahlinde Cia. Han tænkte at kunne gjøre hende det indlysende, hvor nødvendigt det Offer havde været, og hvor ſkaanende han havde handlet. Tøvrigt vidſte han, at hun ofte havde ſkiælvet for ham, og i værſte Tilfælde ſkulde da et Magtſkridt hjælpe ham. Men dette syntes ham under de nuværende Forhold at være nødvendig for hele Geſena, og allerede den næſte Dag vilde han udføre det.

Medens han tænkte derover, lukkede han ſine Dine og Sønnen, Naturens troeſte, bedſte og yndigſte Barn beſtrøede ogsaa den Vildes Leie med roſenrøde Blomſter.

Medens Ordelaſſi ſov, kom Borgerne igjen paa Volden, for at gaae til deres Arbeide. Kun Nogle af dem manglede, og iſær dem, ſom før havde forladt Plad-

sen med Nag og Hævntørst. De indfandt sig først senere. Det var Venner af den for kort siden uskyldigt henrettede Alazzo. Hos dem saae man langt borte den forklædte Præst Mallatti forsvinde, der nyligt havde erholdt et Brev, hvoraaf han endnu syntes at meddele dem noget.

Da de kom paa Bolden fordeelte de sig blandt de øvrige Borgere, talede med dem, dog forsigtigt, hemmeligt og stedsø arbejdende. — Soldaterne hvilede endnu i den indre Slotsgaard, og de enkelte Bagter stode for langt bortfjernede, til at de ved Haffernes og Skovlernes Larm kunne have hørt noget af Borgernes Samtaler.

Allerede længe havde Borgerne i Forli forbandet Ordelaffis Regjering, thi tilbød den dem end mangan en Fordeel, som de maatte undvære under det pavelige Regimente, saa var deres Liv næsten hvert Dieblis givet til Priis for Bøddeløren. I Aar og Dag var Ordelaffis Grusomhed tiltaget og den rigelige Løn, som han før betalte dem for deres Haandaarbejde paa Fæstningsværkerne, begyndte stedsø at blive mindre. — Rigtignok turde de ikke yttre deres Uvillie, da han havde kastet nogle tusinde Soldater i Forli, og skeete det engang, saa vidste Ordelaffi ved sin Grusomhed hurtigt at neddæmpe den, men efter deres Medborger Alazzo's Henrettelse, og især i de sidste otte Dage var Utilfredsheden steget høiere end nogensinde før. Thi Præsterne, der, omendstjøndt Interdictet allerede i længere Tid havde været lyst over Forli, dog hidtil havde udført alle kirkelige Forretninger, begyndte paa engang at træde over paa den pavelige Side

og al Lyst og Magt, hvormed de før af Ordelaſſi hemmelig var tvunget til Kirkeforretningerne, havde nu været forgjæves. Mange af Borgerne ſaae deri et Tegn til en ny Forandring i Tingene.

I Dag havde nu Ordelaſſi været venlig og rundt-
haandet, havde atter dømt ſtrængt, men kun for at for-
ſkaffe dem og deres Koner og Børn den nødvendige Sjæ-
leforſørgelſe, havde endog henſtillet Alt til deres Kjendelſe,
om nu de ulydige Præſter ſkulle ſtraffes for deres forrige
Haardnakkethed eller ikke, og Alt havde i Dag ſaaet et
bedre Syn.

Men alligevel var det blevet Enhver tydeligt, ſom
nu befandt ſig midt imellem de arbejdende Borgere
og havde hørt Mazzo's Benner's Ord, at den flygtige
Ruus — at Haab, Frygt og Skræk var efter ſaa Timer
bortdunſtet af Gemytterne og af Begivenhederne fra i
Dag var der ikke blevet andet tilovers en Uſſky.

Da Ordelaſſi vaagnede, ſtod Scaraglino ved hans
Bede og ſagde: "J har ſovet — maaskee ogsaa drømt.
Det er godt, allernaadigſte Herr Regent. Præſten ſover
ogsaa og er nu begravet. O, troe kun, det er altid godt,
at de ſaaledes."

"Har Du Lyst dertil, Scaraglino?" ſpurgte Orde-
laſſi, reiſte ſig ſtrækkende fra Sengen og foer, ſom han
pleiede at gjøre i gode Timer, med Haanden over den
Gamles Anſigt.

"Naar mit Kald fordrede det, — ja, med Glæde
vilde jeg ſaaledes gaae hen at ſove," ſvarede Scar-
raglino.

"Dg hvad er Dit Kald?" vedblev Ordalaffi, idet han spændte sit Sværd om sig og satte en let Baret paa Hovedet.

"Mit Kald, allernaaadigste Herr Regent," svarede Scaraglino, "er, at afholde Eder fra Bolds-gjerninger og Blodsudgydelser saa meget det staaer i min Magt, naar I ikke sover, til — I sover ret længe."

"Sie!" svarede nu Ordalaffi heftigt, "Du er et Barn!" Dg nu gik han ned til Soldaternes Hovidsmænd.

Her gav han Befaling til, at de med deres Mandskab høitideligt skulde ledsage ham til Messen i Dag, og kun de maatte blive tilbage, som skulde betjene Kanonerne og Petarderne, ved hvis Torden Høitidelighederne skulde forhøies. Han besaae ogsaa i Slotsgaarden de ny ankomne Feltstanger, som han, da Brugen af saadant Skytz neppe var tredive Aar gammel, havde forskaffet sig med store Omkostninger. Han besluttede at tage disse Stykker med imorgen til Cesena, og gav Befaling til, efter Midnat hemmeligt at bringe dem ud af Staden, ligeledes skulde 800 Mand af hans Livvagt, enkelte og uden at opvække den ringeste Opsigt, nogle Timer sildigere følge efter Skytzet og drage ad Veien til Cesena, indtil han selv vilde indhente Skytz og Mandskab den følgende Morgen.

Nu gav han Borgerne Frihed for i Dag, for at de kunde pynte sig og ved Solens Nedgang være med Dvin-der og Børn paa Bolden, hvorfra Processionen skulde gaae for sig.

Neppe havde Borgerne hørt det, saa forlode de allerede Pladsen og ilede til deres Boliger.

Ordelaffi forsømte intet, som kunde gjøre den forestaaende kirkelige Aft vigtig og høitidelig. Han betragtede det som det sidste, nødvendige Stød, for atter at bringe det gamle Uhrværk i den forrige Gang. Scarag-lino maatte bringe ham et gyldent, herligt Pantser og en ligedan Hjelme med pragtfulde, blaa Fjeder. Han lod den skønneste Hest smykke, og beholdt intet andet af sin Hverdagsrustning end det store Sværd.

6.

Solen var sunket ned bag den fjerne Horizonts blaa Forhæng. Aftenrøden brændte endnu paa Himlen som en hellig Vagtild. Lette, gyldne Skyer omgav den som smaa Skikkelser og man kunde tænke, at de himmelske Engle kom frem, for fredelig at sætte sig ved den hellige Vagtild. Og da Skyerne — eller Englene — igjen vare dragne bort, blev der af Aftenrøden paa den rene Himmel kun en lille, bøiet Rand, som en gylden Ring, paa en brudelig, jomfruelig Finger. I det Høie var det saa fredeligt, saa himmelsk, — men nede i Forli var der heftig Bevægelse.

Paa Volden havde allerede alle Soldaterne indfundet sig og Borgerne indfandt sig nu ogsaa. De Sidste bragte kun saa Kvinder og Børn med, men istedet derfor bar Enhver sin Arbeidshakke, ombundet med Wiinløv og en Krands derpaa, hvori Ordelaffi og Soldaterne saae et festligt

Segn, et muntert Smykke. At Mazzos Benner, og foruden disse maaske hundrede andre Borgere endnu mangede, kunde Ingen bemærke i Mængden eller i Skumringen.

Pludseligt lod Klokkerne fra alle Taarne, Petarderne og Kanonerne tordnede fra de yderste Volde, Soldaterne marscherede op, Borgerne sluttede sig til disse og paa alle Sider af det ordnede Tog traadte nu Fakkelsbærere. Ordelaßi kom, som en guldharniskklædt Rjæmpe. Han var til Hest, saavel som hans Hovidsmænd, der omgav ham. Scaraglino reed tæt ved ham paa en mager Kleyper. — Da Ryttertoget kom ved Slotsporten, marscherede Soldaterne en Strækning fremad, saa at der mellem dem og Borgerne blev tilstrækkelig Plads for Rytterne. Ordelaßi udfyldte nu med sine Ledsgere dette Rum, og stillede sig saaledes i Spidsen for Borgerne, som han skjodesløst hilsede.

Faklerne brændte, Trommerne hvirvlede, Klokkerne lod som forhen, Skytset bragede stærkere og Toget bevægede sig fremad, bølgede gennem Gader og Stræder, til den store Hovedkirke Sanct Maria.

Da de vare ankomne der, steg Ordelaßi med sine Ledsgere af Hestene. Hovidsmændene adspredte sig paa den rummelige Kirkeplads, bandt deres Heste ved de smaa Kirkedøres Haandgreb og Ringe, og Ordelaßi lagde sin Hests Tøile i Scaraglinos Haand. Men denne saae ængstelig paa sin Herre og sagde sagte: "Endnu engang beder jeg Eder, — o hør mig nu, da I

ikke for vilde høre mig, mit Hjerte spaaer — jeg slipper Eder ikke!”

”Gamle Nar!” svarede Ordelaffi halv høit og vred, ”maa jeg fra i Dag af begynde et Skinkiv, saa maa jeg ogsaa nu i Kirken.”

”Saa vil jeg binde Hesten, saa maa jeg med Eder!” sagde Scaraglino med Angst og Skjelven.

”Du bliver!” befalede Ordelaffi, idet han vendte sig for at gaae de kommende Hovidsmænd imøde.

Men Scaraglino greb fast i sin Herres Sværdgreb og klamrede sig fast. Da slog Ordelaffi ham i Ansigtet, gik Hovidsmændene imøde, og med disse igjennem den store Kirkedør. Scaraglino blev hos Hesten, holdt Haanden for Ansigtet og der flød Taarer fra hans gamle Dine.

Kirken fyldtes stedse mere og mere. Soldaterne sadde i Baggrunden, saa langt Gitteret tillod det, der adskilte Høialteret fra Kirkens Skib. Ordelaffi befandt sig med sine Ledsagere høit over Syngechoret i en Bedestol. Borgerne sadde sig ikke, men bleve staaende i Forgrunden. De som kom sidst lænede sig til Dørene og stillede sig paa begge Sider af Indgangen. At Hundrede af dem kun havde gjort Toget med til Døren og var der traadt af, vidste kun Borgerne.

Lusinde Kjærter oplyste det vide Rum. Kun oppe ved Hvælvingens Loft laae et Mørke, hvortil Lyset ikke kunde trænge høit nok op fra Dybet. Fra Choret lød Sang, fra Mængden en sagte Bøn og Præsten Malatti skreed langsom, men med fast Holdning ud fra Sacristiet.

Ham fulgte fem Mænd, ligedan klædte, hvilke knælede bag ham paa Alterets første Trin.

Da forlod Ordelaffi sin Bedestoel, og Hovidsmændene blev tilbage i denne. Han kom ned, freed gjennem Skibet og stillede sig i Midten af den Plads, hvorpaa hans Soldater sadde. Da Sangen nu forstummede og Præsten sang Dominus vobiscum, og Mængden fastede sig paa Knæ, da bøiede Ordelaffi sig ogsaa knælende mod Jorden og blev i denne Stilling som de Andre.

I den store Kirke var der i dette Dieblig stille som i Graven — Kjerternes sagte Knittren var den eneste hørlige Lyd. Da vendte Præsten sig med Ansigtet mod Menigheden, og i det disse ventede det præstelige Messesord, foer et Skud med Lynild og Jorden gjennem den vide Høvelving og uden for Kirken led Raabet: "Paven leve!"

Ryftet gjennem Marv og Been, som om Himlens Hævntorden havde slaaet ned i hans Hjerte, forblev Ordelaffi, og med ham den største Mængde af Soldaterne paa Knæ, men Borgerne reiste sig op. Endnu omhyllet af en Krudtsky, stod Præsten, med et kort Gevær i den venstre, en brændende Lunte i den høire Haand.

"See, Borgere, see Tyrannen!" raabte han høit og begejstret, "Kuglen har slaaet ham, Gud vil selv domme ham, men Skrækken har grebet ham, som Dommedags Jorden! Forli's Borgere! Jeg har hidkaldt Eder med Baaben, brug dem! Rald paa Eders Brødre udenfor! Riv Voldene ned! Skaf Eder Frihed!"

Dg Borgerne spingede deres Hækker, og raabte: "Paven leve!"

"Forræderi! Forræderi!" skreg Hovidsmændene skjælvende ud af Bedestolene.

"Ja, Pave Innocenz den Sjette leve!" vedblev Præsten med mægtig Stemme. "Han leve! Han har sendt sin Legat til Havn! Han staaer allerede for Rimini! Rimini vil falde! Her er et Brev, som jeg modtog i Dag!" Han kastede et Brev med den brændende Lunte til den endnu stedsse uden Bevægelse knælende Ordelaffi; "derfor, Soldater, fald fra Tyrannen, forlad ham, som han forlader Borgerne! I Pavens Navn forkynder jeg Eder Tilgivelse! Gjør, som Eders fem Brødre have gjort; følg mig, som disse fulgte mig, thi disse Fem ere ikke Præster! Nei, Præstene ere ligesaa standhaftige som jeg, og derfor har Ordelaffi kastet dem i Fængsel! See, saaledes vilde Tyrannen bedrage Eder!"

De fem Forklædte kastede deres Klæder, trak deres Sværd og knælede igjen for Alteret.

"Men Eders Brødre have omvendt sig!" vedblev han og hævede sin Stemme endnu stærkere. "Derfor, forlad ham! Trefold Forbandelse over ham!"

Han gik hurtigt fra Alteret og kastede nu ogsaa Geværet til Ordelaffi. De fem Soldater fulgte ham i det nære, tilstødende Sacresti.

Hovidsmændene vare komne ned. Alle Soldaterne reiste sig og taug. Det var som om de havde hørt den yderste Dags Basun. — Ordelaffi laae endnu taus og stiv som forhen. Hovidsmændene traadte om ham og

raabte: "Førræderi! Førræderi! Førræderi! Vaagn op, Regent, vaagn op!"

Da stod Ordelaffi op, langsomt, skjælvende og som kommende sig af en stærk Samhed; med blegt, vildt fortrukket Ansigt. Men pludseligt reiste hans Haar sig, Dinene rullede, Ansigtet opsvulmede, bøvende sig og rystende med forbittrede Gebærder raabte han staaende: "Helvede! Helvede! giv mig Kraft til Seieren! Men I," sagde han, hævede sig stolt og bydende, til Soldaterne, "hvorfor staae I her? I har seet mig svag. Det foraarssagede Skrækken eller Helvede for første Gang ved mig i Dag! I skal igjen see mig stærk! Afsted til Baaben! Soldater, I skjælve? Skjælver ikke, I vil seire og tifold Sold betaler jeg for denne Nat! — Høvidsmænd, I fører Halvdelen af Soldaterne og søger at vinde Slotstets Bagside, trænger gennem den bageste Poet ind i Slotsgaarden, tager de ny Feltflanger og fyrer mod Borgerne, hvor det er nødvendigt. Jeg tager selv den anden Halvdeel af Soldaterne og fører dem fra begge Sider mod Borgerne. Hundrede af Eder træde strax af her, for at fange Malatti og bevogte de øvrige Præster. Afsted, nu afsted!" befalede han endnu og Alle forlode Kirken.

I et Hjørne af Kirken nær udgangen stod Scarag-lino, og da Ordelaffi gik forbi ham blæste han nogle Lys ud og sagde: "Saaledes udslukkes Alt!"

Derpaa fulgte han efter, saa hurtigt som hans Alder tillod det.

Hestene, som de havde bundet udenfor, vare borte. Ogsaa Ordelaffi maatte til Gode stille sig i Spidsen for sine Soldater. Da hans Harnisk hindrede ham i at gaae tog han Beenfinnerne af og Scaragliino bar dem efter ham. I Gaderne fandt de Alt dødt og stille. Men da de kom nærmere til Boldpladsen hørte de den dumpe Lyd af indfaldende Jordvægge og de arbejdende Borgeres Raaben. Disse havde stukket Fakler i Jorden og hele Pladsen var oplyst. Endnu førend de havde naaet den nærmeste tolv Afsendte sig, foran hvilke der blev baaret et hvidt Torsklæde paa en Fakke.

"Vi ville ikke have at der bliver udgydet Blod," raabte een af dem, "vi forlange ikke andet end at I lade os arbejde roligt. Snasnart vi have nedrevet den ny Bold, kan Ordelaffi drage i sit Slot. Vi gaae derpaa til Boldene foran Portene og rive ogsaa disse ned, saa vil Tyrannen nok nedlægge sit Regimente og frivillig forlade Staden."

Neppe vare disse Ord udtalede, saa skreeg Ordelaffi: "Ned, ned med Rebellerne!" og strakte Taleren til Jorden. Strax vare de Andre omringede, ogsaa disse faldt døde til Jorden. Kun Een undkom, og i det Dieblig da han styrtede tilbage til Borgerne hævede hele Massen sig og drog Soldaterne imøde. Under frygteligt Skrig svang de deres Fakker og hilfede Soldaterne med en Steenregn. Og da Ordelaffi befalede at angribe og kastede dem sine Krigere haardt imøde, vege Borgerne

bestandigt længere tilbage indtil i Nærheden af Slotsporten, hvor de nu pludseligt fordeelte sig og med eet Slag affyrede Feltflangerne, som de havde opkjørt her. Mange Soldater styrtede, og Ordelaffi, som ikke var denne Modstand voksen, holdt stille og sendte hurtigt en Afdeling til Boldene ved Portene for at hente Petarder og Kartover. Da lynede det allerede fra Boldene og tordnede herover, ledsaget af Raabet: "Paven leve!"

Nu kom Høvidsmændene tilbage med deres Mandskab, og berettede, at den bageste Port var besat, beplantet med Feltflanger og Skytset paa Boldene allerede taget af Borgerne under Messen. — "Saa blive vi sammen!" sagde Ordelaffi til Høvidsmændene og kaldte de til Boldene beordrede Afdelinger tilbage, "nu ville vi endnu engang angribe her og derpaa til Boldene, som ikkun kunne være svagt besatte."

Høvidsmændene vare derimod. De forestillede ham, hvor lidet et andet Angreb vilde frugte. Men Ordelaffi befalede. Med sænkede Pandser styrtede Soldaterne sig i tætsluttede Rækker paa Borgerne. Ordelaffi fulgte efter med en anden Mæsse, Høvidsmændene angreb fra Siden, og trods Feltflangernes Ild bleve Borgerne trængte tilbage. Soldaterne jublede allerede og Ordelaffi styrkede paa ny ind paa de Vigende, men idet han haabede at der ved dette Afgreb vilde opstaae en fuldkommen Flugt blandt dem, blev hans Soldater angrebne i Ryggen. Borgerne fra de ydre Volde kom til, og beløb deres Tal sig end kun til nogle Hundrede, saa vare de Faa dog frygtelige — thi det var Alazzo's Venner. Fra

Boldene bragte de Kartover og Petarder. Stormflokkerne løb, Dvinder og Børn strømmede til og spændte sig for Skytset, som blev betjent af Mændene og uafbrudt affyret paa Soldaterne. Ordelaffi kastede hurtigt den nye Fjende sin Magt imøde og trængte ham tilbage til de nærmeste Gader; men nu fulgte den gamle Fjende efter ham fra Boldpladsen, tvang ham fremad og stuede ham næsten ind i Gaderne. Nøden var stor for Soldaterne, men gennem Stormflokkernes Lyd, gennem Larmen og Trængslen, Trudsel og Forbandelser, hørte man dog endnu bestandig Ordelaffis Stemme raabe: "Fremad, fremad!"

Da blev det pludseligt lyst i Nærheden af Porten, hvor Vægen fører til Cesena. Man saa et stadseligt Ryttertog, der i det mindste bestod af tohundrede Bevæbnede, nærme sig med Fakler. Ved dette Syn bleve Soldaterne, som atter formodede en Fjende, opfyldte med Skræk. Nogle flygtede i de nærmeste Huse, Andre ilede i de tilstødende Ivergader. Der opstod en almindelig Forvirring, Hovidsmændene fulgte de Flygtende — og i denne Trængsel gik ogsaa Ordelaffi, ledsaget af sex Hovidsmænd, ind i et Hus. Neppe havde de betraadt den af Beboerne forladte Stue, førend de hørte Mængdens glade Raab: "Donna Cia! Donna Cia!"

Loget kom nærmere. Donna Cia reed i Spidsen paa et Muuldyr. Hun kom som et himmelsk Billede, var smykket med en høj, ædel Skikkelse og bar Træk af qvindelig Ynde, men ogsaa Præg af fast Bestemthed, ja næsten Driftighed i sit Ansigt.

lunge Roser blomstrede paa hendes Kinder, brune Pokker bølgede riigt frem under den fjedersmykkede Baret. Hendes Dine vare brune som Italiens Castanier, hendes tætsluttede Ridedragt blaa som Italiens Himmel.

Bed Siden af hendes Muuldyr gik Scaraglino, hvem hun saae ned paa med næsten barnlig Kjærlighed i det hendes Haand hvilede blødt paa hans Hoved. Da de kom til Huset, hvor Ordelaffi var traadt ind, holdt Toget stille. Scaraglino smuttede ind i Huset og kom tilbage med Ordelaffi og dennes fer ledsagere. Paa Cias Vink steg strax syv Ryttere af hendes Følge, af Hestene og førte dem de Ankommende imøde. Borgerne, som paa alle Sider omringede Toget begyndte at mumle, men Cia sagde med høj, og dog ubeskrivelig sød Stemme: "Vær rolig, rolig Venner! jeg beder Eder endnn engang; I har jo lovet mig det." Og der blev roligt, som om en Engel havde talt.

Cia bukkede sig taus for Ordelaffi, som bleg, men stolt og bydende reed med sine Hovidsmænd ved hendes Side, og Toget gik fremad til Slottet. Borgerne fulgte, Skytset blev bragt efter, og Dvinder, Børn, Oldinger — Alt drog med Fakkelsfinnet til Bolden, hvor Cia med sit Følge reed ind ad Porten, men Folkemængden i Forli blev tilbage paa Pladsen. —

8.

Hvorledes havde Ordelaffi forladt Salen i sit Slot — og hvorledes traadte han nu ind i denne?!

Det var Midnat — Kjerter oplyste Salen.

Ordelaffi og Cia skred gennem Dørene, Scarag-lino fulgte, bærende Beenfinnerne, lagde disse i Baggrunden paa Gulvet, udbredte et Tørklæde derover og sagde: "Her er Eders Liigklæde!"

Derpaa stillede han sig i det bageste Hjørne. Udenfor i den store Forsal stode de sex Hovidsmænd og Cias Følge.

Ordelaffi holdt Haanden for Panden, drog dybt Aande og syntes at maatte bringe Lys og Sammenhæng i det han havde oplevet. Derpaa saae han taus paa sin Gemahlinde.

"Jeg kommer for at tage Afsked," sagde denne og rystede bedrøvet paa Hovedet, "jeg kommer, Ordelaſſi, for at løse mit hellige Ord og løsrive mig fra Eder for bestandigt. Her er Eders Ring," hun trak en funklende Ring af sin hvide Haand, saae endnu engang paa den og lagde den paa Bordet, "giv mig min tilbage."

Ordelaffi stod som tilintetgjort.

"Giv mig Ringen," gjentog Cia, "den er mig dyrebare; thi da jeg maatte give Eder den efter min Faders strænge Villie, græd jeg, græd og lovede dog Gud i mine Taarer, at lide, udholde, bede med Eder, for Eder, saa længe Ringen sad paa Eders Haand. Jeg har lidt og udholdt, Maalet er fuldt, giv mig Ringen."

"Cia!" sagde Ordelaſſi med bævende Stemme, "Cia, forlad mig ikke, kun ikke nu, ikke nu! Jeg vil forklare Eder, hvor nødvendig denne Gjerning i Dag var."

Men forbittret som en ædel Kvinde og dog mild

som en Himmels Engle sagde Cia: "Jo, nu forlader jeg Eder, endnu i denne Midnatstide løse vi det Baand, thi ogsaa Eders Livs Midnat er gyselig, mørk og blodig Men Eders Gjerning i Dag, ja, Eder og den dræbte Præst vil Gud domme."

"Han har allerede dømt!" sagde Scaraglino huult i sin fjerne Krog.

"Og hans Dom vil endnu blive alvorligere!" svarede Cia bevæget, "thi i Dag er Rimini blevet belejret af Legaten Alborno. Den vil snart falde, snart staaer Legaten for Forli."

Da reiste Ordelaffi sit Hoved op, hans Dine funkede vildt og med fast Stemme sagde han: "Han skal finde mig; han skal have mig! Han skal maale sig med mig! O Cia!" vedblev han og greb hendes Haand, aabn mig Cesena!"

"Cesena bliver fra i Dag tillukket for Eder!" svarede Cia bestemt. "Soldaterne hade, Borgerne afstyre Eder der."

"Saa berolig Borgerne i Forli, forhielp mig til mine tidligere Rettigheder," svarede Ordelaffi, "og jeg bliver her."

"Jeg beklager Eder," sagde Cia og rystede paa sit skjonne Hoved, "at I endnu har et saadant Haab. Stad og Borgere ere her fortabte for Eder."

"Saa vil I ikke gjøre Noget for mig! Hellerikke I! Saa forlader Alt mig, endogsaa min Gemahlinde!" raabte Ordelaffi og hans Stemme blev blød og skjælvende.

"Vel veed jeg," vedblev han, "J har aldrig elsket mig, fordi jeg ikke elskede Eder og ikke var Eder hvad jeg skulde. Men Dvinden skal ikke styrte Manden."

"Hvad jeg gjorde for Eder i tre Aar, er Gud bekendt," svarede Cia med Taarer i Øinene, "og hvad jeg endnu kunde gøre for Eder i Dag, er gjort. Nøies med dette Slot og Eders Soldater, lad Værkerne for Porten nedrive, saa at Slottet og Eders Soldater, men ikke Staden og Borgerne er Prisen og Maalet for et Angreb, saa vil jeg gaae ud, saa vil jeg dæmpe Oprøret?"

"Og hvad vil J gøre med Cesena?" spurgte Ordelaffi.

"Det veed jeg ikke!" svarede Cia, "det vil Gud indgive mig. Borgerne og Soldaterne elske mig, de vil adlyde mig, hvis jeg frivillig aftræder Staden til Paven, de vil adlyde mig, naar jeg vil forsvare den."

"Gjør det Sidste, Cia!" raabte Ordelaffi med Varme og greb hendes Haand fastere, "gjør det! ja, gjør det!"

"Jeg vil handle saaledes som Himlen vil," sagde Cia. "Men giv mig Ringen."

"J skal have den," svarede Ordelaffi med stigende Ild, "men lov mig, tilsværg mig, ikke at overgive Cesena, men lade det forsvare til sidste Mand! Overgiver J Staden, saa rammer der mig Skjændsel hos Medverdenen og Spot hos Efterverdenen. Jeg har havt Forli og Cesena i Besiddelse; i Forli vil jeg seire eller falde, og Cesena skal staae og redde min Glands, mit Mod, og mit Navn!"

"Jeg lover Intet!" svarede Cia.

"O har J virkelig indsluttet mig i Eders Bønner!"

tre Aar," vedblev Ordelaßi, og hans Stemme blev igjen blød, "har I virkelig lidt og taalt med mig, saa opfyld mit Ønske, det er mit sidste til Eder! — See ned paa Gølden, der kan I see, at jeg er straffet for mangen en Gjerning og at mit Navn trues med at udslettes; udtryk ikke den svage Flamme med Eders Haand, men dryp den sidste Olie derpaa, at den lyser naar jeg er død!"

Cia, som endnu aldrig havde seet sin Gemal saaledes for sig, blev grebet af Medlidenhed, hun taug, saa paa ham, og rystede benægtende og langsom paa Hovedet. Derpaa tilføiede hun sukkende: "Eders Navn, Ordelaßi, vil stedse lyse med Skjændsel."

"Det vil dog lyse!" svarede Ordelaßi. "Og da vi skilles ad i Dag, saa kan det ikke bekymre Eder hvorledes det lyser, I har Intet at tabe derved. Opfyld derfor mit sidste Ønske i denne sidste Time. Stød mig ikke ned i den Afgrund for hvilken jeg gruer!"

Han bøiede sig paa Knæ, og Taarer, store Taarer — de første i mange, mange Aar — randt af hans Dine. Og da Cia følte at disse Taarer brændte paa hendes Haand, bøiede hun sit Hoved og græd og hendes Taarer faldt paa Ordelaßis Hoved. Scaraglino hulkede høit som et grædende Barn og lænede Hovedet til Væggen i det bageste Hjørne af Salen.

Det varede nogle Minutter og disse vare hellige; derpaa blev det stille. Men Cia hævede sit Hoved, forlod Salen og vendte tilbage med de fornemste Tiesnere i sit Følge. Hun lod dem blotte Sværdene og holde dem over hinanden og sagde høitideligt: "Tiesnere! jeg sværger for

Gud og Eder, at jeg ikke frivillig vil overgive Cesena, men forsvare den til sidste Mand!"

Nu lagde hun taus sin Haand paa Klingerne, og efter faa Dieblikke stod ogsaa Ordelaffi op og hentede ser Høvidsmænd, lagde sin Haand paa deres Sværde og raabte: "Jeg sværger for Gud og Eder, at Donna Cia fra denne Time ikke mere skal være eller kaldes min Gemahlinde, men jeg nedlægger Regjeringen over Forli og beholder ikke Andet end mine Soldater og dette Slot!"

Cia gik ned, besteg sit Muuldyr og reed gennem den sammenstimlede Mængde af Forlis Indbyggere. Hun kaldte paa Mazzos Benner, talede med dem, og under disse Mænds Raab: "Donna Cia leve!" vendte hun tilbage til Slottet.

Paa Bolden blev det levende, Borgerne droge bort og gik, svingende deres Hatte, rolig hjem. Feldtslangerne lode de staae, Kartoverne og Petarderne satte de igjen paa Bolden foran Porten. Efter faa Minutter var Bolden tom. I det Fjerne hørte man endnu Raabet: Donna Cia! og nede fra Staden drog Soldaterne i enkelte Hobe til Slottet.

Ordelaffi havde Tid til at see paa alt dette. Sønderknuust stod han ved Vinduet, og han følte stedse mere, hvad han endnu for faa Timer siden havde været, og hvad der nu var blevet af ham. Allerede begyndte Skam og Brede igjen at drage gennem hans Sjæl, ligesom Luften efter et Windstille igjen drager gennem ulmende Kul, der før brændte som Ild.

Cia traadte ind, hilsede Forsamlingen og vendte sig

derpaa til Ordelaffi med de Ord: "Saa er da Alt i Orden. Men viid, Ordelaffi, jeg har givet Forlis Indbyggere mit Ord paa at ile dem til Hjælp, saasnart I ikke holder Eders Løfte."

"J vil ikke komme i denne Forlegenhed!" sagde Ordelaffi bitter. "Indbyggerne kan tilintetgjøre Stadsens Fæstningsværker; men jeg," vedblev han høit og fyrigt, "jeg vil endnu i denne Nat tilspærre dette Slot, som Løven sin Hule, og vee Herr Cardinal Legaten, hvis han tvinger Leven til at forlade sin Hule."

"Hvad jeg sagde Eder," faldt Cia ind, "var ikke i ond Mening. Jeg maatte sige Eder det — Giv mig nu Ringen."

Ordelaffi trak Ringen af sin Finger, holdt den ivejret og sagde: "Jeg har baaret den da jeg var mægtig, riig, som Regent. En Anden vil nu bære den, en ringe Adelsmand, simpel og fattig. — Men I behøver den," sagde han nu bitter og kold til Cia og gav hende Ringen, "ja I behøver den, Bertinuccio venter derpaa!"

"Ordelaffi!" sagde Cia, hævede den Haand, hvormed hun holdt Ringen og stod der som en Himlens Helgen, "for Gud og den hellige Jomfru tilsværger jeg Eder: Siden jeg gav Eder denne Ring, har Bertinuccio aldrig berørt mig med sine Læber! I Hjertet bar jeg hans Bilsede, og" tilføiede hun sagte, "han vel ogsaa mit; men for Eder har jeg savnet, lidt, opoffret — og det var tungt, men det var min Pligt. Gud være lovet!" og hendes Ord qvælnede i Taarer.

Da traadte ogsaa Scaraglino hulkende frem af sin

Krog og sagde: "Drag i Fred, ædle Donna Cia! men jeg vil blive, thi jeg er gammel og kan ikke gjøre noget Bedre indtil den lange Sovn."

"Gud styrke Eder dertil, gode tro Scaraglino!" svarede Cia grædende, "jeg vil stedse være Eders Veninde som hidtil."

Alle Tilstedeværende vare bevægede, — Ordelaffi stod taus med bøiet Hoved, og der indtraadte en høitidelig Stilhed. Endelig vendte Cia sig med ædel Stolthed til sine Gesenere og spurgte: "Hvad er Eder kjærest, en stor, slebet Flint eller en ægte Diamant?"

Da raabte Mængden eenstemmig: "Diamanten!"

"Saa har I ogsaa," sagde Cia uden Bitterhed, ja næsten med Bæmmod til Ordelaffi, "Svaret, som jeg endnu var Eder skyldig angaaende Bertinuccio, den ringe fattige Adelsmand. Og lev nu vel, for evig, evig vel!"

Med disse Ord bukkede hun sig og forlod hurtigt Salen med sit Følge. Saa Dieblikke efter, saa man allerede Fakkeltøget paa Veien til Cesena.

Men en Soldat traadte ind i Salen og sagde: "Vi have fanget Præsten Malatti og de andre Fem have vi ogsaa bragt i Slotsgaarden."

Ordelaffi svarede heftigt og strængt: "Præstene ere ingen Borgere, min Forpligtelse udstrækker sig ikke til dem! Kast dem i Slottets Fængsel."

Medens Ordelaffi endnu i denne Nat begyndte at forstaae Slottet og hente Skytset fra Fæstningsværkerne for Porten og lade det føre til den ny Vold — medens Soldaterne arbejdede her og Ordelaffi selv lagde Haand med paa Værket, reed Cia med sit Følge paa Veien til Cesena. Taus gik Toget gennem den mørke Nat, som et yndigt Skyggebillede over Bæggen. Faklerne brændte ud lidt efter lidt, og Bærerne kastede en Stump efter den anden ned paa Marken for der at udslukkes og hændampe i sin sidste Opblusning. Cia saae undertiden op til Stjernerne og syntes at forske i den evige Billedskrift — og derpaa boiede hun igjen sit Hoved, saae stille hen for sig, og hendes Lokker ombølgede Muuldyrets Tøile. Kun sjældent afbrød en af Hovidsmændene denne Stilhed, og skeete det, saa var Dagens Begivenhed Samtalens Gjenstand, hvorved Hovidsmændene berømte den Opførsel som Donna Cia havde vist som Uvinde og dog som Heltinde, saa stærk og dog saa blid.

Endelig begyndte Stjernerne at blegne og stode kun endnu paa den blaa Himmel, som smaa, hvide Roser i en stor, blaa Mark af Kornblomster. Derpaa kom Toget til en Bakke, som var tæt omvoret af Oliventræer og af Træerne fremtraadte Omridsene af en mandlig Skikkelse, som udbredte Armene mod Toget gennem den bortdragende Nat og først forsvandt, da Toget kom nærmere. — Cia reed med sine ledsagere gennem Oliventræet, og man hørte intet uden en Hests Hovslag og de

lave Buskes Raslen paa den anden Side af Skoven. Men da man havde denne i Ryggen, saae man en Rytter paa Weien og i en saadan Afstand, at man ikke saae andet end Hesten og den lange, vide Kappe som bedækkede Rytteren. Denne vendte undertiden sin Hest og saae efter Toget. Men jo lysere det blev, jo længere blev Strækningen imellem dem, saa at det, uagtet han ofte holdt stille og saae sig om, ikke var muligt at kjende noget Bestemtere om ham. Og da Solen nu steg op og den hele Egn var ganske oplyst, bevægede Rytteren sig langt borte som en lille, flyvende Fugl, der undertiden sidder sig paa en Klippesteen ved Weien, og derpaa stedse flyver videre, til den endelig ganske forsvinder for Diet.

Rytteren forsvandt ogsaa. Det var Bertinuccio. Hjertet havde drevet ham ud i den skønne Nat, thi i Hjertet bar han Kjærlighed, og denne Kjærlighed til Donna Cia var ham hellig, evig reen og oplyste hans Liv som Solen Jorden. Han havde kaldt Donna Cia sin, saa ganske og inderlig, at hun var blevet hans og maatte blive hans, endog naar hun for lange siden var død. Men hun var jo ikke død, hun levede endnu, og omendkjøndt hun var blevet en Andens Gemahlinde, havde for tre Aar siden bedet ham drage bort, da hun ikke mere kunde tilhøre ham jordisk, saa beholdt han hende dog i Hjertet, saa var hun dog alligevel hans som forhen. Og da han langt borte, da han i Genua hørte, at hun var blevet Herskerinde i Cesena, saa gik han ogsaa til Cesena, thi tæt ved Staden laae hans faderlige Villa. Men Cia som hørte det, og engang selv

saae ham i hendes Gemak i Spidsen for Borgerne, fælte i sit Hjerte en sød, himmelsk Messe, udført af den hensfarne Tids Engle, og alligevel havde hun sagte tilhviſket ham: "Vertinuccio, gaae tilbage til Genua! Der falder ellers en Skygge paa vor rene Fortid og ikke en Skygge maa der falde derpaa. Gaae, Vertinuccio, jeg kjender min Pligt, kjend I ogsaa Ederes. Gaae tilbage endnu i denne Time."

Men Vertinuccio var endnu ikke gaaet. Stedsø tog han sig en Time til, og af disse Timer syntes der nu pludselig at danne sig en vigtig, himmelsk og evig Time for hans Liv. Ordelaſſis grusomme Præstemord blev bekjendt i Cesena. Cia brød op og gik til Forli. Vertinuccio fulgte efter til Olivenſkoven, blev — og talte med sig selv, med Stjernerne, med Træerne, og var salig i hiin salige Tid. Og da Donna Cia nu kom, strakte han sine Arme imod hende og sagde: "Nu afsted! nu afsted! jeg maa opfylde hendes Bud, thi ellers falder en Skygge paa vor rene Fortid — og ikke engang en Skygge ſkal falde derpaa!"

Derpaa ilede han paa sin Hest foran hende, ligesom Morgenrøden, taus, glødende, iler forsvindende for Solen.

Da han forsvandt var det Dag. Ferſkener og Druer, Blomster og Urter afsøfede med Soltørklædet Morgenens Dug og Jordens vaade Kinder bleve tørre, som hans egne Kinder, der vare vaade af Taarernes Dug. Han reed til sin Villa, saae, skjulende sig, over til Toget og det var ham som om Cia saae herover til hans Villa eller efter ham. — Da Toget var i Staden, gik han

og saa ind, snart hurtigt, snart langsomt, snart kraftigt, snart skjælvende.

Han traadte ind i Gjæstestuen i et Værtshuus, fordi nogle Soldater, som havde gjort Toget med, gik derind. Soldaterne kjendte ham ikke, og dog var det ham, som om han ikke turde eller kunde see paa dem; og da de begyndte at fortælle om Toget lod han sig bestyrtset give Mandler, Figner, Vin og tørrede Druer. Soldaterne fortalte stedse videre og idet de kom til Ringenes Tilbagegiving og Cias Afsted, rystede Bertinuccio Fignerne, Mandlerne og Druerne sammen i Vinen, blev rød og vilde drikke, maatte smile himmelfø og følte tillige Laarer i sine Læner. — Saaledes stod han skjælvende med Glasset, indtil Soldaterne lo, og han derpaa kastede Glasset, og styrtede ud af Døren.

Som en Drommende gik han hjem og i ham og omkring ham lod det som Klokker og Harper. Han lagde sig ned, stod igjen op, gik ud og klappede sin Hest, gik gjennem Haugen og greb i Citrontrærnes Blomster, saae sig frygtsoomt omkring, som om Noget belurede ham, aae til den høie, milde, blaa Himmel, lagde Haanden paa sit Hjerte og raabte med Gid: "Cia! Cia!"

Saaledes var en Time henrunden, førend han selv vidste det, eller det som han havde hørt blev ham tydeligt. Derpaa ilede han roligere og mere fattet, men i Hjertet endnu glad jublende, som forhen, igjen ned i Staden.

Her talede man allerede i alle Gader om det, som Bertinuccio for kort siden havde erfaret af Soldaterne. Glæde, Stolthed, og Tilfredshed, skinnede af Enhvers

Nasyn. Derpaa sagde man, at to Timer efter var de Overste for Soldaterne og Borgerne kaldte op paa Slottet, og mange Benner trængte sig omkring Bertinuccio, for at bede ham, igjen at stille sig i Spidsen for Borgerne, som han allerede engang havde gjort efter Altes Ønsker. Endog Mange der kjendte hans tidligere Forhold til Donna Cia, ønskede ham hemmelig Lykke og rystede varmt hans Hænder. Kun Een stod med et andet Sindelag ikke langt derfra paa Altanen af et Huus. Det var Palazzino, en riig Adelsmand fra Cesenas Omegn. Han havde anholdt om Donna Cia, førend hun blev Ordelassis Gemahlinde, omendstjøndt hendes Tilboielighed til Bertinuccio var ham bekjendt, men alligevel troede han at seire, da Bertinuccio var fattig og han derimod glimrede i Rigdoms Gjylde. — Efterat Cia aabent og frit havde erklæret ham at hendes Hjerte kun tilhørte Bertinuccio, begyndte han at hade denne, og jublede høit da Cia blev tvungen af sin Fader til at forlade den Udvalgte og tilhøre Ordelassii. Forrigt havde han trostet sig let ved Bekjendtskaber og mangeslags Eventyr. Paa Cia tænkte han kun sjældent, og var det Tilfældet, saa udtalede denne Tanke sig kun ved Spot og Skadesrynd. Saaledes gik det ham ogsaa med Bertinuccio. Men da denne nu var vendt tilbage fra Genua, glad modtaget af mange Borgere, ja af dem endog stillet i deres Spidse, saa begyndte det gamle Nag atter at blive levende, som forhen. Havde Ønsket om Cias Besiddelse for længesiden tabt sin Bld hos ham, saa brændte den pludselig op igjen i det Dieblis han hørte, hvad der var skeet i Forli den

forrige Nat, da han nu saae, hvorledes Bertinuccio stod glad, stolt og dristig blandt Borgerne og hvorledes disse hvidskende og lyksøfskende rystede hans Hænder. Som om en Skorpion havde stukket ham i Hjertet, som om dens Gift trængte sig gjennem hans hele Sjæl, saaledes saae han over til Bertinuccio. Hurtigt forlod han Pladsen og tusinde Tanker, deels sorte, deels utydelige, opstege hos ham. Men een af disse Tanker holdt ham fast, een syntes ham den bedste, een blev ham tydeligere og denne ene udførte han.

Han ilede strax til Slottet, blev meldt hos Donna Cia og erholdt formedelst sin Stand og Anseelse, Audience faa Dieblikke efter.

Donna Cia modtog ham venlig og mild, og da Palazzino bad hende bortfjerne de tilstedeværende Betjente, gjorde hun det, da hun troede han havde en vigtig Efterretning at meddele hende, som maatte hidrøre enten fra Fjenden, Forli eller Cesena.

"Hvad fører Eder til mig, Signor?" spurgte Cia. "Jeg har kun seet Eder engang og siden den Tid ikke mere," svarede hun til, "omendskjøndt I ikke boer langt fra Staden."

"Siden hiin Tid," svarede Palazzino og boiede sine Knæ, "som I just omtaler, trak jeg mig tilbage og levede bedrøvet og eensomt. Mit skjønneste Haab var visnet og brudt. Først i Nat har det igjen hævet sig. I er frie, skjønneste Donna Cia, ogsaa jeg er forblevet det; men nu kommer jeg her, for at bede om de samme Lænder, jeg engang bad om, nu kommer jeg her og er den

Første, som beder Eder, at gjøre mig til Eders Fange med Alt hvad jeg eier og har."

Beflyrtset, rødmende og med ædel Brede traadte Cias nogle Skridt tilbage og sagde derpaa stolt: "Signor Palazzino! Er det I nu sagde Eders Spøg, saa tilgiver jeg Eder, dog er jeg for god for Eders Spøg; men har Eders Ord været Alvor, saa foragter jeg Eder, fordi I troede mig saa lav, at jeg efter saa vigtige Timer strax kunde have Lyst til at blive Eders Gemahlinde. I Sandhed, Signor, jeg havde tiltroet Eder mere Delicatesse, Anstand og Karakter! Og gaae nu og forskaan mig baade nu og for Fremtiden for Eders Tilbud!" Med disse Ord stred hun stolt ind i et Sidegemak og sagde: "Signor Palazzino er affærdiget."

Strax aabnede Døren sig, Palazzino foer iveiret og raabte vredeglødende og spottende idet hun gik: "Vertinuccio vil være mere velkommen!"

10.

Som et tveægget Sværd vare disse sidste Ord trængte gjennem Donna Cias Sjæl. Hun anede, at hvis Vertinuccio endnu opholdt sig i Cesena, vilde han vist til den bestemte Time, hvori hun havde kaldt de Øverste for Soldaterne og Borgerne til sig, komme i Epidfen for de Sidste, og denne Anelse opfyldte hende med Smerte og Salighed. Hun elskede ham, elskede ham med sit Hjertesfulde Kraft, og at denne Kraft ikke havde tabt noget i de tre sidste Aar, det følte hun først nu ret ty-

deligt, da hun kom tilbage fra Forli, saae den Elskedes Villa ligge rolig i Morgenens Glæde og tænkte paa ham, og maatte tænke paa ham. Men smertelig var hende den Spot hvormed Pallazzino havde spottet, og dog saae hun i denne Gaan et Bink til at finde den firkte Takt, som endnu i Forli havde ledet hendes Hjerte, og som kun ved Tingenes raske Afvekslen, ved Rejsen og den skønne Morgen var bleven usikker og ulige. Ja, hun vilde endnu vente, hun vilde ogsaa først fuldbringe den sidste Pligt og forsvare Cesena, som hun havde svoret. Og Bertinuccio skulde ogsaa vente og trods sine hellige Forrettigheder blive fjernet fra hende. Det besluttede hun, og begyndte den gamle Tid end atter at lyde, antændte Kjærligheden endog tusinde rene Kjærter i hendes Sjæl og saae hun i dette Kjærtestin endog tusinde, gamle, søde Billeder saae ny Farver og ny Glæde; hun vilde dog ikke handle anderledes, hun søgte, hun turde ikke handle anderledes.

De Øverste for Soldaterne og Borgerne kom. De bleve meldte. Hun spurgte den Meldende, hvem der førte Borgerne.

"Signor Bertinuccio!" svarede Tjeneren; hun greb forstrækket til sit Hjerte og befalede at føre de Ankomne i Salen.

Efter saa Diebliffe traadte hun ind i Salen, endnu flødt saaledes, som hun var i Forli. Kun en blomstrende Pommerantegreen holdt hun i Haanden. Det var den hele Forandring ved hende. Efterat hun havde hilset mildt og venligt, fortalte hun med saa Drd, hvad der

var skeet i Forli, og at hun nu var besluttet paa at forsvare Cesena. Lillige bad hun at gjøre Cesenas Indbyggere bekendt med Alt dette.

"Det ville vi," sagde Bertinuccio i de øvrige Borgers Navn, "det skal skee endnu i denne Time!"

Men Donna Cia legede som skjælvende med Pommerantsegrenen, indtil nogle Blomster gik itu og faldt til Jorden. Derpaa saae hun ned paa de faldne Blomster og sagde: "Hvorfor trænger I Eder endog i Dag for mig? Jeg troede, Signor Bertinuccio, at I allerede for længe siden var reist. Det havde været mig kjærere."

Der stod den høie, kraftige Ungling og bøiede sit Hoved. En blussende Rødme overfoer hans Kinder og — udreven af sit lyse, rene Paradis — kunde han ikke tænke, tale, men taug. Hans Dienhaar bleve vaade, Solen skinnede derpaa, og de glindsede som en bøiet Blomsts beduggede Solvtraade. Ogsaa de Andre taug og Donna Cia med dem. Men hendes Fingre legede eller skjælvede heftigere ved Pommerantsegrenen og rev Blomster af, indtil de Alle laae paa Jorden.

"Høie Herskerinde!" sagde en Borger efter denne Pause. "Vi unde gjerne Bertinuccio Forrangen. Ja, vi have givet ham samme, fordi han er en Adelsmand og tapper, dristig og viis, og har et fortræffeligt Hjerter. Derfor elske vi ham ogsaa og ønske at han maa blive hos os som vor Fører i Krig og Fred, med Raad og Daad."

Donna Cia pillede ved den blomsterløse Green og affærdigede taus og kun ved et Blik Forsamlingen. Bertinuccio stod endnu stedsse som forhen, og da Alle vare

ude, foer han op af sin Sønderknuselse, saae endnu engang med vaade Dine efter Donna Cia, og gik langsomt til Døren, idet han smertefuld sagde: "Blomsterne ligger paa Jorden, jeg forstaaer Tegnet."

Men førend han kom til Døren og kunde aabne denne, ilede Donna Cia efter ham, holdt ham fast, trykkede grædende sine Læber paa hans og sukkede: "Kom, idag naar det bliver mørkt, useet til Hagedøren og bank tre Gange."

Derpaa tørrede hun sig Taarerne af Dinene, ilede tilbage over Blomsterne paa Gulvet og han skreed ud af Ealen.

Endnu førend han indhentede de Forudgaaede, traadte Palazzino ham imøde, sluttede sig til ham og greb hans Haand. "Jeg glæder mig ved at see Eder, Signor," sagde han, og mønstrede ham med funklende Dine, "gaae langsommere, I synes bevæget og meget angrebet. Lad mig tage Deel i Eders Lykke. Jeg glæder mig Signor, og omendstjondt der var en Tid, hvor jeg kunde hade og misunde Eder derfor, saa forunder jeg Eder det dog nu af ganske Hjerter! I Sandhed, I fortjener Prisen."

Bertinuccio sluttete den Talende i sine Arme og trykkede ham til sit Hjerter, uden at tale et Ord. Himlen brændte endnu paa hans Læber og Englene slog endnu deres gyldne Binger om hans Sjæl, og var det en Morder, ja havde det endog været Ordelaffi, han havde maattet omfavne ham, og trykke ham til sit salige Bryst. — Derpaa rev han sig løs og ilede efter de Forudgangne.

Med Soldaternes og Borgernes Øverste stod han snart paa det rummelige Torv. En Klokke blev sat i Bevægelse og paa dette Tegn kom de øvrige Borgere til. Høit og tydeligt blev der nu udraabt, hvad der havde tildraget sig i Forli og at Cesena fra nu af var fuldkommen adskilt fra Forli, da Donna Cia nu herskede i Cesena og vilde forsvare dette mod Fjenden.

"Held Donna Cia!" lod det fra Alles Mund. Borgene vare tilfredse med hvad der var skeet og havde hellerikke Noget mod Stadens strengeste Forsvar. De befandt sig vel, siden Cia regjerede her med Mildhed. De følte sig ogsaa stærke nok til ved Hjælp af Soldaterne at tilbageflaa mangen et Angreb mod Staden. Og skulde det komme til det Øverste, saa haabede de, at Donna Cia vilde gjøre Staden og dens tilgrændsende frie Gebet skatfryldig til Paven og derpaa vedblive at herske som forhen. Desuden var Cesena nu ingen Tegn paa Fjendtlighed mod den pavelige Stol. Donna Cia havde allerede for længe siden ladet Bisphuen og Djævelskloerne tage bort af Gattene og afskaffet lignende Ting. Interdictet var hævet og Alt godt. Derfor troede Borgene ogsaa, at Cardinal Legaten Albornoz i det højeste kun vilde fordre den tidligere Skatfryldighed, og naar han fik denne, være fuldkommen tilfreds og igjen drage bort. De forundredes derfor, da Donna Cia med flere Høvidsmænd reed for at bese den yderste Vold og lod den Befaling udgaae, at fra i Dag af skulde de sædvanlige Waabenøvelser fordobles. De saae heri mere en Foranstaltning af deres Foresatte, af hvilke Mogle fra tidligere Tid ikke vare

Borgerne gunstige. Dog bekvemmede de sig gjerne hertil og udvalgte næsten eenstemmig Signor Bertinuccio til Fører, saavel ved Waabenøvelserne som for den sig muligt nærmende Krig. Gjjerne havde denne afflaaet det trufne Valg, men han kunde ikke for Borgerne og Donna Cias Skyld? Han bestemte derfor, efterat han havde tilkjendegivet Dem sin Tak, Timerne til Waabenøvelserne idag, og han vilde allerede ile til sin Villa, da Palazzino traadte til og ønskede ham til Lykke med sin ny Vre.

"Gjerne vilde jeg," sagde han til Bertinuccio, "vde Eder en hjælpsom Haand, og viser jeg Eder en Tjeneste med at tage Halvdelen af Borgerne i Krigsskole, saa vil jeg gjøre det. I skal blive tilfreds med min Underviisning og Borgerne ogsaa, som jeg haaber."

Bertinuccio var meget glad over dette Tilbud. Han spurgte strax Borgerne om de vare tilfredse hermed og erholdt deres Samtykke. Men de Fornemste bestemte, at i frigeriske Optrin skulde kun Bertinuccio alene, have at befale over Alle.

Palazzino omarmede derpaa Bertinuccio og gjentog sin Forsikkring til ham om den inderligste Deeltagelse, Kjærlighed og Venskab. Derpaa stildtes de. Borgerne gik fra hinanden og Bertinuccio til sin Villa.

Omtrent en Time sildigere blev der et Oplob paa Gaderne og mange Mennesker ledsagede en Rytter til Slottet. Da de kom til Bjerget som behersker Cesena fra den ene Side og paa hvis Ryg Slottet med sine Taarne og faste Mure ligger som en lille, Staden beherskende Fæstning travede Donna Cia med sine ledsagere

ogsaa raft bag efter, indhentede snart Rytteren og reed nogle Skridt med ham. Da hun havde talt med ham, vendte hun sig til sine Soldater og sagde: "Der hore vi Noget, som vi ikke vare beredte paa i Gaar: Rimini er faldet og Malatestaerne flygtede. — Hvem veed hvad vi faae at hore i de folgende Dage."

Indbyggerne, der havde ledsaget Budet, ilede strax tilbage til Staden med denne Efterretning, og udbredte den overalt. Men Donna Cia gik med Høvidsmændene i Saalen, uddeelte Befalinger og traf Forholdsregler. Bjælker og Træer skulde hidkaffes, for i nødvendigt Tilfælde at kunne spærre Stadens Porte, alle Baade som befandt sig paa den ved Cesena forbiløbende Savio, stillede hun under Opfigt, udbetalte Penge til et nyt Indkjøb af Brød, Riis, og spurgte nøie om Forraadet af Munition for Skydset. Rytter fulgte paa Rytter, for at lade Befalingerne fuldbyrde. — Derpaa blev hun alene og overlod sig ganske til Kjærlighedens søde Smerte.

Bertinuccio holdt Vaabenøvelser udenfor Portene med Borgerne. Ikke langt fra ham gjorde Palazzino det samme. Da disse Timer vare forbi, fløi Bertinuccio afsted til sin Bolig, for at være alene og der træde ind i Salighedens Forsal, i hvis Himmel han skulde indtræde naar det blev mørkt.

Da han reed forbi Palazzino, der ikke saa ivrigt som han syntes at vente Dødsfærdens Slutning, og denne vilde tale med ham, sagde han hurtigt: "Imorgen, imorgen Signor! imorgen træffes vi jo igjen her!"

Palazzino vidste nu nok, for at finde det nødvendigt

Idag at bevogte ethvert af Bertinuccios Skridt. Og han gjorde det. Misundelse og Had opfyldte hans Siæl og var det afgjort, at Donna Cia var tabt for ham, saa skulde dog hellerikke denne besidde hende. Ja, den Tanke at Bertinuccio skulde blive den Foretrukne, var mere trykkende for ham end Bisheden, hvormed han vidste sig tilbagesat. Han havde ogsaa gjort sig Umage, for at blive Borgernes Fører, havde fra den Dag, Bertinuccio var vendt tilbage og strax blev udmærket, hvervet hift og her om gunstige Stemmer, og gjort Regning paa et bedre Udfald end der nu viste sig. Saaledes stod Bertinuccio ham overalt i veien. Saaledes maatte han være tilfreds med Tilladelsen i kort Tid at øve Borgerne i Vaaben. Men denne nødtørftige og tilbetlede Tilladelse skulde føre ham til Maalet. Derfor skjulte han sit Nag.

II.

Harde Bertinuccio kunnet dreie Solen, dræbe Timerne, nedtrykke Dagens Stemmer og kaste et Forhæng over Cesena, saa havde han gjort det med Kjæmpekraft, thi en saadan Kraft gav Kjærligheden ham. Men han maatte vente. Han drog med sine Tanker ved Timerne ligesom Ederkoppen ved sine Traade, langsomt, men stedse vævende og stræbende i Solskinnet om Blomster; snart op til den blaa Himmel, snart igjen ned til den varme, gode Jord.

Endelig kom Tidspunktet. Solen lagde sig ned paa Himmelhaugens Ildliebed, slog endnu nogle Gange Ni-

nene op og saae hist og her Derpaa sov den ind og Ildliljerne bølgede hen over den og skjulte den.

Derpaa begyndte Bertinuccio at tage en Kappe paa for at Ingen skulde see hans prægtige Baabenklædning, og ukjendt komme til Slotshaugens Dør. Han satte en graa, grov Straahat paa Hovedet, og sit lange, krøllede Haar trængte han ned under Rappens Krave. Saaledes klædt saae han endnu efter Ildliljerne i det Høie, gik op og ned i sit Værelse, saae igjen og gik derpaa endnu engang, indtil Liljerne visnede og bøjede sig. Nu først forlod han sin Villa, gik omkring Staden paa en lang, eensom Omvei, og vendte sig, da Aftenstjernen brændte, til den øde Bagside af Slotsbjerget gjennem Buskene, indtil han var ved Haugen og stod for dennes Dør. Her lagde han begge Hænder for Ansigtet, thi for Dinene flammede det som Ildregn og i Hjertet lød det som ængstelige Nareslag. Saaledes stod han et Dieblit; derpaa tog han den høire Haand fra Ansigtet, bankede tre Gange, og Hjertet bankede med og lød endnu stedse som, ængstelige Nareslag.

Da aabnede Døren sig, en fuld hvid Arm, viste sig, men Døren lukkede sig og Armen omslyngede ham blødt og varmt. Da kastede han Hat og Kappe, hans Lokker bølgede over hans Skuldre; og Cia begravede allerede hans Ansigt med sine Lokker. Men Cias Læber trængte frem af hendes Lokker og nu brændte Begges Læber paa hinanden og flammede længe.

"Bertinuccio, tro Bertinuccio!" aandede Cia,

”vredes Du endnu? — Vær ikke vred, jeg meente det godt. Kom nu og her!”

Derpaa bedækkede hun ham endnu engang med sit bløde Haar og sine bløde Læber, gik med ham bag i Haugen og satte sig hos ham paa en af Solen varmet, men nu sig affjælende Marmorbænk.

Menneffene sov, Blomsterne duftede, de modne Pommerantser faldt, Stjernerne funklede og Piniernes Toppe susede. Det var en varm, skøn Sommernat, og saaledes som nogle Aar ikke gjøre nogen Forandring i Naturens Præg, saaledes som den altid forynger og fornyer sig og dog bestandig bliver den samme som den tidligere var, saaledes var det ogsaa med de to Elskende. De vidste neppe, at tre Aar havde adskilt dem. Paa deres Kjærlighed havde kun Vinteren lagt udvortes Forhold. Denne var henrunden — og det Gamle stod igjen som forhen, thi deres Kjærlighed var selv den reneeste, troeste Natur, derfor var den blevet som den var.

Efter saa Timer stode de Lykkelige igjen ved Døren. Bertinuccio tog Hat og Kappe. Cia trykkede endnu et Kys paa hans Mund, en Boquet i hans Haand og skjød ham blidt ud af Døren. Men paa Muren forsvandt en Stikkelse — det var Palazzino. — uden at blive bemærket af Bertinuccio, sneeg han sig bort. Men Donna Cia kjendte ham.

Donna Cia kunde ikke vredes paa sig selv over at have handlet anderledes end hun denne Morgen havde besluttet og begyndt. Den Stjerne, hvortil hun ofte havde seet op fra sin Nat, den skulde nu ogsaa skinne,

da hendes Nat var forbi, skulde staae hos hende og derved hidføre Morgenens, som da vilde forene sig med Stjernen. Ja, hun følte nu Glæde hos sig. Riminis Fald forekom hende nu som et godt Budskab, at hun troe og snart vilde kunne opfylde sin Gæd. I Bertinuccio fandt hun Holdpunktet for sin Kraft, og den Tanke, at hun ved hans Side vilde løse sit Løfte, opvakte en høj Begeistring hos hende. Men Wissheden om at hun, naar hun lykkelig havde løst den, aldrig vilde skilles fra ham, men leve med ham og elske ham endog for Verdens Dine, suggede hende under salige Billeder blidt i Søvn.

Med Bertinuccio var det anderledes. Hvad Cia troede saa nær, saa han endnu langt borte, og at Cesena vilde forsvare sig til det Yderste, syntes ham heller ikke at være godt. Trods hans Mod og hans Dristighed opsteeg der ved disse Tanker merke Skygger i ham, som truede med at omgive hans Kjærlighed og hans Lykkes glimrende Billede. Og havde han endog lagt den Bouquet, som Cia havde givet ham, paa sit Hjerte, saa hævede Brystet sig alligevel stormende og urolig i Sønnen, og ofte raabte han i Søvn: "Søde Cia, forlad Staden — flygt med mig, saa ere vi lykkelige — er det hurtigt, er det i Sikkerhed."

I den mørkeste Krog i en Gæstestue sad Palazzino, stirrende i sit Wiinbæger. De øvrige Bænke vare besatte af mange Borgere og Soldater, som talede ivrigt om Riminis Overgivelse. Palazzino var ikke uden Hensigt gaaet ind i dette Huus. Han tænkte her at

kunne vinde Borgerne for sig, gjøre Bertinuccio mis-
tænkelig, og i det mindste gjøre den Halvdeel Borgere,
som vare ham overgivne til Raabenovelse, oprørste, for
da at have et Løb i Haanden til de nuværende Forholds-
Bægtfkaal. Men førend han aabnede Døren, hørte han
allerede, hvorledes Borgerne og Soldaterne stødte Blin-
bægerne mod hinanden og drak deres Bertinuccios Vel-
gaaende. Da tabte han Modet, og havde strax sadt sig
ved Indgangen, for saaledes i lang Afstand at høre paa
Samtalen. Her blev ogsaa det Raab yttret, at intet
heftigt Angreb paa Cesena var at vente, da Bertinuccio
og Cia kunde have den Hensigt at vedligeholde Staden
ubestadiget, og derpaa regjere sikker og lykkelig. Med
disse Yttringer bleve Hines tidligere Forhold omtalt, og
atter lød Bægrene paa Egtefolkens fremtidige Vel.

Palazzino sad som paa en Pinebænk og da han nu
hørte, hvorledes en Soldat fortalte hans Frieri idag til
Cia, og hendes kraftige Afvisning, og Alle lo og beklæ-
gede spottende den rige, stolte Palazzino, men lød strax
derpaa igjen Bertinuccio leve ved Raab og Bægerklang,
da blev det ham sort for Dinene, hedt paa Panden og
den onde Aand hævede sig i hans Bryst med vældig Magt.
Det var, som om han ikke turde tabe noget Dieblif,
som om han nu, i denne Nat, endnu i denne Time
maatte fuldbringe det, han ved vidtudstrakte Planer og
længere Tid, havde villet fuldbringe. Med sammenbidte
Læber og giftige Dine forlod han Bærtshuset og stormede
mere flyvende end gaaende til Carlos Strandbredder.
Kun naar han maatte forbi en Vagt, gik han langsomt,

men derpaa antog han igjen den tidligere Hurtighed, og standsede ikke førend han staaendet stod for en elendig Hytte, der laa tæt ved Sarios Strandbredder.

Her bankede han paa og hvidskede nogle Ord gjennem den vide Sprække paa Døren, hvorpaa denne aabnede sig. Snart traadte to Mænd ud af Hytten og talende endnu Noget med ham. Palazzino trakkede dem en svær Pung i Haanden. Den ene af disse Mænd vendte tilbage til Hytten og bragte to Dolke, en Flitsbue og en sammenviklet Strikketige. Efter at han havde givet den Anden en Dolk og Strikketigen, skreed begge med Palazzino op ad Bakken, som udstrakte sig bag Haugen, og derpaa gik de tause og hurtige paa en Klippevei, indtil de stode for Haugemuren, som omgav Bertinuccios Villa. Her stode de stille, væltede nogle store Klippestenene til Muren, snørede Bælterne, som de bare om deres brune, korte, Kapper, noget fastere, stak Dolken ind, trykkede den runde Hat fastere paa Hovedet, og svang sig, idet den Ene tog Flitsbuen, den Anden Strikketigen med sig, op paa Muren.

"Altsaa, om muligt," hviskede den forneden staaende Palazzino endnu til dem, "bring ham levende til Eders Bolig, til jeg imorgen, eller overmorgen kommer selv. Er det umuligt, saa træf ham godt!"

"Vi have til enhver Tid, tjent Eder godt, Signor," sagde den Ene. "Vær uden Frygt. Enten levende — eller død inden hans fire Vægge. Lykkes det første ikke, saa vil dog det Sidste lykkes, derfor ere vore Dolke og

de forgiftede Pile Borgen. — God Nat! Gaae hjem Signor og sov.”

Begge forsvandt paa Muren og Palazzino, som ikke havde Mod nok til at afvente Tingen i Nærheden og dog alligevel gjerne vilde oppebie Alt, gik nogle hundrede Skridt bort fra Haugen og skjulede sig taus bag en forfalden Brønds Stene.

Han havde allerede lyttet i et Dvarteerstid; saae allerede i Anden sin Plan udført og udkastede allerede ny Planer, hvorledes han vilde hævne sig paa Borgerne med den tilbødte Bertinuccio's Forsvinden og knuse Donna Cias Hjerte — da hørte han et dumpt Raab fra Billaen — saae igjen — og atter flere Stemmer udenfor Bygningen — derpaa raslede Noget over Muren og det forekom ham, som om de to Leiede flygtede ilende ud i Marken, — derpaa hørte han Larm fra alle Sider i Haugen; nogle bevæbnede Tjenere styrtede frem og raabte: ”Efter dem, efter dem! efter Morderne!”

Da Tjenerne vare forsvundne, krob Palazzino frem af sit Smuthul og søgte paa Omveie og fra en modsat Side hurtigt at naa Staden. Førrend han endnu traadte i den første Gade hørte han allerede langt fra Larm, som kom fra Torvet. Mange Borgere forlode deres Boliger og ilede derhen. Han sneeg sig langs med Husene til han stod ved Indgangen af en lille Gade, hvorfra han kunde overse Alt.

”Han er reddet! Han vil snart være her! Mange Borgere ere allerede dragne ham imøde!” raabte nogle Stemmer høit, og ny Tilkomne fyldte stedse Pladsen.

Pallazzino, som nu tydeligt mærkede hvorledes Tingene vare løbne af, slog sig for Panden og freed derpaa lumst og listigt lurende nærmere. Det varede ikke længe saa kom et Tog af Borgere og Soldater fra den Gade, som førte til Bertinuccios Villa. Bertinuccio gik ledsaget af sine Tjenere i Midten og nogle Fakler lode saa meget sees, at han var den venstre Arm i et Bind og at en Blomsterbouquet hvilede i hans Sværdgreb.

Da han var ankommet paa Torvet, sagde han: "Seg takker Eder hjerteligt for Eders Deeltagelse! Men gaae nu og tag den Forsikkring hjem med, at det snigmorderiske Overfald ikke har skadet mig. Mine Tjenere kom mig i rette Tid til Hjælp. Morderne flygtede, det Dolkestik de havde tiltænkt mit Hjerte traf kun min Arm ganske ubetydeligt og Pilene, som de endnu fra Vinduet skjød paa mig, foer ved Siden af mig i Væggen."

"Gud være lovet derfor!" raabte Borgerne, "men vi ville nu bevogte Eder, og hvis Forræderen lever iblandt os, opdage ham."

Mange af de Fornemme trængte sig til ham og beklagede ham, hvorved de tillige bad ham, ikke for en enkelt Skurks Skyld at kaste Mistanke paa de øvrige Gode. Palazzino nærmede sig ogsaa og forsikrede ham om sin inderlige Deeltagelse.

"Ikke blandt Eder, fjære Venner!" sagde Bertinuccio, "søger jeg min Fiende, han kommer vel fra det Fjerne, fra Ordellaffi. Længere hen vil det blive Eder sandsynligere end det nu er. Tag endnu engang min Tak og gaae til Ro."

"Vi gaae med Eder!" raabte Mange. "Vi behøve ikke at sove, om nogle Timer er det allerede Morgenens."

Da sprængte Donna Cia ned ad Gaden paa en sneehvid Hest, kun ledsaget af to Fakkelsbærere. Borgerne raabte jublende hendes Navn, Palazzino tabte sig i Mængden, og Bertinuccio greb rødmenende Bouquetten og saae hende imøde. Da hun kom paa Torvet, sprang hun af Hesten og raabte: "Hvor er Bertinuccio?"

Borgerne gjorde Plads, Cia saae ham med Bouquet og Bind, ilede hen til ham og sluttede ham i sine Arme.

"Er Du saaret? gode tro Bertinuccio!" sagde hun og klappede hans Kinder. "Jeg har hørt hvad der er forefaldet, jeg maatte herhen, maatte til Dig. Angst og Stræk jagede mig afsted, jeg maatte see Dig!"

"Frygt intet dyrebare Cia!" sagde Bertinuccio, "frygt intet, jeg finder mig vel!"

De holdt hinanden omslynge og taug. Alles Dine rettede sig paa Parret, Alles Tunger syntes at være bundne og Torvet en Kirke, saa stille var der blevet.

Derpaa reiste Donna Cia sig iveiret med glødende Ansigt, greb Bertinuccios Haand og sagde: "Gesandtere, Soldater og Benner! Mit Hjerte har forført mig, og jeg skammer mig ikke derved eller ved dette Optrin. Det vil være Mange af Eder bekjendt, at jeg tilhørte Bertinuccio førend jeg blev Ordelaffis Gemahlinde. I Hjertet ere vi blevne hinanden tro, blevne hvad vi vare hinanden. Ved hans Haand vil jeg for Fremtiden leve. Med Ordelaffi har jeg taalt og lidt tro og re-

beligt, med Bertinuccio vil jeg være lykkelig! Jeg veed at I under mig det, thi I veed hvad jeg leed."

"Held Donna Cia! Held Bertinuccio!" løb det fra Mængden.

Donna Cia vinkede til Taushed og vedblev derpaa: "Jeg vilde ikke aabenbare Alt dette nu, men Hjertet har fordret sin Ret, strængt og tro, — igaar for Bertinuccio og nu for Eder. Saa snart vi have slaaet Cardinal Segasten og naar Staden paa ny er frie, rækker jeg ham min Haand for Alsteret."

"Og til den Tid, Cesenianere!" raabte Bertinuccio begejstret, "og om I vil, efter den Tid er jeg Eders!"

Mængden jublade igjen og Soldaterne, som imidlertid vare marscherede op, istemmede deres Jubel.

Under Jubel og Bykonskninger besteg Bertinuccio en Hest og blev nu bragt til sin Villa. Cia ledsagede ham, saa venligt i hans Dine og sagde: "Jeg er blevet meget vel, efter saa, ængstelige Dieblikke. Bertinuccio, snart vil vi nu ganske tilhøre hinanden! Skjæbnen selv synes at drive os fremad paa Lykkens Bane."

Bertinuccio trykkede hendes Haand og svarede: "Ja, den driver os fremad, og vender Himlen ogsaa for Fremtiden det Onde til det Gode, som den har gjort i Dag, saa ere vi snart ved Maalet, og da udstrækker Ordelaßi maaskee ikke mere sin Haand efter os."

"Jeg troer ikke," svarede Cia, at Ordelaßi har nogen Deel i denne Gjerning. Nei, han ikke, vist ikke! Han har nu andre Sorger, andet Arbeide. Men Palazzino, Palazzino staaer for min Sjæl. Jeg har allerede

udsendt flere Ryttere, for at efterspore Morderne; dog vil det være forgæves. Men Palazzino skal imorgen stilles for Retten."

Bertinuccio antog sig den Mistænkte, skildrede hans Opførsel imod ham og søgte at overbevise Cia om, at han maatte være fuldkommen skyldfri. Men Cia fortalte ham nu, at han igaar havde beilet om hendes Kjærlighed, derpaa spottet hende, og forrige Aften var forsvundet ved Haugemuren. — Bertinuccio begyndte at forandre sin Mening; Palazzino syntes ogsaa for ham at være skyldig.

Saaledes vare de komne til Villaen. Her stred nu Soldater og Borgere om hvem af dem der skulde have den Ære at blive hos Bertinuccio som Livvagt, og Bertinuccio valgte nu hundrede Borgere og hundrede Soldater dertil, og tilfredsstillede dermed begge Dele. Cia ledsagede ham med sine Hovidsmænd til hans Værelse. Her forbandt hun hans Saar, bedækkede hans Arm med tusinde Kys og sagde: "Bertinuccio, tro Bertinuccio, jeg maa jo helbrede Saaret."

"O, Kjærligheden hjælper hurtigt!" svarede Bertinuccio og drog hendes Haand til sin Mund, imorgen er allerede Alt godt igjen."

"Og naar det er godt," svarede Cia, "saa kom imorgen tidlig til mig, og smerter det endnu, saa kom alligevel; thi Glæde og Smerte bærer jeg kun med Dig!"

"Jeg kommer, jeg kommer!" svarede Bertinuccio, 'til jeg ikke mere gaaer fra Dig."

Saaledes skiltes de fra hinanden, og Bertinuccio

gik ud med til Haugen, og saa saa længe efter den melkehvide Hest med den søde Byrde, som den endnu var synlig.

Da Donna Cia reed igjennem Staden, vare Husene oplyste og Folkemængden ledsagede Bruden under fromme Ønsker til Slottet. Hun befalede at der den næste Dags Aften skulde gives Indbyggerne en Fest og alle skulde glæde sig.

12.

Endnu førend Solen steg op, reed Palazzino med nogle ledsagere paa Veien til Forli. Thi da hans Hævn i Cesena var strandet, saa vilde han nu til Ordellaffi. Denne skulde i al Stilhed med sine Soldater rykke frem mod Cesena, overfalde Staden om Natten, og saaledes tage den i Besiddelse. Han haabede at Ordellaffi i sin nuværende Stilling vilde være tilbøielig dertil, især naar han havde erfaret sin Gemahlindes raske Forlovelse med Bertinuccio. Alt dette vilde han skildre ham, opægge ham til Brede og derpaa være ham behjælpelig ved Overfaldet paa alle mulige Maader.

Fordybet i disse Tanker, trykkede han ofte Sporene i sin Hest, og omendskjøndt Dyret allerede var bedækket med Støv og Sved og Riddet gik saa hurtigt, at Tjernerne som ledsagede ham, neppe kunde følge, saa syntes det endnu stedse at vare ham forlænge, inden han saae Taarnene af Forli. Men da han saae dem og Dagen

først for faa Timer siden havde slaaet sine blaa Vine op, da bemærkede han først hvor hurtigt han havde redet.

Han studsede ikke lidet da han kom nær til Forli og saa den hurtige Forandring. Fæstningsværkerne som vare begyndte allerede en Strækning fra Staden vare nedrevne, og hist og her arbejdede Forlis Indbyggere selv paa deres Tilintetgjørelse. Portene vare fri, i Gaderne traf han ingen Soldater, og da han vilde ride igjennem Staden til Slottet, blev han vlist tilbage med den Anvisning, at Veien dertil var spærret; men han maatte, naar han vilde til Slottet, igjen tage Veien ud af Porten gjennem det Fri. "Gjennem Staden," sagde man, "gaves der ingen Vel mere til Slottet."

Han maatte adlyde, thi Borgerne syntes heller ikke mere at være de forrige. Deres Opførsel var kort og bestemt. De vare hverken de forrige Hætte, eller man saa noget soldateragtig Tegn hos dem.

Men Slottet selv fandt han meest forandret. Det lignede et fast Bolværk. Bjælker, Jordbolde og Steenshobe vare opkaastede for samme, saaledes som den daværende Befæstningskunst foreskrev det og Nødvendigheden bød det. Soldaterne arbejdede flittigt og Ordelaaffi førte dem an. Han havde aabnet sine Skatte, og rigelig udeelt dem blandt Soldaterne, som nu ogsaa derfor syntes at fordoble deres Kræfter. Skytset fra den yderste Vold var allerede opstillet for Slottet paa alle Sider og fra ethvert af Bygningens øverste Vinduer ragede Ildrød frem. Fra ethvert Punkt, syntes Døden her at ville holde et grueligt Maaltid.

Palazzino blev meldt med sine Tjenere. Derpaa kom Ordelaffi selv, bød dem stige af og følge ham. Saa fulgte han dem over Voldpladsen ind i Salen. Dg= saa her havde Alt forvandelt sig. Krudttønder, Rugler, store Stene og lange Spyd vare her opdyngede og ved ethvert Vindue stod to Stykker Skjts. I Midten af Salen var endnu et Rum og i dette traadte Ordelaffi med sine Gjæster. Her laae den gamle Scaragliano paa et Tæppe og lod Solen beskinne sit Ansigt. Da Ordelaffi kom ind med Cesenianerne lukkede han Dinene og blev liggende.

"Hvad I har at sige," faldt Ordelaffi ind, "maa I sige hurtigt. I seer, jeg har ingen Tid at tabe. I er ogsaa beslagtet med Cardinal Legaten Albornoz og neppe kan jeg troe at I bringer mig noget Godt."

Palazzino fortalte nu, hvorfor han var kommet, og forestillede ham, hvor let han, hvis han vilde udføre den forelagte Plan, kunde hæve sig til Hersker over Cesena.

"Dermed er det nu for sildigt," sagde Ordelaffi, "eller, som I seer, endnu for tidligt, thi da Legaten allerede staaer for Faenza, maa jeg hver Time være beredt til at modtage ham her, og mine Soldater maa endnu arbejde til imorgen Aften, førend jeg troer at kunne forsvare Slottet og turde vove at rykke mod Cesena med Halvdelen af mine Folk."

"Har I Cesena," svarede Palazzino, "saa behøver I ikke Slottet i Forli."

"Dg naar mit Dørfald paa Cesena bliver slaget til-

bage og Legaten imidlertid [ankommer her?] svarede Ordelaffi.

"Det skeer ikke, vil ikke skee! Overfaldet paa Cesena maa lykkes!" svarede Palazzino.

Ordelaffi maalte ham skarpt med Dinene og spurgte ham med stærk Stemme: "Vil I indestaae derfor med Eders Hoved?"

"Det kan jeg ikke!" sagde Palazzino og søgte at skjule, at han var forstræffet.

Scaraglino, der hidtil havde lagt rolig, vendte sig om, slog sine Dine op og sagde: "Hvorfor raader I min Herre til det natlige Overfald? — Om Natten skal Mennesket sove, og hvem vil søge den Ulykke om Natten, som han allerede er sikker paa om Dagen? — Hvorfor i det Fjerne, da den allerede viser sig i Nærheden?"

Herpaa lukkede han igjen sine Dine og lagde Ansigtet mod Stolen. Men Palazzino trykkede sin sidste Pille af, og fortalte Forlovelseshistorien med en Blanding af Haan og Medlidenhed, Brede og Skadefryd. Ordelaffi hørte roligt til. Scaraglino vendte sig rask om og sagde: "Hører I? Fristeren banker paa Eders Hjerte! Stød ham fra Eder! riv ham ud! Eders Hjerte sover og Fristeren skal ikke forstyrre Sønnen!"

Da Palazzino havde endt, sagde Ordelaffi koldt: "Kjærlighedens Tid er forbi hos mig, og hvor der ingen Kjærlighed er, kan ingen Ekinsyge være. I Forgaars opluede Alt dette endnu engang i mig og udslukkedes derpaa for steds."

"Og naar Livets Dag udslukkes," faldt Scaraglino

ind, "er en blød Pude og saa god for den lange Sovn, og om man endog slet ikke har Noget, ikke det Mindste, som kan glæde, vederqvæge og berolige os — en eneste Pude er ogsaa god."

"Eder's Nyhed," vendte Ordelaßi sig til Palazzino, "kan altsaa ikke bestemme mig. Og hvis jeg ikke tager Feil, saa beilede I ogsaa engang til Donna Cia og søler Eder nu frænk. "Bed disse Ord saae han igjen skarpt paa ham.

"Vel beilede jeg til hende," svarede Hiin, "men det er allerede længe forglemmt. Ja det skal glæde mig, hvis Donna Cia er lykkelig med Bertinuccio. Forlovelsen frænker mig altsaa slet ikke, jeg vilde heller ikke ved den bevæge Eder til at indtage Cesena. Nei, nei! kun Eder's nuværende Ringhed smerter mig og kun derfor gjorde jeg Eder det Foreslag. Jeg maa beklage Eder, at I" —

"Hvorfor beklage?!" før nu Ordelaßi heftigt op, "Ingen skal beklage mig! Kun tre Dage endnu og jeg vil her sægte, som en saaret Tiger! Spar Eder's Medlidenhed, jeg staaer endnu ikke saa dybt, som det synes." Han overlagde derpaa nogle Diebliske og sagde da roligere: "I overmorgen Aften vil jeg følge Eder. Til den Tid vil endnu nogle omkringsværmende Bander, som jeg har hvervet, indtræffe hos mig, Forstandningerne ere da fuldendte og jeg kan forlade Slottet saaledes, at det tilbageblivende Mandskab formaaer at holde sig i nogle Dage. Saa bliv da hos mig til i overmorgen. Eder's Tjenere maa arbejde med, og bliver Tiden Eder lang, kan I ogsaa hjælpe med."

"Det være da!" svarede Palazzino, "saa bryde vi op i overmorgen."

Ordelaffi gik derpaa ud med ham og Tjeneren Scaragliano blev liggende, saae efter ham og sagde: Indtil i overmorgen sover man to Gange. Da kan man i Drømme opleve meget om Natten.

13.

Siden de sidste Dage var der foregaaet en stor Forandring hos Ordelaßi. Uheld havde truffet ham Slag i Slag og han lignede en Sørover, hvis Fartoi har mistet Seil og Mast i Stormene, og nu tillige seer sig forfulgt af en Fjende. Hans vilde Trods var boiet, men ikke knækket; hans Uldergang syntes at være vis, men dog haabede han endnu Redning; hans Mod grændsede til Fortvivlelse men just denne gav ham endnu stærke Vaaben.

Man saae ham arbejde med blandt Soldaterne, og Palazzino og hans Tjenere saae sig derved nødte til at gjøre det samme. Af Borgerne havde ingen indfundet sig til Arbejde. De befandt sig for Portene og foragtede den trefold forhøiede Dagløn, som Ordelaßi nu gav. Der var desuden Ingen at see paa Slotspladsen uden arbejdende Soldater, og den stedsevarende Gensformighed blev kun afbrudt, naar de ridende Feldtposter, som vare udsatte paa Veien til Faenza, bleve afløste og ny Soldater maatte ride ud. Endog i den varme Middagstid gaves ingen Ro og saasnart der var spist og drukket begyndte Alles Virksomhed paa ny. Saaledes henrandt

Dagen, og Palazzino havde gjerne for ladtdenne Evangs-
anstalt, hvis ikke hans Udholdenhed havde været Veien til
Maalet for hans Havn.

Med den indbrydende Skumring drog en hvervet Streifs-
bande ind og blev prægtig modtaget af Ordelaffi. Sol-
daterne maatte forlade Arbeidet og træde op paa den
fuldendte Vold. Hans Livvagt stillede sig under Vaaben,
og han selv gif de Nyankomne, hvis Antal beløb sig til
nogle Hundrede, med kraftig Holdning imøde, og sagde:

”J seer mig arbejde som en Daglønner, men det
maa ikke forundre Eder; ethvert Skuffekast bygger et
Trin til vor Seiersstige. I dette Slot vil vi holde os,
thi det er fast som et Jerntaarn, og med Vaaben og Lev-
netsmidler ere vi forsynede. Seier og Døds venten os her,
og har vi flaaet Legaten vil det ikke mangle os paa Bytte.
Vi drage da efter, forbinder os med dem, som nu ere
vegne for den pavelige Hær, og vor Magt stiger høiere
end forhen. Men indtil den Tid vil jeg rigelig lønne Eder
af mine Skatte. I overmorgen drage vi til Cesena og
tager den troløse By igjen. De Tappreste af Eder gaae
da med tilbage til Forli. Hold Eder derfor stolte, tappre
og dristige, thi den skjønneste Time i vor Helteliv nær-
mer sig!”

Et almindeligt Glædeskrig gennemskjar Luften efter
disse Ord. Ordelaffi lod nu uddele Sold, Brød og Blin
til de Nyankomne, og anviste dem derpaa det Arbeide de
skulde fuldbringe den næste Nat.

Scaraglino var blevet lokket ved Jubelen hernede.
Han trængte sig gjennem Mængden, traadte stille hen til

Ordelaffi, idet han sagde: "Solen skinner ikke mere varm, og Natten vil snart være her; men lad nu de ny Gæster sove i Nat, thi saa drømme de bedre end nu eller om Dagen."

Ordelaffi, der var glad over Bandens Ankomst, foer smilende med Haanden over hans Ansigt og vendte sig derpaa til Palazzino, med hvem han længe og overveieude talede om Cesenas Indtagelse.

I Cesena havde Dagen ligeledes været Vidne til rastløs Drivtighed, og havde man just ikke arbeidet med den Iver som i Forli; saa saae man dog ved Forstændingerne Meget forbedret og fuldendt, som hidtil ikke var forekommet nødvendigt. Bertinuccio havde holdt Raabenovelses med Borgerne og da Palazzino manglede idag, saa var nogle af Soldaternes Hovidsmænd traadt i hans Sted.

Da Dagen hældede, stod Donna Cia ved et Windue paa Slottet. Hun saae ud i den yndige Egn, som udbredte sig om Cesena, og ventede paa den Elskedes Ankomst. Indbyggerne droge i Søndagsklæder til den Fest, som hun gav ham denne Aften. I det Fri og paa Gæstgiverstederne lod Musik. Spise, Drikke og Penge havde hun rigeligt ladet uddele. Paa enhver Forbigaaendes Ansigt lysede Glæde, og var det endog kun Faa, som gik forbi, saa bemærkede dog Cia det, glædede sig derved, og følte sig lykkelig, lykkeligere end nogenfinde før. Hendes Levnet, hendes Fremtid laae for hende som et reent lys Tæppe, hvori Kjærligheden nu vilde brodere Stjerner og Blomster og stedse saae hun længselsfuld efter et andet

Vindue for at opdage, om Bertinuccio kom. — Hun tænkte ogsaa paa den henrundne Tid, men rolig, from og forsonet. De tre sidste Aar med alle deres Sorger og Taarer lagde sig stedse dybere ned i den friske Grav, som Himlen havde aabnet, og hun strøede den nærværende og tilkommende Tids Blomster deri, for at skjule hine Aar, som en forgiftet Klædning man drager af og lægger i Jorden. — Kun en eneste Time skinnede over fra hine Aar som en Ild, og denne Time og dette Skin turde hun ikke udslukke. Det var Adskillelsestimen, da hun havde aflagt Eden. Med friske Træk gravede hun den hver Time paa ny i sin Sjæl, at hun vilde tro opfylde denne sidste Pligt, det sidste Arbejde, som hun endnu var skyldig at udføre. "Jeg vil opfylde denne sidste Pligt," sagde hun sagte; "og dette Arbejde er den sidste Steen til Gravhvælvingen, hvori disse Aar sove, som Ordelaaffi berøvede mig. Grindringen om ham vil da ogsaa være begravet dybt nok, da skal min Kjærligheds Sol opgaae endnu renere, derpaa rækker jeg denne Haand til ham som den tilhørte tilligemed mit Hjerte, mit Liv, førend man rev mig fra ham, fra hans Bryst, fra min Bertinuccio!"

Hun foldede derpaa sine Hænder og saae til Himmelen. Men ogsaa i hendes Hjerte hvilede Himmelen, thi det var opfyldt af Kjærlighed, Mod og Fromhed. Og medens hun endnu stod taus og igjen saae efter det andet Vindue, sprængte Bertinuccio ind i Slotsgaarden. Hun hørte Hovslaget, hørte derpaa hans Trin paa Trappen og da han aabnede Værelsets Dør, fløi hun ham imøde.

"Fader da Kjærligheden vente saa længe?" sagde hun med sødt bebreidende Ord, "Dig Bertinuccio, har jeg ikke ladet vente, hverken i forgaars i Salen, eller igaar paa Torvet. Jeg kunde ikke; havde jeg kunnet det, var det da ikke bedre?"

"Bedre? da bedre?" svarede Bertinuccio og trykkede hendes Haand til sit Bryst. "O, hav Tak, hav Tak for at Du hurtigt forstod mine Blikke og mit Hjerte! Hav Tak, at Du gjorde det uden Gysen uden Ophold. Hvilken Lykke har Du beredt mig, at jeg nu kan komme til Dig, see Dig og tale frit og aabent!"

"Og dog benytter Du først for anden Gang i Dag denne Rettighed!" svarede hun mildt straffende og lagde sin Haand paa Unglingens Skuldre.

"Cia, dyrebare Cia!" svarede denne, "turde jeg dog stedse blive her, stedse suge Saligheden af Dine Blik! — Siden jeg igjen saae Dig, er Verden udenfor mig ædel, og Menneskenes Virken forekommer mig tom og kraftesløs. Kun hos Dig vil jeg være, kun her glimrer Livets rene Guld for mig, kun her forstaaer jeg mig ganske, kun her indaander mit Bryst Himmelen, kun her vil jeg leve og dø! — Cia, og dog driver Du mig stedse bort, naar jeg kommer!"

"Tro, kjære Bertinuccio!" sagde Cia med kjærlig Stemme, "ja jeg driver Dig bort — O, jeg lod Dig ikke komme fra mig hvis jeg ikke maatte! Har jeg først opfyldt min Gæd, saa driver jeg Dig ikke bort, saa er den sidste, sidste Gjæld betalt, saa lever jeg kun for Dig, for Dig alene!"

"Og til den Tid," vedblev han, "vil der ikke være længe, Faenza er, som Du veed, beleiret og derfra vil Legaten rykke for Forli og Cesena."

"Endnu steds intet fra Palazzino?" spøjede hun derpaa til.

"Han er," svarede Bertinuccio, "redet ad Veien til Forli. Imorgen vil jeg drage samme Veie, thi hvem veed hvad han vil gjøre imod os fra Forli. Hans Flugt er fordægtig, og det snigmorderiske Angreb paa mig synes steds at bekræfte sig mere at det kom fra ham. — Men frygt ikke for mig, dyrebare Cia, Kjærligheden vil lære mig Forsigtighed.

Han traate til Vinduet med Cia. Da stode de længe Haand i Haand og saae snart hinanden i Dinene, snart ud i den duftige Verden. Indbyggernes glade Larmen lød kun sagte over fra Staden, og afbrød under tiden den fredelige Stillehed som herskede omkring Slottet. Sød Lugt trængte gennem Luften, Omegnen laae i fredelig Stillehed, Savio ghyngede pladskende sine Bolger og den vndige Aften havde allerede knuset Dagens hede Kinder kjølige. Men Bertinuccios Kinder brændte, hedere og hedere brændte den friske Rodme paa dem, hans Hjerte slog høit og hans Læber skjælvede, naar han berørte Cias Haand med dem.

"Bertinuccio, søde Bertinuccio!" hviskede Cia og taug derpaa igjen.

Bertinuccio taug ogsaa, sukkede kun sagte, men dybt, og trykkede sig inderligere, steds inderligere og fastere og varmere til hendes Bryst.

"Min Gode, min Tro!" hvisttede Cia igjen, men høiere end forhen, klappede hans Kinder og kysfede hans Mund, "gaae hjem, gaae, sov sødt, sov vel!"

Bertinuccio svarede ikke. Men Cia snoede sig blidt fra ham og saae bedende i hans Dine, og Dinenes Sprog trængte dybt ind i hans Hjerte, og i hans Hjerte lignede det som fjerne, hellige Lynglimt; det var Agtelse for Livinden, Døden, den rene Sindsbewægelse, og han trykfedes hendes Haand og gif.

"Jeg bliver Din," sagde Cia, "og har jeg opfyldt den forløbne Tids sidste Pligt, saa — er jeg ganske Din."

Hun ilede efter ham, slog sine Dine ned og sænkede sit Hoved ned paa Brystet.

"O, skønne Tid, o kom! kom snart!" raabte Bertinuccio høit og fyrigt, kysfede endnu engang hendes Læber og forlod Gemakket.

Donna Cia traadte ind i et Sidegemak, knælede ned for et Madonnabillede, lagde Hænderne paa Hjertet og græd. Det var ikke Smerten, som fremlokkede hendes Taarer, nei, det var Kjærligheden, den reneste Kjærlighed og dens Salighed. Da hun havde udgrædt, vendte hun bedende sit Blik til Himmelen og sagde sagte: "Vredes ikke paa mig, min Gud! Du kjender mit Hjerte, thi Du gav mig dette Hjerte. De Lidelser, som Du paa lagde mig, har jeg efter Din Villie baaret saa længe jeg kunde. Men nu har jeg løst dette Baand og Du har understøttet mig derved med Din Hjælp — derfor vil Du, derfor kan Du ikke vredes paa mig. Men har jeg alli-

gevel feilet, og var min Kjærlighed Synd for Dig, o, saa tilgiv Du mig naadig, men lad mig beholde min Kjærlighed, til jeg gaaer ind i Din Himmel. Tilgiv Ordelaßi, som jeg tilgiver ham, elsk Bertinuccio saaledes som jeg elsker ham, og giv mig Kraft til at holde, hvad jeg har svoret. Hvorfor jeg svor? — Du veed det, o Herre, thi Du er Medlidenheden og Barmhertigheden selv! Du har ogsaa mange, mange Veie, paa hvilke jeg kan fuldende Alt. Viis mig derfor en god Vei, paa hvilken jeg ikke kan blive til Skamme, hvor jeg tro opfylder Alt og Du vender Alt til det Bedste!”

Rolig og styrket stod hun op. Allerede forhen havde hun haabet at Himlen vilde staae hende bi ved at forsvare Cesena og saaledes at kunne holde sit Løfte. Ved Bønnens Kraft var dette Haab endnu blevet fastere. Sa hun hengav sig endog til det søde Haab, at der vilde maaskee vise sig et Middel, til uden Blodsudgydelse at kunne opfylde sit hellige Løfte. Cardinal Legaten Albornoz var hende bevaggen, Cesena havde Beviser paa den pavelige Naade, i Forli havde hun forskaffet Borgerne deres Frihed, de vare adskilte fra Ordelaßi. — Alt dette syntes at være hende Borgen for et godt Udfald og bestyrkede hendes Haab. Men alligevel var hun fattet paa noget Værre, og hun havde sat Cesena i en Forsvarsstand, hvorved hun kunde yde Fjenden lang Modstand.

Medens hun nu følte sig rolig og stærk og glædede sig ved denne Styrke, lod Prioren fra det i Nærheden af Cesena liggende Franziskanerkloster bede om Audience. Det var en ærværdig, mennefselig, venlig Mand, der endog

under det tidligere Interdict undgik enhver Anledning til Fjendtligheder, og til hvem Cia nu havde henvendt sig, for at erholde Gyldighed og Bekræftelse paa hendes Skilsmisse fra Ordelaffi.

"Jeg kommer," sagde han, "for at aabenbare Eder, at I ikke har noget videre at gjøre ved Skilsmisfen fra Ordelaffi, fordi Bandet vil bestandig hvile paa ham. Her giver jeg Eder Fuldmagt til at kunne give Eders Haand til en Anden, saasnart I vil. Jeg skal besørge Efterretning derom til Rom.

Cia tog Pergamentrullen, som Prioeren havde lagt paa Bordet, og sagde: "Jeg skal bevise Eder og Klosteret min Tak derfor. Men endnu," foiede hun alvorligt til, "bruger jeg ikke Fuldmagten."

"Og hvorfor ikke nu?" svarede Prioeren og saae betydningsfuld paa hende, "hvorfor vil I ikke nu raffe Eders Brudgom Bertinuccio Haanden for Alteret. Tyrannen, Røveren og Morderen Ordelaffi kan ikke staa Eder."

"Dvinden skylder endnu den Slette Afgtelse," falbt Cia ham i Taler, "naar hun har været den Slettes Kone, og det passer sig ikke for hende, at ægte en Anden idag eller imorgen."

"Det er en Grund som jeg maa ære," svarede Prioeren. "Tilgiv, ædle Donna, jeg har endnu hørt en anden Grund. Man sagde I vilde ikke ægte Eders Brudgom, førend I og han havde overvundet Cardinal Legaten.

"Ogsaa denne anden Grund," sagde Cia bestemt og alvorligt, "er sand. Om jeg kan overvinde Legaten ved

jeg ikke, men at jeg maa forsvare Cesena imod ham, er bestemt."

"Maa? — Hvorfor maa J?" svarede Prioren med Barme, "Hvem kan tvinge Eder? — Og har Paven ikke vilst sig naadig mod Eder og Staden."

"Jeg har lovet Ordelaffi det i den alvorlige Skilsmissetime," svarede Cia.

"J behøver ikke at holde Eders Løfte til den Båndlyste," svarede Giin.

"Jeg var hans Gemahlinde," sagde Cia og en Taare glindsede i hendes Øine, "Gemahlingen, endog den frastilte Gemahlinde maa holde Ord, hvor Andre bryde det."

"Lovede J det frivilligt eller tvunget?" spurgte Prioren rolig og deeltagende.

"Frivilligt!" svarede Cia og greb med Inderlighed Priorens Haand, "frivillig! og jeg har ikke alene lovet det, jeg har tilsvoret ham det, høitideligt, svoret det paa Cesenernes Sværd. Det var hellige Dieblkke, hvori jeg gjorde det — det var det Sidste jeg tilstod Ordelaffi, det Sidste jeg endnu kunde tilstaae ham, det Sidste han bad mig om med Taarer, og jeg maa holde det, det føler jeg, det siger min Pligt mig, — det byder mit Hjerte mig — det fordrer en høiere, usynlig Magt!"

"Saa gør, hvad J maa," sagde Prioren høitideligt efter en Pause, "J er en ædel, stærk Kvinde, Gud vil hjælpe Eder!"

"Han vil hjælpe mig, han vil vende Alt til Naade!" svarede Cia bevæget.

Prioren gik. — Cia saae op til Stjernerne, bad og lagde sig derpaa til Ro. Men Sovnen veeg fra hendes Leie, og først da Stjernerne udslukkedes, udslukkedes ogsaa hendes Tænken og Grublen i Drømmenes bløde Kilde.

14.

Den følgende Morgen holdt Bertinuccio Waabens øvelserne tidligere end sædvanligt, thi han vilde til Forli, eller døg i det mindste i Nærheden deraf. Han haabede at erfare noget om Pallazzino og, hvad der fra igaar laae ham mere paa Hjertet, han troede ved sit Komme i hiin Egn at opvække den pavelige Legats Opmærksomhed og maaskee bevæge denne til at rykke hurtigere frem og snart afgjøre Cesenas Skjæbne. Den forrige Aften havde haft stor Indflydelse paa Bertinuccio. Han ønskede nu længselsfuld Fiendens Fremrykken, og havde hans Hjerte endog i de første Dage spaaet ham en hemmelig Uro for det forestaaende Forsvar, saa nedtrykkede han dog den mørke Anelse og haabede, ligesom Cia, at den truede Legat maaskee ved andre Midler var at bevæge til at afstaae fra et Angreb paa Cesena. Men skulde Lynet slaae ned, saa kunde det ikke skee hurtigt nok for ham, thi fra nu af var Uvissheden ham piinlig, piinligere end den tidligere Anelse selv. Vished vilde han have, han vilde storme til Maalet, han vilde staae ved Maalet og derpaa vinde Livets og Kjærlighedens høieste Pris.

Saa snart han havde givet de nødvendige Dagsbefalinger, rykkede han med 500 Ryttere og ligesaa mange Fodfolk ud af Staden. Hos Donna Cia havde han ikke været, thi Følelsen om endnu ikke at have udrettet Noget, var trykkende for ham, og Afskedstimen igaar stod for ham som en Engel, der i den venstre Haand holdt Brudefrandsen, men i den høire Sværdet, for først at række ham dette og siden byde ham Krandsen.

Soldaterne sang og glædede sig over det frigeriske Udseende, som deres Liv endelig efter lang Tid gjenvandt ved Toget idag. Da Halvdelen af Veien til Forli var tilbagelagt, hørte man pludselig en stærk Skyden, og jo længere Toget kom frem, desto visere overbeviste Bertinuccio sig om at denne Skyden maatte være i Forli eller i Nærheden deraf. Denne Overbevisning blev snart bekræftet. To Indvaanere fra Forli som vilde til Cesena, for at raade deres Beslægtede der, til at redde deres Eiendomme og om muligt til at flygte, fortalte, hvad der havde tildraget sig i Forli.

Forrige Aften nemlig havde Cardinal Legaten Albornoz draget fra den besejrede Stad Faenza til Forli, og havde belønnet Indvaanerne der, men haardt beleiret Slottet. Allerede om Natten havde han gjort heftige Angreb paa det, men disse vare blevne tilbageslagne af Ordelaffi. Tidligt om Morgenens havde Legaten, for at besvare den Spot, som Ordelaffi lagde for Dagen, ved Stangen med Biskophuen paa, ladet en Fahne opstilles i sin Leir, hvorpaa Ordelaffi var afbildet som en Nar med en Bjældefappe

paa. Lillige havde han sendt en Trompeter for Slottet med det Forslag: at naar Ordelaffi uden videre ville komme i Leiren og knælende, med egen Haand, paalægge sig Lænkerne, skulde Livet blive ham Fjænket, men forsaettede han den naadige Betingelse skulde Slottet og Mandskabet gaae under om kort Tid.

"Allerede i nogle Timer," sagde de to Indbyggere, "var Kampen blevet fortsat med stor Hefstighed fra begge Partier og Legaten havde svoret, fuldkommen at tilintetgjøre Forlis og Cesenas Fjende, fordi, som man fortalte, Ordelaffi havde dræbt sex fangne Præster og kastet dem ud i den fiendtlige Leir, som Svar paa det gjorte Forslag. Sine To forsikkrede ogsaa, at Palazzino havde opholdt sig et Par Dage hos Ordelaffi, men hemmeligt grebet Flugten efter Fjendens Komme, og begivet sig til sin Paarende, Cardinal Legaten, for at stride mod Forli og Cesena.

Efterat Bertinuccio havde hørt Alt dette, begavede han de to Indbyggere fra Forli, dog lod han dem ikke komme til Cesena, men tog dem med sig. Han holdt selv stille med sit Tog, og medens Soldaterne, stedsse vildere jubledede deres Krigsfange, jo høiere de hørte Skydningen, sad han eftertænkende paa sin Hest og overveiede, hvad der nu var at gjøre. Pludselig raabte han: "Fremad!" — Hans Beslutning var taget.

Han vilde hen til Legaten Albornoz og der foregive, at Donna Cia sendte ham, for at hjælpe til at erobre Forli. Paa denne Maade troede han at stemme Legaten endnu gunstigere for sig, og sønderrive den Bæd, som

Palazzino sandsynlig allerede havde udsændt mod Canese. Ja han foretog sig at opbyde Alt, for at vinde Legaten, thi jo nærmere han kom til Forli, desto mere troede han hvad de to Indbyggere havde sagt ham om Legatens Krigsmagt. Han hørte paa Skytsets Torden, at en frygtelig Hær maatte staae for Forli, og tænkte han sig denne Hær for Cesena, tænkte han paa den ulyksalige Eed, fra hvis Opfyldelse Donna Cia ikke vilde vige — saa saa han atter de gamle, gruelige Billeder fremstaae, som allerede tidligere truede med at omleire hans Lykke; han saa i Anden de tro Borgeres Blodstrømme, han saa den tilintetgjorte Stad, saa sin Cias Smerte og Anger, saa Forbandelsen paa Brudefrandsen, saa sin Lykkes Tilintetgjørelse. Men paa et andet Middel, nemlig, at gjøre Legaten uskadelig, turde han ikke mere haabe, siden Palazzino havde sluttet sig til ham, og sandsynlig opfyldt ham med Hævn mod Cesena. Satte hans Mod sig nu ogsaa mod denne List, ja var han endog tusinde Gange hellere draget med Sværdet mod Legaten og Palazzino, saa maatte dog Modet hvile, og Listen handle.

Længs var han draget videre i Spidsen for sin Høb, og havde kun endnu faa Mile til Forli. Da lod han, nær ved en Landsby, Fodfolkene blive tilbage, med den Befaling, at hvile sig her indtil videre Ordre. I Landsbyen selv lagde han firehundrede Ryttere og befalede at fodre Hestene. Høvidsmændene betroede han, at han formentlig endnu idag vilde føre dem i Kamp, at de derfor maatte holde Alt beredt, og adlyde hans nærmere

Bestemmelser. Derpaa travede han med sine øvrige hundrede Ryttere hurtigt til Forli.

Rampen, som han hidtil kun havde hørt som en fjern, rullende Torden, laae nu nær for hans Dine. Saa langt han kunde see, lynede den pavelige Hærs Skjels gennem Røgskyerne og fra alle Sider blev Bolden bestrødt og bestormet, bag hvilken Ordelaffi allerede syntes at vakle. Men det mægtige Slot laae som et ildsprudende Bjerg, der af tusinde Nabninger slyngede Død og Fordærvelse og med sin Flamme syntes at spotte Dagens Lys. Trods den varme Middagstime, blev der kæmpet paa begge Sider og stedse ny Stridsmasser rykkede ud af den pavelige Leir til Forskandsningerne, hvor der allerede laae Tusinde af Døde og Saarede. — Cardinal Legaten Albornoz sad ved den yderste Ende af Leiren i et stort, pragtfuldt Telt. Derhen sendte Bertinuccio to af sine Høvidsmænd og en Trompeter, for at aabenbare ham det Nødvendigste og lade sig melde, medens han selv med sine Ryttere blev tilbage i temmelig Afstand og saae paa den morderiske Kamp. Han kunde tydelig bemærke, at der stedse blev taget mere og mere af Forskandsningerne, og at Ordelaffi maatte trække sig til Slottet og dets nærmeste Forskandsninger.

Det varede ikke længe, saa vendte hans Høvidsmænd tilbage og bragte Efterretning. Cardinal Legaten havde yttret, at han vel var blevet ganske anderledes underrettet om Cesenas Anliggender, men havde ikke villet tro paa disse Ting. Det var ham derfor kjær, hvis Donna Cinu, ved Bertinuccio gav ham Beviis paa, at hun vilde

staae ham bi, og frivillig overgive ham Staden, naar han rykkede imod den.

Bertinuccio var glad; han kunde ikke forlange mere for det Første og haabede Meget. Men da Hovidsmændene fortalte, at Palazzino strax derpaa var kommet til og traadt i hemmelig Samtale med Legaten, og denne derpaa havde sagt, at de skulde bortffjerne sig og vente paa nærmere Bestemmelse, da saae Bertinuccio ikke med glad Tillid det nærmere Svar imøde. Og hvorledes studsede han, da pludselig tre hundrede Ryttere satte sig i Bevægelse, i Spidsen saae han Palazzino, som, medens de endnu vare halvtredsfindsthye Skridt fra hinanden, befalede at trække Sværdene og raabte: "Ned! ned med Brudgommen! Ned med Forræderen!"

Bertinuccio greb øiebliffelig Flugten med sine Ryttere, og havde snart vundet et Forspring. Men den efterfølgende Støvsfy overbeviste ham strax, at Palazzino forfulgte ham med sin Hob. Han hørte ogsaa dennes vedvarende Raaben og Larmen, og hurtigt gik det fremad til Cesena og Fienden bag efter. — Da hørte Bertinuccio hvorledes Palazzino spottende raabte: "See den feige Brudgom, see, hvorledes han flygter!"

Pludselig befalede nu Bertinuccio at holde og slaae Fienden. Det var paa Bakken ved Olivenstoven, hvor han for nogle Dage siden havde ventet Cia. Her holdt han stille og ordnede hurtigt og modigt Angrebet.

Palazzino stormede med Sine op paa Bakken og blev kastet tilbage. Rasende og bandende stormede han for anden Gang; Bertinuccio kastede sig modig mod ham

trængte gjennem Tummelen hen til Palazzino og raabte: "Glendige, som leier Snigmordere, Dig vil jeg træffe!"

Men idet han anfaldt Palazzino, længe kjæmpede med ham, og derpaa kraftig slog ham i Ansigtet, saa at en Blodstrøm styrtede ned over Kinden, havde Fleertallet af Fjenderne igjen vundet Bakkén. Hans Ryttere bleve trængte tilbage. Han huggede sig gjennem flere Fjender, som omringede ham; ilede til Sine og fortsatte Tilbage-toget. Da Palazzino var saaret og først lod sig lægge et Bind om Hovedet, kom Bertinuuccio igjen en Strækning isorneien. Fjenderne naaede ham ikke, men stormede stedse efter ham, og Palazzino rasede og drev dem stedse som forhen. Endelig, efter at mange Heste allerede vare styrtede og sammes Ryttere faldne i Fjendens Hænder, naaede Bertinuuccio Landsbyen, hvor han havde ladet sine Folk blive tilbage.

"Op!" raabte han, idet han ankom hertil og lod Trompeterne blæse til Slag, "Op! følger mig!"

Efter faa Dieblikke drog han, da han havde bestøget en anden Hest, med disse friske Krigsfolk mod Fjenden. Palazzino som man kjendte paa Hovedbindet, rykkede frem og raabte: "Bring ham levende eller død, — Konnen er stor."

Men saasnart han mærkede Forandringen, flygtede han bag sine Ryttere og befalede bandende, at rette Angrebet ene mod Bertinuuccio. Men denne stormede med uimodstaaelig Magt ind i Fjendens Rækker og omendkjendt disse endnu ydede Modværge, saa vare de dog efter kort Tid slagne, og da nu pludselig Fodfolkene bag

Landesbyen rykkede frem, blev deres Rækker adskilte, og døde og saarede Heste og Ryttere bedækkede Jorden. Pallazzino havde ikke opbiet det fuldkomne Nederlag, men var flygtet med nogle Ryttere og saae Tilintetgjørelsen langt fra.

15.

Scirerne toge de Faldnes Vaaben og Gods, og Bertinuccio stod kraftig og med funklende Dine paa Dødens Mark. "Det havde jeg ikke villet," sagde han hen for sig, "det har Himlen tilstikket os. Det blodige Kast er gjort, og nu er det tydeligt, hvorledes det maa komme. Der vil komme et større, blodigere Kast, som vil fælde Dom over min Kjærlighed, min Lykke, mit Alt. Lad det være saaledes, jeg styrer ikke min Skjæbnes Stjerner, og maa I falde, saa fald snart, skal I staae, saa straalere og lyse!"

Snart derpaa reed han i Spidsen for sine Soldater til Cesena. Han var fri og let om Hjertet. Et mægtigt Skridt var gjort og Afgjørelsenstimen syntes at være ham nær, og med denne Visshed ophørte hans Sjæls Vaklen. Alt hvilede i den og den opfyldtes kun af den Visshed, at han elskede, blev elsket og at han maatte bevare og sikre denne Kjærlighedslykke. Men i denne Kraft og Bestemthed ombølgedes han ogsaa af duftige Billeder, søde Drømme og yndige Toner, der lagde sig blødt om hans Sjæl. Thi den Kraftiges og Stærkeres indre Liv,

finner ret gjerne tilbage i barnlig Reenhed og Klarhed, ligesom den haarde Edelsteen giver det reneste Farvespil.

Jo nærmere han kom Cesena, desto mere opblomstrede den Følelse i ham, og ligesom et træet fromt Barn seer efter Moderens Dine, saaledes saa han efter Slottets Vinduer. Han var ogsaa træet, men til den udmattelse som indtraadte efter heftige Vands og Legemsanstrengelser, sluttede sig hos ham den søde og velgjørende Overbevissning, at han havde adlydt sit Hjertes fromme Stemme og gjort Alt, for at faae det til det Bedste.

Saa snart han var kommen til Cesena, lod han Borgernes Deputerede og Soldaternes Hovidsmænd forsamle sig i den indre Slotsgaard og fortalte dem Dagens Begivenheder. Han havde allerede seet og talt med Donna Cia, og fundet hende stærk og fattet ved hans Beretning. Derfor thronede nu ogsaa Mod og Kraft paa hans Ansigt, hans Stemme var fast og fuld og han taledes med en Værdighed og Salvelse, saa at den hele Aft blev meget høitidelig. Derpaa reed han med Cia ind i Staden. Portene bleve spærrede, Vaaben uddeelt, de yderste Bolde besatte med Soldater, Stadens Mure med Borgere, Skytset blev hensigtsmæssig opstillet og Planen til Forsvaret bekendtgjort. Mod og Munterhed herskede blandt Soldaterne, Orden og Lydighed blandt Borgerne. Alt gik godt, thi Donna Cia reed op og ned, og formanede med Mildhed, roste og ordnede med Vertinuccio. Denne begav sig derpaa til den eneste fri Udgang, som man havde ladet blive aaben paa den anden Side af Staden, der hvor Savio strømmer tæt forbi Slottet, for at Sol-

daterne i Nodsfald kunde komme ind i Staden fra de yderste Volde. Denne aabne Plads lod han besætte med Skjuts, og ilede derpaa ud til sin Villa. Her befalede han sine Tjenere at bringe Heste og andre Ting af Værdi til Slotstet. Derpaa vendte han selv tilbage dertil, drog ind paa nogle Værelser i den ubeboede Fløi, gik tankesfuld over Gaarden og op til sin Bruds Værelser.

Da han traadte ind, begyndte just Solen at hælde. Den stod i Vesten som en Ildnøgle paa hvilket det gyldne Garn igjen ombikles, hvilket om Dagen har omspændt Jorden med tusinde flammende Traade. Da sagde han: "Saa glæd dig dog, dyrebare Cia, har Solen endnu nogle Gange udspundet sit Guld i Verden, saa spinder den os Forenelsesdagen, den skønne, skønne Dag!"

Cia ilede ham imøde, medens han lagde sit Sværd fra sig, og svarede: "Det tænker jeg ogsaa, min Vertinnuccio! ja, jeg haaber det vist. Kun Et endnu ønsker jeg af Himlen, kun Et endnu — Du veed det, Vertinnuccio!"

"Ja, jeg veed det nok," sagde denne, "men derpaa haaber jeg ikke mere. Fra idag af gives der kun eet Middel, Sværdet. Jeg har selv aabnet det blodige Vel, og omendskjøndt jeg vilde det anderledes, saa er det dog godt, saa er det bedre end om der intet var skeet, O, jeg forstaaer nu Skjæbnens Stemme. Livets højeste Pris faaer man ikke i Ro, nei, den maa tilkjæmpes! Jeg vil adlyde Skjæbnen, vær derfor trostet, vær stærk! et andet Middel gives der ikke!"

"Jeg er trostet, Vertinnuccio!" svarede Cia, "jeg er

fattet paa Alt, men den Tanke, at der vil findes en Udvei, har jeg saa længe og saa varmt sluttet til mit Hjerter, det vil falde mig tungt, fuldkommen at løsrive mig derfra. Altsaa er det nu afgjort, fast afgjort," foiede hun sagte til efter et Dieblis, "der gives intet Midde?"

"Eet, kun eet gives der endnu," sagde Bertinuuccio alvorlig, "men det vil jeg ikke sige Dig, langt mindre foreslaae og tilraade Dig det."

"Sig mig det," bad Cia, "lad mig vide det, hvem veed hvortil det kan tjene mig, endog om jeg maa forkaste det, — det giver maaskee Lys for et andet."

"Bad mig tie," svarede Bertinuuccio, "Himlen har allerede afgjort."

"Sig det," gjentog Cia bedende, "Sig det! Et Glimt af Haab maa jeg have, endog med min Styrke og Nandsnærverelse."

Det blev rodt i Egnen om Forli og stedse rødere paa Himlen, — det var ikke Aftenrødens Skyer, det var intet skinnende Luftsyn, — nei det var en Brandfyn og efter kort Tid lyfte det uhyre Ildneeg paa Himlens mørkeblaa Hvelving.

"Det er Slottet i Forli sagde Bertinuuccio, idet han saae ud af Vinduet, "saa er Ordellaffi slaget — og imorgen vil Legaten sikkert komme til os."

Paa Saarnene og Murene, saavel som inde i Gaarden, hørte man nu ligeledes, at den Ild alene kunde være i Forli. Bertinuuccio, saae tilligemed Cia taus ud efter den flammende Ildhob, der stedse udbredte sig længere og bredere. Derpaa lagde Cia sin Haand paa Bertinuuccios

Skulder, og sit Hoved til hans Bryst og begyndte pludselig at græde.

"Det fører Krigen med sig," trøstede Bertinuccio, "græd derfor ikke, min Cia; Krigen fører endnu Værre med sig!"

"Bredes ikke paa mig," hulkede Cia, "lad mig græde, jeg græder ikke over Krigen."

Bertinuccio taug, han forstod hende. Cia tænkte paa den Tid, hun levede der, og Smerte og Medlidenhed bevægede hendes Hjerte. Som en bange Drøm drog endnu engang Alt forbi hende og hun bad stille for Ordelaffis Sjæl. Derpaa sagde hun sagte: "Er Ordelaffi slagen, saa er han ogsaa død. Bredes ikke, min Bertinuccio, — bed Du ogsaa for hans Sjæl."

Og Bertinuccio blottede sit Hoved og saa op til Himmelen, og Himmelen saa ned til ham, og fastede Ildskjernes Skin paa hans skjønne Ansigt. Derpaa, efter en hellig Pause, kyskede han Taarerne af Cias Dine, trykkede hendes Haand og taug som forhen. — Men Cia græd nu ikke mere, hun smilede himmelsk med det vaade Die til Bertinuccio og klappede hans Loffer og Kinder. Derpaa sagde hun beroliget og venlig: "Bertinuccio, siig mig det Middel!"

"Flugt, svarede Bertinuccio langsomt og alvorligt, "hurtig Flugt endnu i denne Nat. Men det er ikke mit Raad ikke mit Forslag — det er kun det eneste Middel!"

"Hellerikke Dit Ønske?" spurgte Cia.

"Tidligere kunde det have været det," svarede han, "men fra idag af ikke mere."

"Og naar jeg ønsker det?" spurgte Cia videre.

"Saa vil jeg følge Dig. Spørg derfor Dit Hjerte!" svarede Bertinuccio.

"Det har afgjort!" raabte Cia og kastede sig glad til hans Bryst, "det er fast, — vi blive, vi fægte! Ordelaffi er maaskee død, — men ogsaa den Døde vil vi holde vort Ord, og da tilhøre vi hinanden, da staae vi fittre, da ere vi lykkelige!"

"Saaledes være det, saaledes vil Himlen det!" svarede Bertinuccio fryg.

Pagten var sluttet og Læberne beseglede den ved Kys, og Brystet ved Hjertets Slag.

Bertinuccio spændte derpaa sit Sværd om og sagde, at han endnu engang vilde ride gennem Staden og tage Voldens Besætning, saavel som Bagterne i Diesyn. Cia besluttede sig strax til at ledsage ham, og efter kort Tid saae man Begge med nogle ledsagende Hovidsmænd for Porten. Da de vendte tilbage og kom forbi en aaben Kirke, stige de af, traadte ind, gjorde deres Bøn og reed derpaa op til Slottet. Her toge de Afsked, og da Bertinuccio saae Lyset udslukkes i sin Bruds Sovegemak, udslukkede han ogsaa sit, — og kun Ildstærterne fra Forli lysede endnu for dem gennem Vinduerne. Men begge sov blidt, thi deres Villie var nu tydelig og denne Tydelighed var udsprunget af deres Kjærlighed. Og saaledes var da Kjærligheden og deres Villies Tydelighed hellige Støtter for deres Mod og deres glade Tillid. Men om

disse Støtter snoede Sønnen sig gjerne med sine Drømme, thi Støtterne hvilede paa den rene, simple Naturs Grund.

16.

Slottet i Forli var nedbrændt, eller ved Branden styrtet sammen i dets øverste Dele. Ordelaffi havde forsvaret det med Eevemod, og holdt sig indtil Branden med sine Soldater. Da havde disse, for ikke at dø den uundgaaelige Flammedød, overgivet sig til Legaten. Ordelaffi var undveget i en Præstekutte og Ingen vidste hvorhen. De Fleste holdt ham for død.

Den pavelige Hær havde lidt et uhyre Tab, Hobe af Liig optaarnede sig for Slottet og Tusinde af Saarede bedækkede Marken. Gjerne havde derfor den forbittrede Legat haardt straffet den sig overgivende Besætning, men Palazzino raadte ham derfra, men til, hellere at bruge disse Soldater til Stormen mod Cesena, og sætte dem paa de farligste Poster. Dette Raad besluttede Legaten at følge, deels fordi han var nødt til at skaane sine egne Folk efter denne morderiske Kamp, deels fordi det ogsaa var ham behageligt at tugte Cesena med den slagne Ordelaffis Soldater. Fra i Gaar af opfyldtes han af Brede og Hævntørst mod denne Stad; thi Palazzino havde ladet de Fornemste af de trehundrede døde Ryttere, som igaar vare bleve nedhuggede af Cesenerne, bringe tilbage og lægge ved Siden af Albornozs Telt, og skildret Vertinuccios Udsærd som en skjændig Plan, der var udklækket af Donna Cia. Derved saae han nu

fuldkommen sin Hensigt opnaaet hos Alborno. Da derfor Borgerne i Forli sendte nogle Gesandter til ham, for at bede ham handle mildt mod Cesena og Cia, viste han dem de Dræbte og sagde: "Denne Gjerning har tilintetgjort min Medlidenhed og forvandlet den til Vrede. Jeg har været naadig mod Rimini, Faenza og Forli, fordi Borgerne i disse Stæder underkastede sig mig; med Cesena kan det ikke være saaledes, thi det truer mig, og Høvidsmanden for Borgerne har begaaet blodigt Forræderi mod min Herre. Her see I den stræffelige Gjerning selv!" Dertil maatte Gesandterne tie og gaae.

Saa snart Hæren havde hvilet og styrket sig, brød Alborno op mod Cesena. De Saarede vare sendte til Forli, de Døde begravne. Paa Slottets Mure steg endnu nogle enkelte Røgstøtter op i Veiret og paa den forfaldne Vold flagrede haanende Fahnen med Ordelsaffis Narrebillede.

Forlis Indbyggere havde efter den pavelige Hærs Afmarsch begivet sig ud til Slottets Ruiner. Ogsaa mange Landmænd fra Omegnen og fra Brederne ved Ronca og Montona, mellem hvilke to Floder Forli ligger, indfandt sig for enten at betragte Resten af falden Storhed eller for at fremrage Vaaben eller Redskaber af Gruset. Paa de Fleste af de Nysgjerrige som kom hid, gjorde vel Tingenes store Forandring et alvorligt Indtryk, thi uagtet de Tilstædeværendes Mængde herskede der dog temmelig Stilhed, ja næsten høitidelig Tausshed. Kun i den Egn, hvor Fanen var opplantet, hørvede sig undertiden nogle Stemmer og det varede ikke længe, saa

hørte man en Fisker, der var kommet fra Ronkas Strandbred, raabe høit og misbilligende: "En Nar var han ikke, nei! nei! en Nar forsvarer sig ikke saaledes, det kan I troe! — men han var gaaet for vidt, og da veeg hans gode Engel fra ham, jeg mener Donna Cia, med hende er hans Lykkesstjerne gaaet under. En Nar har ikke behersket Forli, og kun Narre lader sig beherske af en Narrefonge; men vi ere ingen Narre!"

"Nei, vi ere ingen Narre!" svarede Mange, "Ordelaffi er straffet, men vi lader ham ikke gøres til Nar; vi ere ingen Narre, han har heller ikke været nogen Nar."

Da trængte sig en lille, mager Mand gjennem Mængden og klattrede hurtig op paa den Jordhob, paa hvilken Fanen var plantet. Hans Ansigt skinnede af Glæde og hans hvide Haar slagrede, bevæget af Vinden, idet han stod deroppe og raabte: "Medlidenhed, ogsaa Medlidenhed med Synderen! Medlidenhed til vi sove!"

Med disse Ord rev han Fahnen op af Jorden, rullede den sammen, ilede ned paa den anden Side og over Marken til den Armilianske Wei hvor der ved et Skovhjørne sad en Munk, med hvilken han derpaa forsvandt. Det var Scaragliño og Ordelaaffi.

De Nedenstaaende udraabte deres Bifald, og medens Nogle vilde have kjendt Scaragliño, forsikrede Andre at denne var omkommet med Ordelaaffi i Branden, endnu Andre talte om Begges Flugt, og atter Andre sagde: "Den, som hentede Fahnen var intet Menneske, men en god Mand."

Den pavelige Hær var paa Veien til Cesena rykket

frem til den Landsby, hvor de Trehundrede havde fundet Døden den forrige Dag. Da blev der gjort Holdt, Hæren hvilede og styrkede sig og Palazzino sad med Albornoz i det opslagne, prægtige Telt. Her stildrede han endnu engang med den største Sandsynligheds Farver, det af Bertinuccio udøvede Forræderi, indgjød ham endnu engang med giftig Tunge Breden i Sjælen, og glædede sig, da Legaten forsikrede, behørig at ville tugte den frække Dreng. — Palazzino troede nu, at ingen Hindring mere kunde træde i Veien for hans Hævn. Ogsaa havde Skjæbnen begunstiget ham, idet han ved Stormen paa det brændende Slot just befalede paa den Side, fra hvilken Ordelaffi flygtede. Men dennes Flugt var ham fjærere end om han var bleven fanget, og derfor lod han, omdøstjøndt Mange havde kjendt den Forklædte, ham gjerne flygte; thi han kunde let bringe Ting for Dagen, som Legaten ikke skulde vide. Beklagede nu Albornoz sig undertiden over Regentens Flugt, saa trostede han ham med den Forsikkring, at Rygtet var Løgn og at Ordelaffi maatte være omkommet i Luerne. Han søgte ogsaa hvergang at bevise, hvorledes det var mere magtpaaliggende at fange Rebellen Bertinuccio end Ordelaffi, og bad, at gjøre alt muligt for at iværksætte dette. I disse Tanker var han saa lykkelig, at han stedsse kun saae efter om Hæren ikke snart igjen kunde rykke fremad, for at komme saa tidlig til Cesena, at de endnu idag kunde gjøre et Angreb derpaa. Hans Brynst aandede derfor friere og hans Dine funkede klarere, da endelig Hæren igjen brød op og satte sig i Bevægelse.

Solens gyldne Die saae just klart nok endnu, for at lade sit Lys gjenstraale fra den pavelige Hærs Baaben. Toget lignede en uendelig Strøm af Metal, thi Skjolde, Landsker, Sværde, Krigspynt og Skylts bedækkede Veien saa langt man kunde see. Og da Toget nu udbredte sig paa alle Sider af Staden, synes Egnen at være et blankt skjælet Uhyre, der bevægede sig med sine Millioner af Ledemod. — Albornos gjorde derpaa sin Angrebsplan, meddelte sine Hovidsmænd den og snart var der Orden og Bestemthed i Sværmen. Herpaa reed nogle Trompetere og en Herold med en pavelig Fahne til den første fjendtlige Forstandsning og begjærede at komme ind i Staden. Men de vendte snart derpaa tilbage og bragte Albornos den Efterretning, at Vertinuccio havde erklæret, at Staden var spærret, dog vilde Donno Cia efter Solens Nedgang selv komme ud i Leiren, for at tale med Cardinal Legaten.

"Der har I det," sagde Palazzino til Albornos, "Brudgommen spiller allerede Manden; han gjør Eder Forfrevter og er kjæk, fordi han igaar har seet Eders Rytters Blod."

"Saa ville vi forsøge, hvorledes han holder sig!" raabte Albornos og lod strax blæse til Angreb, "Solen staaer endnu en halv Time paa Himmelen, i den Tid lader der sig allerede udrette Noget."

Angrebet paa de første Forstandsninger begyndte, Masserne rykkede frem, Skytset tordnede ned fra Bolderne og fra Jorden op til Bolderne. Solen gik ned, Rampen vedvarede. Aftenrøden udsluffedes, de første Forstandsninger bleve tagne og deres Besætning kastede sig

tilbage paa de næste. Disse vare nu stærke; men den fiendtligt frembrusende Flod var endnu stærkere — og disse Forstandninger bleve ogsaa tagne. Nu brød Kampen løs paa alle Sider, Ildrørenes Lyn funklede, deres Jorden myrdede, Baabnene susede, Krigerne larmede, Jorden skjælvede — men Himlen var blaa og Aftenstjernen skinnede, Donna Cia stod med Hjælm og Sværd kjæmpende ved Siden af Vertinuccio. Hendes Skarer fægtede tappert, meget tappere end Fjenderne; men Fjenden var fem Gange stærkere i Tallet — og den store Bølge begraver stedse den lille Bølge. — Ogsaa de sidste Stjerner stode paa Himlen — og de sidste Skanser bleve ligeledes tagne. Soldaterne droge sig tilbage i Staden, og denne var endnu fast ved sine Mure og indre Tilspærringer, og Borgere og Soldater kunde nu forene sig. Men Natten traadte paa Jorden, og det blev mørkt mellem Muren og den fiendtlige Leir. Derfor blev Kampen ikke fortsat. Palazzino havde gjerne udslettet Natten, thi den forekom ham som et sort Tal i hans Regning. Men da han ikke kunde det, satte han sig ned ved en af de utallige Vagtildte, der brændte om den sorte Stad, som Lys om en en sort Liigkiste.

17.

I Staden var det roligt. De fleste Borgere befandt sig paa Murene. Kvinder og Børn lukkede Husene og kun Faa gik til Ro. Thi det raske Slag havde gjort et

Indtryk paa Indbyggerne, som grændsede nær til Frygt og Bestyrtelse. Deres Haab paa et mindeligt Forlig begyndte at synke og blev kun understøttet ved de stedsse paa ny bekræftende Efterretninger, at Rimini, Faenza og Forli vare blevne benaadede. De kunde derfor ikke begribe hvorfor Cesena, der hidtil stedsse havde været foretrukken, nu skulde staae tilbage for de øvrige Stæder, og haabede derfor paa den næste Dag, som paa Afgjørelsens Dag.

Bertinuccio ilede fra Vold til Vold, fra Muur til Muur og traf Anstalter for den næste Morgen. Donna Cia stod i sit Gemak og pakkede kostbare Edelstene og alle de Smykker hun besad, af Værdi vel mere end en Million, i en gylden Kiste. Da hun var færdig dermed, sagde hun hen for sig: "Nu er jeg fattig, ganske fattig, men med Bertinuccio vil jeg bære Armoden." — Derpaa satte hun sig ved Vinduet, saae tankesfuld efter Bagtilden i den fjendtlige Leir, stod snart igjen op, gik urolig omkring og syntes med Længsel at vente Nogen. Endelig horte hun Forgemakets Døre gaae op og Franziskanerklosterets Prior traadte i hendes Værelse.

"D, tael, hvad har I udrettet?" sagde Cia og greb den gyldne Kiste, "her er alle mine jordiske Skatte. Jeg opoffrer dem med Glæde."

"Legaten bryder sig ikke om Eders Skatte," svarede Prioren, "thi hverken han eller hans Soldater mangle Penge. — Det var hans Svar."

"Altsaa kan Intet bevæge ham?" spurgte Cia forfrækket, "altsaa drager han ikke bort?"

"Han overdrog Afgjørelsen til sin Fætter Palazzino," svarede Prioren, "og derfor har jeg kun underhandlet med denne, ikke med Legaten."

"Og udrettet Noget hos denne? — Sikker, sikker!" svarede Cia, "thi Palazzino elsker Rigdomme og er stolt af at være i Besiddelse af dem."

"Ogsaa han afflog det," svarede Prioren, "men Beleiringen skal øieblikkelig blive ophævet, naar I opfylder en eneste Betingelse."

"Jeg opfylder den!" raabte Cia, "hvad er det, hvad skal jeg gøre?"

"J skal," svarede hiin, "udlevere Ederes Brudgom Bertinuccio."

"Palazzino, Elendige, jeg forstaaer Dig!" sagde Cia sagte og smertelig. Nu bliver Alt mig tydeligt!"

"Ogsaa Legaten lader Eder give sit Ord," sagde Prioren videre, "at Herren under denne Betingelse skal drage bort, og forsikrer Eder, at han vil skjænke Ederes Brudgom Livet."

"Skjænke ham Livet?!" raabte Cia, "o! hvilken Naade! Livet, i Skjændsel og Forhaanelse og Fangenskab! Du, var Livet opladt for hine, som for mig og Bertinuccio, saa vilde de vide, at tusindfold Død var os velkomnere, end et saadant Liv! — Stakkels Bertinuccio!" sagde hun derpaa sagte og Taarer styrtede fra hendes Dine, "stakkels Bertinuccio! Du var altsaa Prisen! — Nei, nei, jeg kan ikke tænke det, allerede i denne Tanke ligger Syndens Nat og Helvedes Dval."

Hun taug og besindede sig, derpaa greb hun Prio-

rens Haand og sagde: "Lov mig, ikke at opdage Vertinnuccio et Ord deraf, men desuagtet at advare ham for ved Kampen at give sig til Priis for Faren. Jeg har allerede advaret ham og vil advare ham endnu mere."

"Jeg lover Eder det," forsikrede Prioren, "jeg skal gjøre det endnu i denne Nat."

Da tog Donna Cia en herlig Steen ud af Æsken og overrakte Prioren den med de Ord: "Mit Hjerte takker Eder redeligt, men tag ogsaa endnu denne jordiske Løn!"

"Behold den," svarede Prioren kjærlig, "giv den, ifald det skulde gjøres fornødent, til Stadens Indvaanere. Vød den Steen kan Mange blive hjulpsne — jeg behøver den ikke. Men jeg vil give Eder Noget — Trøst og Velsignelse."

Da boiede Cia sit Kne og Prioren lagde sine Hænder paa hendes Hoved og sagde: "J er en ædel, tro Kvinde, J er en ædel, tro Brud, J er reen! Eders Rigdomme vilde J kaste fra Eder, for at handle menneskelig, men ogsaa Skylden vil J bære, for at opfylde hvad der for Gud og Eders Hjerte er Eder helligt. Derfor vil Skylden finde Tilgivelse og Herren vil være med Eder!"

Cia knælede endnu bestandig, da Prioren allerede havde forladt Gemakket og i hendes Dine glindsede endnu bestandig Taarer. Hun græd sig stærk, thi disse Taarer vare forfriskende Dug for Hjertets Mark, paa hvilken Tanken om Blodsudgydelse med Frygtsomhed tyngede som Middagsheden paa Wiinbjergene. Præstens Ord havde

lyksaliggjort hende, fra Himlens Sjæl faldt nu Styrkelsens Draaber. Da hun stod op, var hun glad, endog da Bertinuccio kom for at ønske hende god Nat, og i denne Glæde var Bertinuccio ogsaa munter, endstjændt der i Begyndelsen svævede en Sky paa hans Pande. Cia forstaa ham, at hun havde sendt Prioeren til Legaten, men bad ham endnu engang at være forsigtig, og Bertinuccio lovede det. Thi da Palazzino var med i Leiren, fælte han at Cia ikke advarede uden Grund.

Dagtildene i Leiren brændte kun endnu svag og mange af dem vare allerede udslukkede, da de to Elskende adskiltes — thi hvad bryde de duftende Blomster sig om, at der staaer et Uveir over dem? De duftede desuagtet, og netop da stærkest.

Tidlig om Morgenen led Messesklokker og Tusinder af Indvaanerne ilede til Kirken. Cia og Bertinuccio vare ogsaa blandt de Lidende. Messen var endt, Solen synes klar, Tiden hengik og endnu faldt intet Skud fra den fjendtlige Pier, endnu blev Alt roligt. Det var som om Legaten med denne Taushed vilde sige: "Jeg kan tage mig Tid, Eders Fald er sikkert. Men denne Løven havde en anden Grund. Den vakre Prior var nemlig tidlig om Morgenen endnu engang vandret ud til Leiren og havde søgt at vinde Cardinal Legaten Albornoz Hjerte for Donna Cia. Han havde skildret hendes Godhed, hendes Ged, hendes Kjærlighed, hendes Trost og Fromhed, — men forgæves. Thi Palazzino var traadt derimellem med den Afgjærelsesret, som Legaten havde givet ham forrige Aften. Og da Prioeren vendte tilbage til sit Kloster,

afgik ogsaa fra Letren Opfordringen til Borgerne, at de skulde overgive sig og blive Paven skatkyldig. Bertinuccio afflog denne Fordring i Borgernes Navn og forfikkrede, at de vilde forsvare sig, thi om de endogsaa vilde overgive sig, saa bleve de dog ikke skaanede, da Legaten lod sig lede af Palazzino, der var Kammerat med Enigmordere og ikke holdt sit Ord.

Strax efter dette Svar begyndte Stormen paa Murene. Flere Gange bleve de Stormende slagne tilbage med stort Tab, thi paa Murene stode, da nu de indre Forstaaendelser vare uden Fare, Soldaterne istedetfor Borgerne, og saa ofte Stormen blev fornyet slyngede ikke alene Skydset Døden ned, men der faldede ogsaa et Hav af Pile ned paa Fienden, og Steenmasser foer ned over dem, som et Skybrud. Cardinal Legaten forbød derfor Stormen, lod det hele Skyds bringe sammen og befalede at beskyde et Stykke af Muren, saalænge til der blev en Abning. — Efter saa Limer var dette lykkes ved Skydsets Mængde og nu begyndte Stormen paa denne Abning. Bertinuccio tog de Tappreste af Soldaterne, stillede sig selv i Spidsen, besatte Muurhullet med Skyts, og Donna Cia førte sin Livvagt fra Slottet, for ogsaa at forsvare denne Indgang. Allerede var Kampen begyndt, allerede vare de Pavelige nogle Gange slagne tilbage, allerede syntes det, som om de ikke mere vilde søge den visse Død ved ny Angreb, — men endnu stedse droge Hovidsmaend frem med Borgere og Soldater, for at stride paa det Sted, hvor Bertinuccio og Donna Cia befalede. Men dette var Ulykken, — mange Steder

paa Muren vare derved blevne blottede, og en Afdeling af Fjenden havde uden stor Modstand kunnet nærme sig Indgangen til Staden, neden for Slottet, ikke langt fra Savio, hvilken man havde ladet aaben. Medens der nu lod Seierskrig ved den indskudte Muur, arbejdede Skytset mæjsommeligt ved hiin Indgang, for at tilbagedrive den fremrykkende Fjende. Og da Bertinuccio tilligemed Høvidsmændene erfarede dette, og tillige flere Huse brændte i samme Dieblig ikke langt fra hiin truede Indgang, saa begyndte nogle frygtfomme Borgere et Angstkrig, som efter faa Minutter blev tusindfold gjentaget. De fleste Borgere troede allerede Fjenden i Staden og flygtede i deres Huse. Bertinuccio og Cia kastede sig med en Hov Soldater til den truede Indgang ved Savio og efterlod tilstræffelig Besætning ved Muurhullet. Men denne blev efter kort Tid kastet tilbage af Fjenden, som benyttede Forvirringen og fornyede Angrebet med dobbelte Stridskræfter. Frygt og Skræk udbredte sig blandt Borgerne. De Faa som endnu stode paa Murene i denne Egn, kastede Waabnene, og endnu førend den pavelige Fahne var opplantet paa Muren og de indre Volde, havde en Borger-Deputation bedet om Naade hos Cardinal-Legaten og forkyndt ham Stadens Underkastelse.

Palazzino jagede med en Hov Ryttere gennem Staden, for at angribe Bertinuccio i Ryggen, men førend han naaede Indgangen, droge pavelige Eskarer ham allerede imøde. Indgangen var tagen og Bertinuccio og Cia havde allerede med sine Soldater kastet sig ind i det

faste Slot. Men derfra tordnede Skydsæt spottende og foruroligede Seirerne, som havde taget Staden i Besiddelse.

Cia sad bleg og udmattet i sit Gemak. Hun havde lagt Pantser, Hjelm og Sværd fra sig og hendes Dine hvilede mørke paa de brændende Huse, hvis Flammer nu ogsaa grebe andre Bygninger i Staden. — Bertinuccio gik hurtigt op og ned i Værelset, thi dyb Harmen havde grebet ham over Fiendens, vel svære, men dog hurtige Seir.

"Min Kjære, min Tro!" sagde Cia blidt, "vredes ikke mod Skjæbnen. Himlen har jo vendt det naadigt i Dag. Vi have gjort vort, og dog er der ikke kommen stor Elendighed over Staden! Indbyggerne ere benaadede, kun faa Huse bleve et Rov for Flammen og kun faa Borgere faldt i Kampen. Langt Værre kunde have ramt Staden, derfor glæd Dig! Hvad der endnu kan træffe os, træffer kun Slottet og os alene. Cesena har jeg forsvaret, det halve af Løftet er opfyldt, det Øvrige vil ogsaa gaae i Opfyldelse."

Bertinuccio taug, men Cia stod op, greb hans Haand og vedblev kjærligt. "Vi stræbe jo efter Brudefrandsen, min Elskede, men ikke efter Laurbær! Vær ikke bedrøvet over Fiendens Seier."

"Dg dog seer Du saa bleg ud," sagde Bertinuccio og strøg sig over Panden, som om han vaagnede af en ond Drøm.

"Jeg vilde endnu see blegere ud," svarede Cia, "hvis
N. B. 3 B. 3 S.

den hele Stad stod i Flamme og vi havde bragt Elendighed over Indbyggerne. — Glæd Dig! Hvad skal Kjærligheden med Vrens Glæde? Er Kjærligheden ikke sig selv nok?"

"Ja, ja, Du har Ret, Du rene Væsen!" raabte Bertinuccio og slyngede sine Arme om hende, "en falsk Ergjerrighed angreb ikke Dig. Jeg vil ogsaa kaste den fra mig, jeg vil ogsaa glæde mig over at vi ere slagne, og Fjenderne nu spotte over os! jeg vil ogsaa forglemme, at jeg er en Mand!" Han bøiede sit skjønne Hoved, hans Mine bleve vaade, og da Cia kyskede dem, rev han sig løs og ilede ud til det fyrende Skjts, for at blive roligere og forglemme Dagens uheld. Men Cia sendte Prioeren med sex kostbare Edelstene ned i Staden, for at hjælpe dem, der ved Branden havde mistet deres Boliger, saavel som andre Forulykkede.

18.

Fem Dage vare henrundne. De Forsøg paa Slottets Bestormelse, som Cardinal Legaten strax i Begyndelsen havde gjort, gav det Beviis, at det ved sin Fasthed, sin Beliggenhed og sit Skjts kunde trodse enhver Storm. Der blev strax truffet Anstalter til at undergrave Slottets Grund ved Miner og derpaa sprænge det i Luften. En skraa, nedgaaende Steenvæg, der i Midten havde et bredt klippeagtigt Overhæng, saa at Skjtsset ikke kunde bestrænge den derunder liggende Plads, begunstigede Foretagendet. Dag og Nat var der allerede blevet arbeidet og Minerne

bleve stedse mere og mere fuldkomne, uden at der fra Slottet kunde gøres Noget derimod. Besætningens Frygt begyndte at vore, thi en uundgaaelig, græsselig Død syntes at være vis for Alle, som befandt sig paa Slottet.

Ogsaa Donna Cia sad den sjette Dags Aften sorgfuld paa Altanen af et Taarn, hvorfra hun kunde see langt, langt ud i Jordens farvede Blomsterring. Pligt og Kjærlighed bevægede nylig hendes Sjæl mægtigt, da hun for en Time siden atter havde afflaaet to Opfordringer til Slottets Overgivelse, som Cardinal Legaten nu daglig indstændig og advarende lod udgaae. — Ethvert Haab, enhver Udsigt om Hjælp var forsvundet for hende, kun barnlig og hengiven stolede hun endnu paa Gud. Saa ofte hun endog i nogle Dage havde seet Bertinuccio, saa havde dog Begge iagttaget en alvorlig Taushed, og et dybt, sjælsfuldt Blik, en Taare, kun et sagte Suk havde været deres Tale. Ogsaa Bertinuccio indsaae at Slot og Mandskab vilde gaae under for de af Fienden anlagte Miner, og den eneste Tanke, hvori nu al hans Lykke og Haab indsluttede sig, var den, at han, forenet med Cia skulde dø Heltedøden.

Men det vilde Cia ikke; hun, kun hun alene vilde være det skyldige Offer. Derfor tænkte hun nu paa en Plan og besluttede ved den næste Opfordring til Overgivelse at udvirke den hele Besætning fri Afmarsch, lade Bertinuccio redde ved Prioeren og derpaa alene blive i Fæstningen og rolig vente Døden eller Fangenskab. — Hun grublede endnu derpaa, Beslutningen blev stedse fa-

stere, og hendes Sjæl hævede sig stedse renere og friere af den dybeste Smerte til den høieste Styrke, og forklaret, stedse mere himmelsk og forklaret heftede hendes sunkende Dine sig paa Astenhimmelen — da blev hun kaldt til sit Børelse.

Da hun kom i Fjergemakket saae hun en lille Mand læne sig til den mørke Væg, og, saa vidt hun kunde see, bar han en Kurv med Figenes, som han paa Kræmmeres Wiis havde befæstet ved en Rem, der hang over den ene Skulder. Endnu førend Donna Cia kunde spørge hvad han begjærede, traadte Figenhandleren hurtigt hen til hende, bukkede sig og sagde: "Skjønne Donna, I lovede mig at blive mig naadig bevaagen, og hvad I lover, det holder I; tilgiv derfor, at jeg forstyrrer Eder — jeg er den gamle Scaraglino."

"Scaraglino!" raabte Cia glad forskrækket og greb hans Haand, "o, vær velkommen! Det glæder mig at see Eder i denne store Nød! — I vil ogsaa hilse paa mig endnu engang, — ja, ja, Trofskaben er himmelsk for enhver Stand, for ethvert Hjerte!"

"Men det er Gud, som styrer Hjerterne!" svarede Scaraglino, "og de trodsige Hjerter bøier han ved Ulvsteken, at de blive trætte og sove som et vildt Dyr, naar det har udraset."

"Trods ledede ikke mig!" svarede Cia frænkelt.

"Eder ikke, Eder ikke!" svarede Scaraglino, "I staaer reen og fast som Solen! Men jeg bringer Eder mere. Kom, luk Dørene her, sørg for, at Ingen forstyrer os, og følg med mig i Eders Gemak."

Cia gav sine Fruentimmer et Vink, lod Dørene lukke og gik med Scaraglino ind i sit Værelse. Da hun var traadt nogle Skridt ind, slog hun Hænderne for Dinene og raabte bestyrret: "Jesus! Jesus!"

Thi ved Vinduesfordybningen var det endnu lyst og der stod Ordelaffi, iført sin skønneste Krigsklædning og med sit mægtige Sværd. I Armene holdt han en Munkebrag, hvis Folder hang ned til Gulvet og bedækkede den ene Side ned til Fødderne. Ved hans anden Side saae man det Halve af Livbæltet, hvori han bar en lang Dolk. Aftenhimlens skumrende Lys gav hans høie Skikkelse og det brune Ansigt en spøgelseagtig Belysning. Han stod kraftig, ubevægelig, taus og med hævet Hoved, og rettede sine Dine fast paa Donna Cia, som endnu stedse holdt Hænderne for Ansigtet og efter lang Stilhed sagde veemodig, og uden at see paa ham: "Jeg havde troet at I var død, Ordelaffi! men da I endnu lever, skulde I ikke komme her. Lad mig fuldende reen, reen — uden Eder."

"Scaraglino!" befalede Ordelaffi rolig og dybt.

Og Scaraglino traadte til Donna Cia. Men Ordelaffi vendte sig om, lænede sig med forslagte Arme i Vinduesfordybningen, boiede sit Hoved og saae mørk hen for sig. Donna Cia bevægede sig ikke. Hun blev staaende som forhen og lagde endnu stedse Hovedet i Hænderne, thi det forekom hende, som om hendes Livs bittreste Time var kommen.

Da slog Scaraglino sine smaa Dine op og sagde:

"Den henfarne Tid sover, Hersterens Mund tier, men jeg, Tjeneren, skal tale. — Da Præstene vare dræbte —"

"Scaraglino!" foer Ordelaffi heftigt op og lænede sig derpaa tilbage i sin forrige Stilling.

"Da den høieste Herre," begyndte Scaraglino nu paa ny, "havde tugtet min Herre med Ildens Sværd, gik vi om Natten, naar gode Menneſter sov. Vi gik til Faenza og Rimini, for at opſøge de ligeledes tugtede Regenter Manfredi og Malatesta. Med disse vilde min Herre forbinde sig, samle en Hær og drage mod Cardinal Legaten. Da lignede min Herre Kaalormen, ſom længes efter en ny, grøn Green. Men Alt kom ſom jeg forudſagde vaagende og ſovende; Alt var forgjæves. Da drog vi forklædte herhen. Min Herre lignede en Kaalorm, ſom begynder at indſpinde ſig. Nu ere vi her, Kaalormen har ſit Huus færdigt, ſover og er ſtille. Her vil en renere Skabning hæve ſig af den, ny og god. Thi det Henrundne er dødt og ſkal ogſaa blive dødt."

"Hvad vil I!" raabte Cia forſkrækket, "hvortil det! Skillevæggen er faldet for ſtedſe! Ak!" ſoiede hun ſufkende til, "og ſnart vil den igjen falde for mig!"

"Den ſkal ikke falde!" ſvarede Scaraglino godmodig, "for anden Gang ikke, viſt ikke! Det Ny bliver nyt og levende, det Gamle bliver gammelt og dødt. Vi komme, for at forſvare Slottet; men I ſkal gaae med Bertinuccio."

Da foer Cia forſkrækket op, thi det var ſom om et uhyre Lyn funkſede i hendes Dine og ſlog ned i Sjælen for at tænde tuſinde Sole.

"J skal gaae med Bertinuccio," vedblev Scarag-
lino, "og det kan jo Ingen byde Eder uden Ordelaſſi.
Ham har J tilsvoret det, kun han alene kan løse Eder
fra Eden. Og det vil han. Han vil ſelv overtage Slots-
tets Forſvar, men J ſkal flygte og være lykkelig. Han
er ogsaa fornoiet med hvad J har gjort til Forſvaret hid-
til, og jeg er nu mere tilfreds og mere lykkelig, fordi jeg
tor ſige Eder Alt dette. Nu har J det, ſom jeg for læn-
ge ſiden har ønsket Eder, og jeg har ogsaa Noget, o, no-
get Himmelt — Raalormen har indspundet ſig, en ny
Skabning trænger ſig frem af den, — o, det er Noget!"

"Scaraglino!" ſagde Cia ſom drømmende, "og er
det Sandhed, Scaraglino, Sandhed?"

"Sandhed!" ſvarede denne, "ellers vilde min Herre
ikke tie. Spørg ham ikke, thi det Henfarne er begravet;
derfor taler og ſvarer han ikke, ſaalænge jeg i hans Navn
kan forkynde Eder Sandheden og hans Villie. — Troe
det, Gud ſtyrer Hjerterne eller knuſer dem, naar de trodſe
ham. Eders har han glædet, fordi det var fromt, og
mit er nu ogsaa glædet. Gud er god; ſtyrer han eet
Hjerte ſaa glædes mange Hjerter og Englene ogsaa.

Forklaret ſom en Lyſtikkert ſvævede og vaklede Cia
med afbrudte Skridt til Vinduesfordybningen og rakte ſin
hvide Haand til Ordelaſſi.

"Lad ham være!" raabte Scaraglino, "lad ham
være! Alt ſover godt, væk det ikke."

Men Cia udtrakke endnu ſtedſe ſin Haand, og da Or-
delaffi ikke tog den og hans Nine vendte mod Vinduet,
ſagde hun ſagte og mildt: "Hav Tak, Ordelaſſi, hav

Tak! forsmaa den ikke; imorgen vil jeg gaae, og hvem veed om jeg seer Eder igjen."

Da tog Ordelaffi hendes Haand, og Cia hævede langsomt sit Hoved, og saae ham takkende, salig takkende i Vinene. Men han vendte atter sit Hoved til den anden Side, thi hans Vine vare fugtige, og nu bleve de vaade, ganske vaade. Cia saae det, trak sin Haand sagte tilbage og gik grædende til et andet Windue, og Scaraglino, hvis Taarer faldt ned paa Figenerne i Kurven, sagde halv grædende og halv smilende, som et glad, hulkende Barn: "Gud styrer Hjerterne, men det Henfarne skal sove."

Derpaa forlod Ordelaffi Winduet og gik ud af Døren. Scaraglino gik til Cia og sagde: "Nu ere vi færdige hos Eder, nu vil jeg gaae til Signor Bertinnuccio, til Eders skjønnne, fromme og tappre Brudgom. Ordelaffi vil ikke see ham, men han hader ham ikke, nei han ønsker ham og Eder al Lykke og derfor skal I flygte med ham. Men førend I forlader dette Slot vil jeg endnu engang see Eder; og naar jeg nu har talt med Bertinnuccio, saa taler I ogsaa med ham, og overgiver derpaa min Herre Slottet. Saa bruger han ikke andet end en Hjelms og en rolig Søvn for Natten."

Cia støttede sit Hoved paa den ene Haand og rakte Scaraglino den anden, men svarede intet, thi hun græd endnu stille som forhen. — Det var stedse blevet mørkere, og da Ordelaffi og Scaraglino taase gik ud af Døren og deres mørke Stikkelser forsvandt, troede Cia, at hun havde seet tvende Himmelbude, thi paa hendes Sjæls Himmel steg Solen op for tilkommende Dage og Taarerne

som hun græd, glindsede som Stjerner paa denne Himmel om Nætterne. Saaledes levede og bevægede hun sig i denne Himmel, indtil Bertinuccio kom og glad styrtede hen til hende. Nu blev der udkastet en Plan til Flugt, nu blev der under søde Kjærtegn indpakket Edelstene og Smykker, nu bleve de troeste Tjenere og Piger indkaldte og indviede i Hemmeligheden, nu bleve Fæstningens Møglers sendte til Ordelaffi, nu var al Sorg og Angst forglemt, og sødt og blødt som Fløitetonen lode de Ord ved Afskeden: "Denne Nat er den sidste, som vi sove her; kommer Natten igjen, saa finder den os paa Reisen!"

 19.

Lidligt den næste Morgen, da Solen endnu ikke var staaet op, stod Ordelaffi i Slotsgaarden og talte med Soldaternes Hovidsmænd. Ogsaa i de øvrige Rum og Gaarde vare stærke Hobe af Ryttere og Fodfolk opstillede. Efter faa Minutter besteg Ordelaffi en fyrig Stridshest og Scaraglino rakte ham den Fahne, som Cardinal Legaten haanende havde opsat paa Forlis Ruiner og Scaraglino igjen borttaget.

"I studse?" sagde Ordelaffi nu til Mængden, "I holde det for dumdriftigt, at gaae ned og angribe Fienden? — Frygt intet! Siden jeg holder denne Fahne i min Haand er jeg sikker paa at opnaae min Hensigt! Lad os derfor modig gjøre Udfaldet, thi det er kun den eneste Vej til Eders Redning! Men jo større Faren er, desto

større vil Vren være, — og denne Fahne, engang opsat for at spotte mig, vil hjælpe os at vinde Vren!”

Berpaa ordnede han Toget og førte det taus og langsomt over Bolden ned til Staden. Endnu havde de sidste Afdelinger ikke forladt Porten, da sprængte ogsaa Bertinuccio, hvem Ordelaffi intet havde meldt om det forhavende udfald, til. Det smertede ham, — han vilde ikke mangle ved Kampen, dels, for at vise Ordelaffi Mod og Tapperhed, dels for at tilfredsstille det Nag, han endnu følte over de Paveliges hurtige Seir. Han stillede sig derfor i Spidsen for nogle Afdelinger og aandede nu lettere ved den Tanke, at han ikke skulde staa tilbage for Ordelaffi i Mod og maaskee i Kampen træffe paa Palazzino.

Taus var Toget kommet til Bjergets Fod og kun nogle hundrede Skridt laae mellem det og den fiendtlige Seir. I Leiren selv var det endnu stille, men Bagterne og Arbejderne ved Minerne opløstede et frygteligt Skrig. Dertil gav en vagthavende Constabel ved en Kartove Alarmstuddet, og Tusinde og atter Tusinde fore iveiret i Leiren og grebe til Vaaben.

Som et brusende Hav væltede Ordelaffi sine Stridsmasser paa Fjenden; men denne var snart ordnet og Mængden af hans Skjts bragte snart Ordelaffi, som kun havde kunnet føre faa Stykker Skjts med sig, efter lang Modstand til at vige. Da førte Bertinuccio, som hidtil havde staaet uvirksom, fra den anden Side sine Soldaterhobe i Kampen og forarsagede ved sit modige Angreb en stor Forvirring i Fjendens fremrykkende Rækker. Ordelaffi

ilede derhen og kjendte i de der kjæmpende pavelige Mæsker sine Soldater fra Forli.

"Ordelaffi! Ordelaſſi!" lød det nu med tusinde Stemmer. Thi ogsaa de kjendte ham.

Men Ordelaſſi rullede nu hurtigt Fahnen op, svingede den og raabte: "Ja, det er mig, Ordelaſſi! og I ere mine brave Helte fra Forli! Her er Fahnen som vander os! — Kom, kom! fægt med mig, hævn vor Skjæbſel og feier med mig!"

En glad Jublen lød ham imøde, og ſtrar ſprængte han ind i deres Rækker og vendte dem mod de Pavelige. Diebliffelig opſtod en ſtor Uorden, Frygt og Skræk greb Fjenden, og da Bertinuccio tillige lød ſine Hobe angribe med ſjeldent Mod, ſaa bleve de Pavelige kaſtede tilbage til Staden.

Nu ſendte Ordelaſſi en Afdeling tilbage til Slottet for at ødelægge Minerne, derpaa ilede han til Bertinuccio, rakte ham Haanden og ſagde: "I Sandhed, I er en tapper Brudgom!"

Bertinuccio ſaug. Men i hans Hjerte hævede ſig mægtigt den ſtille Triumph og rødmande ſtrykede han atter fremad og drev Fjenden lige til Gaderne. Ordelaſſi vidſte, at Cardinal Legaten og Palazzino endnu laa i Staden med nogle tusinde Soldater og en lang Modſtand ſyntes ham derfor farlig. Derfor lød han en Deel af ſine Folk trænge ind i de nærmest liggende, fornemme Huſe og bortſlæbe alle Mænd og Unglinge ſom Fanger.

Efter nogen Tid blev den driſtige, næſten til Torvet fremtrængte Bertinuccio trængt tilbage, fordi Palazzino

hidførte de i Staden liggende Stridsmasser og den forstærkede Fiende fornyede et heftigt Angreb. — Ordelaffi befalede Tilbagetog og saaledes bevægede Høbene sig snart op til Slottet og deres Seierssang forenede sig deroppe med Skydets Glædestorden. — Minerne vare gjorte ubrugelige paa længere Tid, femhundrede anseelige Gese-
nere havde man bragt op som Fanger, den tidligere Besætning fra Forli drog jublende gjennem Slottets Porte. Alt var lykkedes som Ordelaffi ønskede, men Ingen havde ventet det.

Donna Cia var allerede tidlig staaet op fra sit Leie, thi Afvekslingen var for hurtig, Glæden for stor, Lykken for salig, som fra igaar opfyldte hendes Sjæl, til at hun havde kunnet sove og hvile. Daagen vilde hun drømme og i denne yndige Drøm vilde hun forforkte Timerne, indtil Dagen var forbi og Tiden til Flugten komme. Hun havde derfor sendt Bud til Bertinuccio, for at han kunde dele Lykkens overvættede Følge, under hvilken hendes Hjerte bævede og næsten blev syg af Salighed, med hende. Men Bertinuccio var ikke kommet og Tanken paa hans Uergjerrighed var skrækkende faret Cia igjennem Sjælen.

Saaledes stod hun nu, da Toget kom tilbage ved det aabne Vindue, og Seierssangen og Glædestordenen gjorde hende roligere. Hun saae ud og hendes Bine søgte Bertinuccio, men fandt kun Ordelaffi, der veemodig saae op til Vinduet og, da hans Bine mødte hendes, bøjede Hovedet og trods Seiren og Jubelen reed alvorlig ind ad Porten. Mange andre Høbe droge ind, Bertinuccio

kom ikke. Gaard og Vold blev stedse mere opfyldt, Veien tommere og allerede troede Cia at hun havde overseet Bertinuccio, at han maaskee var i Slotsgaarden og nu paa Veien til hende — da droge de sidste Afdelinger af Soldaterne, støvede, blodige, udmattede ind af den yderste Voldport. I deres Midte bar man Bertinuccio, — hans Hest blev ført ved Siden af ham, den stillede, thi den blødte og Bertinuccio ligeledes. — Men Cia udstødte et Skrig og faldt til Jorden. Da hendes Fruentimmer styrtede ind sagde hun ikke andet end: "Herop, kun op til mig, bring min døde Brudgom op til mig!"

Da traadte Scaraglino ind, greb kjærtegnende hendes Haand og sagde: "Han er ikke død, han er kun saaret og bløder. Jeg vil forbinde ham og helbrede ham. Ordelaaffi ønsker ogsaa at jeg gjør det, thi han veed, at jeg forstaaer det, og forglemmer ikke, hvorledes jeg engang har forbunden og helbredet ham. Frygt ikke, Bertinuccio har en sund Sjæl, hvor denne er sund, der kommer ogsaa Sønnen, og i Sønnen helbreder Gud alle Saar — endog de dybeste."

Nu bragte man Bertinuccio og lagde ham paa et Leie. Hans Ansigt var blegt, hans Dine lukkedes og fra Hovedets Lokker gavede et Saar og Blodet dryppede ned paa den sneehvide Baabentkjole, saa at det Halve af den algerede var rød og dog hvidagtig som Jerstenblomster.

Cia vakkede hen til Sengen og da hun saa det blege Ansigt og den røde Klædning, det aabne Saar og de lukkede Dine, saa udstødte hun atter et Angstskrig, der lød skjærende, ligesom fra En der ligger i Vandet og i

det Dieblig han dukker op, udstøder et Skrig, fort og skjærende, fordi Vandet strax igjen gaaer over Ansigtet — men over Cias Ansigt randt en Taarestrøm. Hun lagde sit Ansigt paa hans Ansigt, kyskede hans hvide, skjønne Dielaage, som lignede to rene Tulipanblade, der bedækkede to Fioler, og sukkede kun sagte som døende: "Vertinuccio! Vertinuccio!"

Hun havde kysset de kolde Dine varme — ligesom Solen varmer Tulipanbladene og tillige ogsaa Violerne, som ligge under dem — Vertinuccio slog dem op og Violerne lyfte blaa og fjærlige efter Cia.

"O, hvorfor har Du gjort mig det!" græd Cia.

"Palazzino," svarede Vertinuccio og drog hendes Haand til sin Mund, "Palazzino har gjort det."

"Gud har gjort det!" svarede Scaraglino alvorlig, "Ederes Lykke var for stor, I skulde først endnu lide, førend I ganske og aldeles kommer i Besiddelse af den. Lid derfor trøstlig og sov, saa helbreedes Saaret og I flygter, lige saa lykkelig, som I vilde det idag. For idag og imorgen har Gud opsat det, men idag og imorgen er fort Tid."

"Har Gud gjort det," jamrede Cia, "saa vil han ogsaa hjælpe!"

Scaraglino vadskede og forbandt Saaret, Vertinuccio flumrede og Donna Cia bevogtede hans Søvn, lyttede til hans Aande, talte hans Puls og sad bleg ved den blege Brudgom med knust Hjerte."

16.

Ordelaffi havde ladet de femhundrede fangne, fornemme Gesenere spærre inde i et Taarn og trøede nu at deres Paarørende vilde forhindre Cardinal Legaten i paa ny at befordre Bjergets Minering, fordi de uskyldige Fangne maatte finde den firkte Død ved Slottets Fald. Om denne List underrettede han sine Høvidsmænd og sagde dem tillige, at de maatte holde sig beredte til om faa Timer at gjøre et Udfald med ham.

"Lykken er os gunstig idag," sagde han, "og Bertinuccio maa vi høvne! Han har fægtet tappert for os, fægt I ogsaa tappert for ham og hans Saar, og gjør Eders Mandskab bekjendt med Hensigten af dette Udfald."

Ordelaffi beklagede virkelig den tappre Bertinuccio. Han var bleven bevidstløs baaret forbi ham og en vidunderlig Rørelse havde bevæget hans Hjerte. Han vilde ikke besøge eller tale med ham, heller ikke see ham igjen, men han besluttede at høvne ham og i Strømme udgyde Fiendens Blod for ham.

Efter faa Timer stod han atter i Spidsen for Soldaterne, fra hvis Læber Raabet: "For Bertinuccio! For Bertinuccio!" lød tusindfold. De vare endnu drukne af den første Seiers Ruus, haabede paa en anden og trængte utaalmelig paa Afmarsch. Meget mere Skyds end de havde havt med i Dag Morges, var allerede sendt i Forveien, men Ordelaffi ventede endnu stedse, saae efter Trappen, som førte til Slotsgaarden og reed endelig selv derhen, da Scaraglino kom ned ad samme med Fahnen.

"Hvorfor dvæler Du, hvor blev Du af?" raabte Ordelaßi ham imøde, og reed hen til ham. "Giv mig Fahnen!" vedblev han og greb efter den, "giv, giv!"

"Bliv hjemme i dag!" bad Scaraglini ængstelig, "bliv, bliv, lad mig beholde Fahnen! I dag har I allerede seiret, derfor bliv og udbyld ikke Lykken; Lykken er vanskelmodig."

"Det er en god Kamp!" svarede Ordelaßi, "vi hævne Bertinuccio, giv mig Fahnen!"

"Bertinuccio sover," svarede Scaraglini og trak Fahnen tilbage, "Gud styrker ham ved Søvn og Drom. I behøver ikke at hævne ham."

"Giv mig Fahnen!" befalede nu Ordelaßi.

"Nei, nei!" svarede Scaraglini stedse ængsteligere. "Betrænk dog, see dog, det er jo klar, lys Dag! Hvad vil I hos Fjenden? I bliver slaget! Eders Stoltthed og Hovmod driver Eder allerede igjen! O, bliv!"

"Bertinuccio maa jeg hævne!" raabte Ordelaßi glad, "hans Aand driver mig, jeg seirer! Hid med Fahnen!"

Han rev Fahnen af Haanden paa ham og foer ud.

Udenfor raabte Soldaterne: "For Bertinuccio! For Bertinuccio!"

Scaraglini blev staaende og tørrede sine Øine. Men Ordelaßi sprængte endnu engang tilbage gennem Porten, hen til den tro Tjener, strøg ham med Haanden over Ansigtet og sagde venligt: "Vær rolig, Gamle, Gjerningen er god, jeg seirer. Hils Donna Cia og Bertinuccio!"

Den gamle Tjener greb efter Stigboilen, saae betydende paa Ordellaffi og vilde tale. Men denne klappede ham endnu engang i Ansigtet, trykkede Haanden bort fra Boilen, gav Hesten Sporerne, svingede Fahnen — og Hest og Rytter vare forsvundne.

Scaraglino sneg sig op ad Trappen og sagte paa Tæerne hen til den Saaredes Seng, hvorved Donna Cia endnu stedse sad. Hendes Sjæl var fuld af Sorg, thi den Tanke, hvorledes det havde kunnet været idag og hvorledes det nu var, tilintetgjorte hendes Glæde som en Nattefrost Blomsterne. Scaraglino bragte hende sagte Ordellaffis Hilsen og fortalte, hvorledes denne var dragen ned mod Fienderne for at hævne Bertinuccio. Da svarede et mørkt Smil over hendes Ansigt og hun sagde: "Saa ærer han dog Bertinuccio som dristig og tapper?"

"Han ærer ham," svarede Scaraglino hemmelig, ærer ham som den, der er Eders Haand værdig. Det havde været ham kjær, hvis I havde kunnet flygte idag."

"O, havde jeg kunnet det!" sukkede Cia og foldede sine Hænder, "hvem veed, om og naar jeg nu vil kunne gjøre det?"

"I vil kunne det!" svarede Scaraglino trøstende, "se, Eders Brudgom sover en styrkende Søvn, Panden er ikke mere heed, Pulsen gaaer rolig, Saaret brænder og bløder ikke mere."

Nu slog Bertinuccio sine Dine op, rettede dem ivelsret, og smilede sødt og taknemmelig til sin Pleierinde, greb Cia ved Haanden og sagde: "Jeg bliver bedre, stedse bedre, jeg seer Dig, jeg seer Scaraglino, jeg kan erindre mig Alt, Alt er mig tydeligt, endog Palazzino."

Da tordnede Skytset nede i den fjendtlige Leir, og Cia kyskede Bertinuccio paa Panden og sagde: "Ordelaffi vil nu hævne Dig. Hører Du Kampen? Ordelaaffi har ført Skarerne ned for Dig og Feltraabet er: For Bertinuccio!"

Disse Ord foer glødende gennem hans Sjæl, hans Øie funklede og fra den venligt smilende Mund høstes de Ord: "Det er godt, det er mig kjær, saa ærer han dog Manden i mig."

"O, den sælsomme Ting, Ver, Ver!" sagde Scaraglino, "sover Manden, saa tænker han ikke som Mand, men som Menneſke, som det rene Naturmenneſke."

"O, glæd Dig nu ſtedſe derover, min Bertinuccio!" ſvarede Cia, "Glæden helbreder ogsaa! Og I, Scaraglino!" vedblev hun, paa ny oplivet og barnligt smilende, "forund ham denne Glæde."

"Jeg under ham den," ſvarede Scaraglino, "men jeg er bange, bange, ikke for Eder, nei for Ordelaaffi; han meente det godt idag. — Lad mig komme ned," tilføiede han hurtigt, hans Hænder ſkjælvede og en ængſtelig Rødme overfoer hans Anſigt, "lad mig komme ned, jeg har ingen Ro nu, jeg maa bort, bort endnu i dette Dieblik! — Lyv, lyv mit gamle Hjerte!"

Med diſſe Ord, ſom han mere fremſtønnede end talede, ilede han til Døren og forsvandt. Donna Cia og Bertinuccio vare formegit beſkjæftigede for og med hinanden, til at de i dette Dieblik ſkulde kunde have ſkjænket den gamle Tjener og hans Ord, ſom de neppe hørte, megen Opmærkſomhed. De ſadde Haand i Haand, De

mod Die — og Haabet begyndte igjen at væve og virke med rosenrøde Fingre ved den ny Morgenrødes første Skin efter Uveirsnatten.

Den gamle Scaraglinos Hjerter havde ikke loiet. Thi da han traadte ud paa Bolden og saae gjennem den yderste Port, kom Soldaterne i vild Flugt op ad Bjerget uden Ordelaaffi og uden Skjts. Alle styrtede gjennem Porten op paa Bolden og i Gaarden, og allerede skulde Porten lukkes og dennes Foramlingsbjælker skydes for, da sprængte Førerens sorte Hest ledig derop og bag efter Palazzino med fjendtlige Ryttere. Hurtigt bragede Fæstningens Skjts ned ad Bjerget og Rytterne vege tilbage, men den sorte Hest steilede og sprængte atter opad mod Porten. Den kom hellerikke alene, den kom med Rytteren. Men Rytteren laae paa Jorden og hang med den høire Fod i Stigboilen, havde paa den venstre Side af Bryttet et Saar af et Kartoveskud, fugtigt, blodrødt Støv paa Saaret, ved Saaret Døden i Hjertet og ved det døde Hjerter Døden overalt.

Scaraglino tog Hesten, klappede, kysede den paa Halsen og sagde forbitret til de nærværende staaende Soldater: "O, I Kjerlinger, I feige Kjerlinger! Ordelaaffi og hans Hest have været de Tappreste! I have forladt den Døde, der kun er død, fordi han var tapper; I vare ved Flugten de Første, men Hesten den Sidste, thi den vidste, at dens Herre ikke var vant til at flygte, derfor holdt den ud tilsidst og lod ikke som I, den Døde tilbage i Fjendens Hænder, men bragte ham med, modig og tro!"

Han tog herpaa Foden af Bøilen, tørrede Støv og Blod af den Dødes Ansigt og vedblev heit og heftigt: "O I Kjærlinger! Hvor er Fahnen? Hvo redder Fahnen? havde Hesten havt en Næve, den havde ikke sluppet Fahnen! Nu er den dernede og til Spot for den Døde vil den vaje med Narrebilledet i den fjendtlige Leir! Hvem skal nu anføre Eder, I Kjærlinger? Vertinuccio er saaret, Ordelaaffi er død, men I ere feige!"

Scaraglino stod som en straffende Helgen, hans grædende Stemme lød overjordisk, hans smaa Dine funkede fyrige gjennem Taarerne og Ingen vovede at svare. Endog nogle Hovidsmænd svarede intet paa hans smertelige Iver. Og da de ville hjælpe ham at bære den Døde, trængte Scaraglino dem tilbage og sagde: "I har ingen Deel i ham! Hans Død er guddommelig Tilfikkelse, men Eders Flugt fra den Døde en djævelsk Synd!"

Herpaa vinkede han ad nogle af Vertinuccios Tjenere og bød dem træde om Liget, til han kom tilbage. Han tog nu Hesten, førte den grædende i Stalden, hvor hans Taarer vædede det Foder, som han udbredte for den. Derpaa vendte han tilbage, bragte med Tjenerne Liget op i Salen, og Hovidsmændene dannede et Tog og fulgte efter. Der lagde han det paa et blødt Tæppe, viste taus Hovidsmændene bort, lukkede Døren og gik, da han havde besørget det Nødvendigste til Begravelsen, til Vertinuccios Sygeleie og Donna Cia.

Her trængte han Taarerne tilbage, syntes venlig og rolig, priste den Døde lykkelig, forbandt den Saarede og opmuntrede Donna Cia. Især talede han meget om den

snare Bortfjærelse fra Slottet, om sit Forsæt at ledsage dem og være deres Tjener til Døden.

21.

I den fiendtlige Leir vajede Fahnen med Marrebill-ledet, og Palazzino var tilfreds og glad. Bertinuccio var saaret af ham, Ordelaffi dræbt af en pavelig Kartove — nu haabede han fast, at det Øvrige vilde lykkes. Paa Minernes Istandsættelse blev der arbeidet meget drøvtigt, og om faa Dage kunde Slottet flyve i Luften.

Cardinal Legaten reed ud af Staden til Minerne, for selv at see dem og opmuntre Arbejderne til større Glid. Da han igjen vendte tilbage til Staden, drog en Mængde fortørnede Mennesker ham imøde, vel totusinde i Tallet. Det var Koner, Brude, Forældre, Venner, Beslægtede og Tjenere af de Fanger, som sadde i Slotstaarnet. Den hele Sørgehob kastede sig ned for ham og bad ham at afstaae fra sit Forhavende, og skaar Slottet. Et Angstkrig, en bange Klagen og Græden gjennemskjar og bevægede Luften.

”Hvad skal dette betyde?” raabte den tililende Palazzino og sparede Legaten ethvert Svar, ”Rebellerne maa tugtes, hvis de ikke frivillig overgive Slottet. Men vi kan ikke for, at Eders skyldfrie Paarørende sidde i Røverhulen, afgjør det med Ordelaffi, Bertinuccio og Donna Cia.”

En høj Mumlen reiste sig efter denne Tale og en

Adelsmand, ledsaget af et stabseligt Tjenerskab, reed fra den øverste Deel af Staden ned paa Veien og kom i Nærheden af Cardinal Legaten. Denne kjendte den Fremmede, ilede hen til ham og talede med ham, efter en venlig Hilsen. Palazzino kjendte ham ogsaa, men blev holdende paa sin forrige Plads og snøs af indvortes Bredde over den mod ham hævede Mumlen.

Strax derpaa vendte Cardinal Legaten sig til de Bedende og sagde: "Her er Donna Cias Fader, som allerede for længe siden fortrød, at have givet sin Datter til Ordellaffi. I veed, at han har lagt sin Anger for Dagen derved, at han i flere Aar har været Paven underdanig og tro hengiven. Nu kommer han fra Urbino, fordi han hørte, at hans Datters Liv var i Fare og hendes Hjerte fremturer i Trods og Forblændelse. Gaae derfor hjem og haab det Bedste, thi jeg troer nu selv at Cias vil overgive Slottet. Men trodser hun længere, saa kan jeg hverken hjælpe Eder eller hende, saa maa Slottet falde."

Derpaa reed han ind i Staden med den Fremmede, thi han havde tidligere været hans Ven. Den sørgende Hob adspredte sig og Palazzino ilede ud i Veiren. Der satte han sig i et Telt, og saae lumst op til Slottet. Allerede havde han forsøgt nogle Gange om Natten, stille og forklædt tilligemed nogle Forbørne at trænge sig ind i Fæstningen, men det havde hvergang været forgjæves. I Dag syntes dette ham at være nødvendiggjort end ellers, thi Faderens Mellemkomst og dennes tidligere Bekjendtskab med Bertinuccio, saavel som den Sidstes Forhold

med Donna Cia opvakte den Frygt hos ham, at den hele Sag vilde faae et udsald, som stod i skarpeste Contrast med hans Ønske. Han vilde derfor idag endnu engang forsøge at snige sig ind, forsikre sig Offeret for sin Hævn, eller, naar Alt dette atter skulde mislykkes, i det mindste give nøie Agt paa Slottet og paa alle Veie, som rundt om Bjergets Fod førte til en eller anden Landevei. Han vilde ogsaa gjøre sig andre Planer, og saaledes blev han fiddende til det mørknedes.

Oppe i Slottet var det stille, som i et Invalidhuss. Soldaterne, som holdt Vold og Taarne besatte, saae alvordlige hen for sig, eller saae op til Salens Vinduer, som vare klart oplyste. Bertinuccio sad paa en Seng og Donna Cia ved Siden af ham. Prioeren havde nylig forladt dem.

"Nei, dyrebare Cia," sagde Bertinuccio blidt og hjærtligt, "Prioeren har Ret, i Sandhed, Du feiler, hvis Du mener, at Din Gød ved Ordelaffis Død igjen maa vinde den gamle Gylldighed. — Nei, Ordelaffi har fritaget Dig fra Geden, og Døden kan ikke igjen paabyrde Dig samme. Det har Ordelaffi hellerikke villet; Du er fri og jeg tænker, vi kan allerede imorgen komme afsted."

"Jeg troer Dig, jeg vil troe Dig, min tro Bertinuccio," svarede Cia sagte, "og saa være det da bestemt, og — imorgen, imorgen allerede!"

"Slottet overgiver jeg til Hovidsmændene," vedblev Bertinuccio, "disse kan da handle, som de finde for godt."

Da traadte Scaraglino ind og sagde til Cia: "Hø-

vidsmændene ere gaaede ud af Sørgeſalen, og jeg tilluk-
kede Døren — hvis I altsaa endnu engang vil ſee ham,
ſaa er I nu uforſtyrret. Kom, jeg lægger ſnart Laaget
paa Kiſten. — Men I," vendte han ſig til Bertinuccio
"I maa ikke ſee ham, I er ſyg, Eder vilde det ſkade."

Cia taug og lænede ſit Hoved til Bertinuccio.

"Gaae, dyrkbare Cia, gaae endnu engang til ham,
ſagde denne — "gaae, ved Enden af hans Løbebane var
han god."

"Ja," ſvarede Cia og ſtod op, "jeg vil ſee ham,
gjærne ſee ham. Han har givet mig fri, — han er død
for Dig. Ved Enden af hans Løbebane var han god."

"Kaalormen har indspundet ſig," endte Scaraglino,
"Hylſteret ligger i Liigkiſten — den gyldne Sommerfugl
er hiſtoppe!"

Cia gik ind i Salen med Scaraglino. Her brændte
talrige Kjerter i Lampetterne, ſaa at Salen var fuldkom-
men oplyſt. I Midten ſtod Liigkiſten. Scaraglino luk-
kede Døren til og Cia gik ſagte paa Tæerne.

"Trød kun raſt," ſagde Scaraglino, "hans Søn
er faſt, I forſtyrre hverken ham eller hans Drømme."

Men Cia ſneg ſig ſagte fremad ſom forhen og blev
ſtaaende i nogen Afſtand fra Liigkiſten, thi en hemmelig
Ekſtræk greb hende, og Frygt og Gyſen gjennemriſtede
hende.

Scaraglino bemærkede det, og for at ſvække dette
Indtryk, ſagde han munter, idet han greb hendes Haand:
"Kom nærmere; o, han har det godt, han har udraſet og
Sønnen har udſtrakt ham ſaa fredeligt at det glæder mig."

Derpaa gik han hen, foer venlig med Haanden over den Dødes Ansigt og sagde: "Saaledes har Du ofte gjort ved mig i gode Dieblikke, og endnu dengang, da Du gik ned og fandt Døden for Vertinuccio.

Disse Ord syntes at styrke Cia, som endnu stod langt borte, og hun skreed nu hurtigt til Liigkisten. Hun saae nogle Dieblikke paa den Døde, derpaa boiede hun sit Hoved og græd. — Scaraglino som hidtil havde holdt sin Smerte tilbage, for at styrke Donna Cia, lod nu ogsaa den bryde frem og lattede sit sammenpræssede Hjerte ved mange hede Taarer. — Saaledes stode Begge en lang Tid og græd deres rene Offer i Skilsmisssens Bæger, som Naturen fordrede det. Derpaa tog Donna Cia en Ring af sin Finger og lagde den i Liigkisten, idet hun sagte sagde: "Her, Du turde ikke mere bære bære den i Livet og jeg tog den fra Dig, — nu skal Du have den igjen. Tag den med i Graven, som et Forsoningstegn."

"Og ligesom Ringen bliver begravet," sukkede Scaraglino, "saa være nu Alt begravet, som knyttede sig til Ringen."

"Saa være det!" svarede Cia, "Alt ligge dybt begravet, Smerte, Had, Grindring."

Scaraglino stak Ringen paa den Dødes kolde Finger, tog derpaa to store, fulde Balmueblomster og bedækkede det synlige Saar paa Brystet med den ene, Ringen med den anden og sagde: "Saa sover da Alt, Alt!"

Derpaa lagde han det store Sværd i den Dødes Arm,

frøg ham endnu engang grædende og smilende over Ansigtet og lagde derpaa Haaget paa Liigkisten, idet han bad med Cia: "Gud være Din Sjæl naadig!"

22.

Donna Cia sneeg sig sagte til Døren, men førend Scaragliano aabnede den, bankede det paa, og en vagthavende Hovidsmand fra den yderste Boldport bad om Indladelse. Donna Cia skred tilbage i Salen, Scaragliano aabnede, og foruden Hovidsmanden traadte endnu en Fremmed ind.

"Min Fader! min Fader!" raabte Cia forskrækket, og ilede den Fremmede imøde, medens Hovidsmanden bortffjernede sig.

"Min Datter!" min arme, arme Datter!" svarede denne og greb hendes Haand, "Ja, jeg kommer fra Urbino til Cesena, kommer herhen, for at redde Dig fra Dine Synder og fra Dødens Fare."

"Fra mine Synder?" spurgte Cia og saa bittet smilende paa sin Fader.

"Er Din Haardnaffethed mod Paven og hans Legat ikke Synd?" svarede hlin sagte.

"Min Fader," vedblev Cia alvorlig, "jeg vil ikke gjøre Eder den Bebreidelse, at I engang selv hadede Paven og faldt fra ham. Men jeg maa sige Eder noget Andet, kom!" Derpaa drog hun ham med sig hen til Liigkisten.

Her blev hun staaende og sagde høitidelig: "Fader,

da J engang gav mig til den Mand, der ligger i denne Liigkiste, da befalede J mig strængt at adlyde ham. Det har jeg gjort trolig, det var min Synd. Min Moder har ogsaa handlet tro mod Eder til hun døde, og da hun døde var jeg endnu lille; men kunde hun nu see mig, saa vilde hun velsigne mig for min Trostøb."

"Ogsaa de Døde kunne velsigne," sagde Scaraglino huult, "og for saadan Trostøb kommer sikker Velsignelse ved Sovn og Drøm."

"Kom bort fra denne Liigkiste," svarede Faderen med Gnien, "jeg har et Forslag at bringe Dig fra Cardinal Legaten."

"Lael kun her;" svarede Scaraglino, "den Døde forstyrrer Eder ikke."

"Lael!" bad Cia.

"Overgiver Du Slottet imorgen," begyndte Faderen nu skjælvende, "saa lover Legaten ved mig den hele Besætning fri Afmarsch. Kun af Vensteb for mig vil han være saa naadig og mild. D, jeg har bedet ham med Taarer, med et sønderrevet Faderhjerter — tilintetgjør derfor ikke Udfaldet af mine Bestræbelser. Overgiv Fæstningen."

"Og hvad skal der blive af mig og Bertinuccio?" spurgte Cia spændt.

"Eder," vedblev hiin, "sender han til Rom og lover at udvirke Eder, om ikke fuldkommen Tilgivelse, saa dog en mild Dom af Paven. — D, indgaae det, min Datter det er Alt, hvad der kan skee — og det er meget."

Cia taug og rystede sagte paa Hovedet. Derpaa sagde hun: "Det kan ikke see; det var Skjændsel for Ordelaffi og Skjændsel for Bertinuccio og mig."

Da aabnedes en lille Sidedør i Salen og Bertinuccio vaskede ind. Cia forlod sin Fader, ilede den Elskede imøde, førte ham ogsaa hen til Liigkisten og raabte grædende: "Her er han! o Fader, her er han! I kjender ham, kjendte ham allerede længe! Borttag den Synd I lagde paa Ederes Hoved, velsign os! velsign os!"

Faderens Nine fulgte sig med Taarer, han tænkte paa det Genrundne, han elskede sit Barn — Hjertet blev blødt, hans Mund smilede og velsignende lagde han sine Hænder paa deres Hoveder med de Ord: "Ja, jeg velsigner Eder! Jeg vil gjøre hvad I vil, jeg vil gjøre Eder lykkelige!"

Derpaa kvalte Taarer hans Stemme, de to Elskende knælede ned og Faderen bøiede sit Hoved til dem.

Men Scaraglino hævede grædende Laaget fra Liigkisten og raabte: "Her, her, see ogsaa med, glæd Dig ogsaa, thi Gud styrer Hjerterne!"

Efter et Dieblis satte han igjen Laaget paa, de Knælende stode op og Cia spurgte sødt: "Altsaa vil I gjøre os lykkelige, Fader?"

"Ja, ja! — ja, lykkelige! — Tilgiv, — Jeg vil gjøre Alt." Længere kunde han ikke tale, thi Taarer kvalte hans Stemme, og han stod bævende og skjælpende og dog som forklaret.

"Velan da," vedblev Cia og greb Faderens Haand,

"saa skal Slottet overgives imorgen. Men endnu i denne Nat flygter jeg med Bertinuccio, og I, Fader, I befors dre vor Flugt. — I søger at bringe os paa den sædvanlige Wei til Franciskanerklosteret, thi vi kan ikke komme ned ad Bjerget, fordi Bertinuccio endnu er syg. I udgiver os for Eders Tjenere hos den fjendtlige Bagt, og ere vi ved Klosteret, saa drage vi videre med Eders Belsignelse. Mere fordrer jeg ikke."

"Og jeg drager med Eder," sagde Faderen, dybt rørt, "vi ile til Urbino, der henter jeg mine Rigdomme. saa bestige vi et Skib ved Pesero og flygte langt bort til et fremmed Land. O, saa gjør jeg Alt, Alt godt mod Eder Krænkede, mod Eder Tro, mod mine Børn. Saa vil Syndens Dm, der gnaver paa mit Hjerte, dø, Paven behøver jeg heller ikke mere at være underdanig, jeg behøver ikke mere at handle mod min Følelse, og har ikke nodig at forstille mig, som forhen. O, jeg vil trække mig tilbage fra Verden og fra Menneskene, hos Eder, hos mine Børn vil jeg leve — stille og fredelig."

"Mistkjend mig ikke, min Datter!" vedblev han besvæget, efter en Pause, "vredes ikke paa mig, fordi jeg ikke spurgte efter Dig saa længe, ikke syntes at bekymre mig om Dig. Ordelaffi var ikke beladt med Band, med Synd og Blod, da Du blev hans Gemahlinde; havde jeg vidst, hvorledes Alt i kort Tid vilde stikke sig, saa vilde jeg ikke have nægtet Dig Din Bertinuccio. Da nu Ordelaffi stedse mere udartede, vendte jeg mig fra Eder og nærmede mig til Paven, for i det mindste at vise Verden, at Ære og Ret var mig dyrebarere end Kjærlighed til min Datter."

ter. Hvor tungt det var mig, det veed Du ikke; men denne Time, denne hurtige Forandring af mit Væsen, denne hurtige Tilbagevenden til Naturens Baand, Alt dette giver Vidnesbyrd derom, Alt dette kan sige mig, hvor tungt det var mig, at forlade mit eneste Barn og synes anderledes end jeg var. — Jeg horte om den Dødsfare, hvori Du befandt Dig med Bertinuccio; da ilede jeg hertil for at redde Dig. Jeg vilde rigtignok forsøge det paa den rette Wei; men jeg finder ogsaa, at Din foreslagne Wei er bedre end min, og at vi paa denne undgaaer Haan, Spot og Forhaanelse og i det Fjerne kan begynde et nyt, lykkeligt Liv. Mit Hjerte er nu fri for al Tvang, og jeg er ganske, hvad jeg for længe siden skulde have været; Ordelaaffis Død dræber ogsaa det Hensrundne og ved denne Liigkiste sværger jeg Eder, at befordre Eders Lykke, og dele enhver Ulykke med Eder, indtil en Liigkiste ligeledes omslutter mig!”

Da bankede Scaraglino med frummet Finger paa Liigkisten og sagde blidt og høitideligt: ”Hører Du? Alt er tilgivet! Sov rolig, rolig! Gud styrer Hjerterne, ogsaa Dit har han styret.”

Men Bertinuccio og Cia kastede sig i Faderens Arme; ved udvortes Taarer og indvortes Solskin byggede sig i Alles Hjerter det himmelske Haabs og Forjættelsens farvede Regnbue.

23.

Ordelaaffi var begravet og Midnattens Time allerede nær. Hovidsmændene havde faaet Befaling til at for-

spare Slottet, i det mindste i nogle Dage endnu, og derpaa overgive det mod fri Afmarch.

Bertinuccio og Cia toge nu taus Afsked fra Slottet. Scaraglino besaa endnu engang den Saareedes Forbinding og fulgte derpaa efter dem, idet han skjulede den ham betroede gyldne Kiste i en Lomme af sin Kappe. Nogle af Bertinuccios og Cias Tjenere vare allerede klattrede ned af Slottets Bagside og havde faaet Befaling til at vente ved Franziskanerklosteret og der lade sig give nogle Mundbyr.

Scaraglino besteg Hesten, som for sidste Gang havde baaret Ordelaffi og reddet ham af Fiendens Hænder. Bertinuccio og Cia toge smaa, flygtige Købere. Da de kom til den yderste Port, fandt de Faderen tilligemed nogle af hans Tjenere. Derpaa kastede Enhver en lang Kappe over, som fuldkommen skjulede Baaben og Klæder. Kun Faderen blev som han var og holdt den lille Gesandtskabsfahne, som Cardinal Legaten havde medgivet ham, i Haanden. Een af hans Tjenere reed ved hans Side og bar en kun svagt brændende Fakkel, som han stedse holdt nær ved Fahnen. Derpaa fulgte Bertinuccio med Donna Cia og den gamle Scaraglino, og Faderens andre Tjenere sluttede Toget.

Stille og langsomt rede de nu ned ad Bjerget. Ved Foden af samme raabte en fjendtlig Soldat dem an, men blev roligt staaende, da han kjendte den pavelige Gesandtskabsfahne. De udmattede Arbeidere ved Minerne bekymrede sig ikke om de Forbidragende, men sadde søvnige ved en udslukket Ild. Nogle andre Bagter, som de Flyg-

tende endnu maatte forbi, viste ligeledes deres Hoiagtelse for Fahnen og raabte ikke engang an. Saaledes fortsatte Toget sin Vej, bestandig langs ad det med Buske begroede Bjerg. Pludseligt raslede det i Buskene og Donna Cia foer forskrækket sammen, men Bertinuccio og de øvrige hvistede til hende, at Larmen sandsynligvis var forårsaget ved et opskræmmet Dyr, og beroligede hende derved. Længere hen hørte man Larmen endnu engang, men Toget kom uforstyrret til Klosteret. Her ventede de forudsendte Tjenere med Mουλdyr, Prioreren traadte ud af Porten og gik Toget nogle Skridt imøde. Det syntes at falde ham svært at finde Donna Cia og denne reed derpaa frem, rakte ham Haanden og sagde sagte: "Jeg takker Eder hjerteligt! Jeg vidste nok at I vilde overlade mig Mουλdyrene.

"Jeg vil endnu overlade Eder mere," svarede Prioreren ængstelig, "jeg vil give Eder og Eders Tjenere et skjult og sikkert Opholdssted, saa længe indtil Legaten er draget bort med sin Hær og Eders Brudgom er fuldkommen helbredet. Modtag mit Forslag, reis ikke i denne Nat, bliv hos mig! Jeg veed ikke hvorfor, men jeg er bange for Eder."

"Jeg er ogsaa ængsteligere," hvistede Donna Cia, men ere vi først nogle Mil fra Cesena, saa vil jeg nok blive lettere og gladere tilmode. Det er vel ogsaa min Lykkes Gylde, der nedtrykker min Aand."

"Fremad," sagde Faderen, der havde hørt paa Samtalen, "vi maa fremad, thi min Forsvinden vil opvække Opfigt imorgen, man kunde sende Bud til Urbino, lægge

Beflag paa mine Rigdomme, og maaskee her spærre os Veien til Flugt. Nei, vi ville afsted, om nogle Dage ere vi paa Søen og i fuldkommen Sikkerhed."

"Mine Saar vil hellerikke opholde Riddet, og paa Skibet helbredes det ligesaa godt som paa det faste Land," tilføiede Bertinuccio venligt smilende.

"Alle Saar helbredes," raabte Scaraglino, "men paa det faste Land, ja i det faste Land, dybt i Jorden helbredes de fleste."

"Saa drag da bort og vær velsignet i Herren!" sagde Prioeren og rakte Alle Haanden.

Neppe var den knirkende Lyd af Klosterportens Hængsler forsvunden, saa vare ogsaa de Rejsende allerede forbi Bygningens Mure og søgte, saa hurtigt det var muligt, ad en lille Omvei at komme paa Veien til Urbino. Der gik Toget nu hurtig og let fremad, saa at det i nogen Afstand maatte have seet ud som en brunn Baad, der dandsede ned ad en mørk Flods glatte, raske Bølger.

Matten laae der, skjen som en brunn, sødtsovende Pige. Luften aandede frydret over den aurikelfarvede Jord, som om det sagte Lufttræk var en Engels hellige Aande. Uhorn og Akazier hvidskede og sang. Himlen syntes at staa mellem Jorden og Solen, som et blaat, med hvide Perler gjennenvævet, uhyre Lysstjærn, og Taagestriben i Østen saae ud som Forhængen for det Allerbhelligste. Det var, som om der bag hiint hvidagtige Slør vilde samle sig ny Melodier for Livet, for at hilse og tilsynge den følgende Dag.

Donna Cia og Bertinuccio trængte deres Heste tæt

sammen, greb hinandens Haand og vare fordybede i sig selv og den mørkerøde Nats Betragtning. Men deres i hinanden lagte Hænder bleve kjærligt varme og Varmen drog salig ind i Hjerterne og nu begyndte Læberne sagte at hvidste om Redning, Haab og Kjærlighedslykke — indtil de ikke mere hvidskede, men bløde og varme berørte hinanden som to røde Hyazinthklokker, der bliver trængt til hinanden af Solens Varme.

Bag Brudeparret reed Scaraglino, der klappede sin Hest paa Halsen og holdt dens Tæile an, saa at de efterfølgende Tjenere maatte blive nogle Skridt tilbage, for ikke at forstyrre de Lykkelige. Den foran ridende Fader saae undertiden tilbage til sine Børn med glædedrufne Dine, eller skuede tilfreds hen for sig. Men stedse gik Riddet skarpt fremad og da Morgenens kom, havde de Gesea mange Mile bag dem.

24.

Nu holdt de paa en lille, grøn Eng, som laae paa Siden af Weien, og blev skilt fra denne ved et tæt Buskfrat. — De Flygtende vare redne herhen, for at hvile og vederqvæge sig en Timestid. Kapperne bleve udbredte paa Jorden, Hestene bleve affadlede, og medens de græssede blev Vertinuccio forbundet.

Den hele Omegn vaagnede, den hele Jord med alle sine Børn steg i Morgensolens gyldne Bad. I det blaa Fjerne ringede man til Hoimesse, og paa den grønne Eng tog Faderen sin Baret af Hovedet og bad stille med de

Øvrige, saa længe Klokkerne lød i det Fjerne. Nattergalen slog i Busken og Vagtelen paa Hvedemarken. Saaledes var der Andagt og Kjærlighed i Nærheden og i det Fjerne.

Cia blev munter og glad. Solen og den straalende Morgen bortjagede det trykkende Mørke af hendes Sjæl, som havde bemægtiget sig hende ved Franziskanerklosteret og hidtil ikke fuldkommen forladt hende. Men nu var den borte, og medens hendes Fader slumrede og de øvrige Tjenere strakte sig paa Rapperne, hang hun barnlig ved sin Brudgoms Arm og gik op og ned med denne ved Bustene. Scaraglino tog det bedste Foder af Engen og fastede det i en Hob, for at Hestene ikke skulde bortfjerne sig for langt. Cia traadte til ham og spurgte muntert: "Nu, Scaraglino, glæder I Eder ogsaa? Har I nu ogsaa forglemt alle Sorger?"

"Det veed jeg ikke," svarede Scaraglino, "thi jeg har ikke drømt, ikke sovet."

"Saa læg Eder dog ned, I fromme, tro Tjener!", svarede Cia bedende, "sov et Dieblif. Jeg kan ikke sove, mit lykkelige Hjerte maa vaage."

Scaraglino fastede endnu en Arm fuld af Foder hen, klappede endnu engang sin Hest og lagde sig derpaa ikke langt deraf paa sin Rappe og sov. Men Cia og Bertinuccio gik sagte op og ned, thi i deres Hjertes sang Englene, alle Blomsterklokker paa Engen ringede Kjærlighed og Jorden syntes dem at være et Paradiis. Det var de skønneste Minutter i deres Liv.

En Time var vel henrunden, da foer Scaraglino

pludselig op af Sønnen med et Skrig, saa at Hestene sprang iveiret, men Vertinuuccio og Cia stode forfækkede stille.

"Op! op! affted, affted!" raabte Saraglino ængstelig og skjælvende, "mit Hjerte spaaer, affted, affted, jeg har drømt! — Til Hest, til, til! O lyv, mit gamle Hjerte, lyv!"

Donna Cia stod som en skjælvende Raa. Vertinuuccio gik til sin Hest, Tjenerne sprang iveiret, Faderen spurgte, Tjenerne sadlede, Enhver greb efter Kappe og Baaben og Scaraglino raabte stedse høiere: "O lyv, mit gamle Hjerte, lyv!"

I samme Dieblig saae man en stor Støvsky ude paa Beien tæt ved Buskene. Da befalede Scaraglino med sagte Stemme: "Ned, ned! fast Eder paa Jorden!"

Og som om en mægtig Aand talede, faldt Alle til Jorden. Man hørte Hovslag paa Beien, Hjertets Slag paa Jorden, man hørte Palazzino raabe: "Der græse deres Heste, der holder Flygtningene Bryllup!"

Flygtningene fore op, som om Jordenen led for deres Dren; Skrækken gjennemfoer Vertinuuccio og Cia som et evigt Lyn. Palazzino brusede til med sine Rytttere og saa Minutter efter borede han jublende Dolken i Vertinuuccios Bryst. —

Donna Cia laae ved Siden af sin Elskede som en Affindig; thi hun sonderrev sit Haar, flamrede sig vildt leende til den Døde, kysfede frampagtig hans Saar og trykkede sine taareløse Dine fast paa hans brystne Dine.

Ved Siden af hende stod hendes Fader nedbøiet, grædende og hændervridende.

Men Scaraglino gik hen til sin sorte Hest og sagde: "Du har baaret den afdøde Ordelaffi, Dig skal ingen Paveelig ride. Mig skal de have, men ikke Dig!"

Derpaa klappede han grædende Hesten og gjennemborede den med sit Sværd. Dyret steilede og førend det blodende faldt om, stod han allerede bag Palazzino og sagde: "Hesteblodet paa Sværdet er ædlere end Dit! Dø, men sov ikke sødt! drøm ikke sødt!"

Med disse Ord gjennemborede han ham flere Gange og lod Sværdet blive siddende.

Da smilede Donna Cia til den gamle Scaraglino, stod op og sagde mildt: "Giv ogsaa mig Døden!"

Scaraglino rystede grædende sit Hoved og svarede: "J er reen, Eder kalder Englene til Sønnen; J vil drømme, drømme sødt og sove."

Derpaa kastede Donna Cia sig endnu engang ned til sin døde Brudgom, kyskede ham smilende og hvistede ham sagte i Øret: "Snart! snart! snart!"

Derpaa lod en pavelig Høvidsmand lægge Lænker om hendes Arme, og efterat Scaraglino og hendes Fader ligeledes vare blevne lænkede, gik Toget tilbage til Cesena, de tvende Døde bragte man ogsaa med; men den døde Hest blev derude paa den blodige Eng, hvor Mattergalen slog i Busten og Bagtelen paa Hvedemarken.

Da man kom til Franziskanerklosteret traadte Prioeren grædende hen til de Ulykkelige, velsignede dem og hulkede. Men Donna Cia stod som en hyid, knækket og af

Hvirvelvinden pidsket Lillie; thi hun var dødbleg og rystede sit Hoved og fine Lænker. Hendes Fader jamrede og Scaraglino sagde grædende: "Kunde hun kun ogsaa græde, Taarerne ere saa gode som Sønnen."

Den følgende Dag blev Bertinuccio begravet med Pragt og Ære, thi alle Forlis og Cesenas Indbyggere havde forsamlet sig for at følge hans Liig. — Palazzino blev ogsaa begravet, men Ingen fulgte ham.

Slottet var overgivet. Forlis og Cesenas Indbyggere bade forenede Cardinal Legaten om at løslade Fangerne og Legaten opfyldte deres Bøn. Men Donna Cia var allerede død i sine Lænker, og den nedboiede Fader og Scaraglino bragte den Døde i hendes Lænker til Graven, ved Siden af Bertinuccio. Da de havde begravet deres Dyrbare, gik Begge til Urbino.

Cardinal Legaten drog for Ravenna. Snart overgav ogsaa denne Stad sig; Kirkestaten var igjen erobret, og Legaten Albornoz tiltraadte nu Forbundet mod Viscontierne.

Spanieren.

Fortælling af Friederich Pitt.

En Novemberdag i Aaret 1716 sad den afskedigede Oberstlieutenant Leopold von Aschenberg, i sine Fædres Ahnesal i Wien. Ved Siden af ham flammede Kaminilden, paa Bordet laae udbredt et stort Specialkort over Ungarn, hvorpaa den gamle Herres Pegesfinger meget ivrigt manøvrerede.

rerede og betegnede militaire Positioner ved Papiirstrimler. Ligeover for sin Fader søgte Frøken Eleonore at beskæftige sig med et Broderie paa Guldstof; men alle hendes Bevægelser forraadte ullaalmodighed. Snart lyttede hun til Døren, snart til Vinduet, eller, skuffet i sine Forventninger, faldt hendes levende Bine igjen paa Gabriel Lutz, en ærværdig Corporal, der havde fulgt sin Oberstlieutenant i Rolighedsstanden, og nu, forrettende en Huushovmesters Embede, afstøvede Ahnesalens Malerier og sammensatte Trophæer af Baaben, som man havde frataget Tyrkerne ved Wiens Beleiring i Aaret 1683.

"Her retirerer Serskieren!" forsikkrede Aschenberg idet han skjød en Papiirstrimmel tilbage, "men det gaaer ilde til paa dette Tog, thi hvad Kaalormene have ladet blive tilbage, opsluger Græshopperne, jeg mener nemlig de ungerske Malcontenter og Tartarerne. Der raser Uhyret, den grusomme Oprører Töckeli som slet ikke vil forlige sig. Her ved Peterwardein og Semešwar sporede Fienden endnu for nylig Hans Durchlauchtighed Prinds Eugenius's Krigs-Tapperhed; der kommer General Dinnewalds Regiment i Winterquarteer, men marscherer først hertil fra Italien, og med det min kjære Søn Ferdinand; og — —."

"Og her stikker min Naal i Fingeren!" afbrød Frøken Eleonore ham. — "Åu, det gjør ondt! Men min Urolighed tillader mig hellerikke at arbejde, og det er ret ondskabssfuldt af Ferdinand, at han lader saa længe vente paa sig. Han vilde allerede være her Klokken elleve, og nu er det sirat Middag!"

"Kommer Tid, kommer Raad; men intet Menneske tør være ledig; kan Du ikke sy, saa hent Luthen og syng en Sang!" sagde Faderen uden at see op fra sit Kort.

"Med Tilladelse! jeg kjender et, saa vidt jeg veed, ganske nyt Stykke og naar Eders Naade befaler, synger jeg det strax!" sagde Gabriel Lutz, hvis Trost og mangeaarige Tjenestetid næsten havde givet ham en gammel Huusvæns Rettigheder, og som ogsaa var sin Herres tvende Børn hengiven med ubegrændset Kjærlighed. Eleonore nikkede venlig og strax intonerede Corporalens Bæstemme en Krigsang til Hæder for den tappre Prinds Eugenius.

"Han har meent det godt, ærlige Lutz!" saaledes takkede Frøkenen. "Og det maa være sandt, Prinds Eugenius har en stor Steen i Brædtet hos ham."

Den gamle Soldat reiste sig med ungdommelig Ild, hans Dine funkede, og han sagde: "Ja, lad Franskmændene end gjøre sig nok saa vigtige med Turenne og de andre Marschaller — en saadan Feldtherre som vor Prinds Eugenius er der ikke Mage til i hele Verden. Strax i første Campagne, hvor hans Keiserlige Majestæt naadigst indsatte ham til General over Armeen i Ungarn, førte hans Commando til lykkelig Succes; thi omendskjendt Tjenden stod i en desperat Positur, saa lod Prinds Eugenius ham dog ganske resolut attackere og Tyrkerne salberede sig kun ved en skjændig Flugt til Retrenchementerne hvor de brød ud i Hylen, have revet sig i Stjægget, hængt med Hovederne og teet dem forskrækkeligt. Det var Anno 1697. Men vi Andre gjorde riigt Bytte, thi der var ikke en eneste Grenadeer af Herr Oberstlieutenantens Compagni,

som ikke var Dufater bort med sig i sin Hue; og Soldaterne drak derfor ogsaa hinanden tappert til, endstjondt et Kruus Wiin dengang, saa vidt jeg veed, kostede over tre Gylden. Ederes Naade behøver kun at spørge Herr Papa!"

Afbrydende hans Manøver, tog Oberstlieutenanten til Orde: "Luz har Ret; i den Durchlaughtigste Prinds Eugens herlige Ingenium er der ganske forunderlige Kræfter, og det er ikke alene bevist i Ungarn, men ogsaa da Franskmændene gjorde vor naadigste Keiser en Diverfion og begyndt Krigstroublerne i Piemont, Pfalz og Flandern. Der har den uforglemmelige Eugenius endnu havt flere lykkelige Progresfer, deels i aaben Feide, deels ved importante Fæstninger, som han ærefuldt har forceret ved Beleiring, eller indtaget med Accord. Studser ikke Verden over Bataillerne ved Luzarra, ved Turin, Dudenarde og Malplaqet? Og hvad skeete da Anno 1704 ved Hochsted? Hæ?"

Den gamle Corporal rettede sig militært og beclamerede:

"Ved Hochstedt ville de Franske, sig selv alene ophøie,

"Den øverste Plads i Verden — ei ringere var deres Agt;

"Dog hvo en Throne attraaer, med Bænk tit maa lade sig nøie

"Ved Hochstedt faldt deres Hovmod og hele den indbildte Magt!"

"Ret saa!" raabte Oberstlieutenanten, meget glad over at være bragt paa sit Yndlingsthema. "Han er dog stedse min gamle, brave Luz, der har reddet mit Liv, da Turin var saa skarpt beleiret. Tænker Han endnu derpaa? Det var den 5 August 1706. Det fjendtlige Angreb paa Bastionen St. Thomas redresserede Hs. Excellence Grev

Dann ved sin forsigtige Conduite med Grenadererens Fremrykken. Oberstvagtmesteren af Regimentet Jung-Dau og to Capitainer af Nicolas Palfy's Regiment bleve paa Stedet, og alene af mit Compagnie blev over 40 Mand dræbte ved de fjendtlige Mineværker. Men den hele Garnison laae alligevel udholdende Flid for Dagen og har overvundet de største Besværligheder ved endnu større Courage!"

De tvende gamle Soldater vare nu i deres Element, fortalte hinanden hvad de daglig havde gjentaget i mange Aar, og den utaalsmodige Eleonore formaaede kun at give Samtalen en anden Vending ved at begynde at tale om sin Broder Ferdinand. Denne stod som Lieutenant ved Dinewalds Kyraßerer, men havde dog faaet Permission for den Tid, i hvilken Armeen drog i Winterquarteer, og man ventede i Dag hans Ankouft til det faderlige Huus. Ifølge hans sidste Brev vilde han medbringe en Krigskammerat, Ritmester Don Rodrigo Gastanaga.

"Get fortryder mig!" sagde Oberstlieutenanten. "Ferdinand skulde ikke have sluttet det nøie Venstreb med sin Ritmester, thi Sligt strider mod den rette Disciplin."

"Med Permission, Eders Naade tager det alt for skarpt; men synes vel at det ikke burde være saaledes, fordi Herr Ritmesteren er en Udlænding! — dømte den højræstede Corporal, og Eleonore smilede: "Prinds Eugen er jo heller ingen Tysker, men fra Bøhmen."

"Med ham er det noget Aparte, thi hans Durchlauchtighed er en Helt, der i Betragtning af sine særdeles

Meriter har erhvervet sig den skønneste Reputaion af alle Mennesker."

"Men min Broders Ven kan jo ogsaa blive en Helt, ja maaskee er han det allerede. Der er mange Udlændinger i Keiserlig Tjeneste som have holdt sig brav og deeltaget med alle tydske Officerer i den Seir, hvormed det har behaget Gud, at velsigne Hæren. Papa, hvorledes er nu Anekdoten om Prinds Commercy?" — spurgte Eleonore, og Hiin svarede: "Jeg veed allerede hvilken Du mener, fra Bataillen ved Mohag, Anno 1687. Prindsen var en Franskmand, men General-Feldtmarschall-Lieutenant i den Keiserlige Armada, og commanderede samtlige Volonteurer. Hans Regiments Livcompagnie havde i en tidligere Action tabt Standarten. Nu seer han en Spahi bravere omkring foran den tyrkiske Slagorden, hvilken førte et Spyd og derpaa en lille, hvid Fahne. Prinds Commercy sporer sin Hest, og attaquerer med Pistolen, faaer Spydet stødt paa skraa i Livet, men recolliger sig, og griber med den venstre Haand fast om Spydet, den høire griber Palladsken og deelte Tyrken ved et Hug i to Stykker. Herpaa trækker Prinds Commercy den med sit eget Blod besprængte Fahne ud af Livet, præsenterede den for Hans Durchlaughtighed Hertugen af Lothringen, men lod ogsaa sin Cornet af Livcompagniet komme hid og formanede ham til at bevare denne Standard, der havde kostet hans eget Blod, bedre end den forrige. Saa-dan ualmindelig Bravour bragte Prindsen megen Naade af hans Keiserlige Majestæt, og al — —"

Pludselig hørte man Støi nede paa Gaden, en be-

fjendt Stemme kaldte nede i Forstuen og jublende: "De komme! De komme!" styrtede Eleonore ud af Gaalen. Ligesaa hurtig fulgte Corporalen. Men Herr Leopold von Aschenberg reiste sig fra Bedstefaderstolen, stotende begge Armene paa Lænepuderne; han skjælvede af Glæde, hans Glæde skinnede frem under de bukkede Dienbryn.

Nu blev Floidørene revne op og Ferdinand sank til sin ærværdige Faders Bryst; ved hans Side kom en skøn, ung Mand, hvis Physiognomie forraadte Sydlænderen.

Rodrigo Gastanaga, saaledes kaldte sig en spansk Adelsmand, der havde staaet nogle Aar som Volontair i fransk Tjeneste, gjort Campagnen med i Flandern, men der havt den Ulykke at blive fanget. Da hans Udberling forhaledes ved alle Omstændigheder, og han ingen Formue besad, for med egne Penge at kunne kjøbe sin Frihed, saa traadte han ind i den Keiserlige Armee, hvor han snart erhvervede sig Navn af en tapper Officer, tildrog sig Prinds Eugens Opmærksomhed og steg iweiret til en Ritmesters Rang i General Dlinewalds Kyraßeer-Regiment. Ferdinand von Aschenberg var Lieutenant i hans Compagni. Begge de unge Mænd havde sluttet Kammeratskab, som bærer de skønneste Blomster hos Krigere, og hvis Værd kun ogsaa ganske kan forstaaes af Soldater.

Gastanagas Udvortes indtog for ham, thi han var en skøn Mand i Ordets egentlige Forstand. Men endnu mere blev Følelsen bestukket ved Spanierens Væsen, som

saa skønt vidste at sammensmelte sin fyrige Nations Charakter og hele Ridderlighed med en fransk Hoscavaleers fine Dannelsse og en Tydskers grundige Kundskaber. Denne Elfsværdighed kom ham, som overalt, ogsaa tilpas nu. Udømmelig i Relationer over Slag, Beleiringer, Spaniernes og Franskmændenes Krigsvæsen, og i Meddelelser af berømte Generalers Levnet, blev han ligesaa utrættelig i at høre paa Oberstlientenant von Aschenbergs kjedsommelige Fortællinger, og overhovedet smigrende enhver af denne gamle Mands Særheder, vandt han snart hans fuldkomne Belvillie. Medens Ferdinand streifede om og nød alle de Fornøielser, som den store Hovedstad tilbød ham, forlod Gastanaga kun sjældent Pladsen ved Kaminen i Ahnesalen, hvor Podagraen holdt Obersten fængslet, og han blev der saa meget hellere, da ogsaa Frøken Eleonore hvergang var tilstede; thi nu frygtede hun ikke for sin Faders daglig tilbagevendende Historier, men kom regelmæssig med sit Broderie til Ahnesalen, og hørte med Velbehag paa den skønne Spaniers Fortællinger, der vidste at gjøre fine militaire Beretninger saa interessante ved Beskrivelser om pragtfulde Dptog, glimrende Hoffeste og fremmede Folks Skikke. Mange Timer henrandt der ved at han meddeelte dem berømte Mesters Digtninge, eller henrykte Frøkenen ved sine rene Toner og sit fortræffelige Luthspil. Tørrigt var Ferdinand den Første der udsponerede, at Gastanaga ogsaa ved andre omme Opmærksomheder beilede til den yndige Eleonores Gunst og aandede blid Kjærligheds Tungstind i enhver af sine Romanzer. Derfor kaldte han ham ganske høit sin

der det igjen af sørgelige Leonr, ganske som Anno 1709, da vi maatte lægge den naadige Frue paa Baaren."

Oberstlieutenanten blev bleg, skjælvede og dette Dieblif benyttede Lutz. Han kastede sig paa Knæ: "For alle Helgenes Skyld, sæt deres Familie og Huus i Sikkerhed! Jeg har vel seet, at Herr Ritmesteren holder meget af vor naadige Frøken — men, Eders Naade, lad det ikke komme til nogen Succes. See engang, der er, saa vidt jeg veed, ganske andre fornemme Cavalerer og charmante Herrer, som vilde regne det for en Ære, for Exempel Friherre von Rothkirch, Oberstvagtmesteren ved det Stahremberg'ske Regiment, og hans grevelige Naade von Sarsdegg!"

"Staa op!" kommanderede Herr Leopold von Aschenberg, som imidlertid havde fattet sig. "Jeg veed at Han mener det godt, men Han skal ikke blande sig i delicate Affairer, som slet ikke angaaer Ham. Derfor bort, jeg vil ikke høre et Ord mere, sov Han sin Harm ud."

Korporalen breed Hænderne og forlod jamrende Gemakket. Aschenberg kunde ikke sove; han havde med Strænghed vist Lutz til Rolighed, men fandt ingen selv, thi han var overtroisk og gjort frygtsom af hiin. I Familien gik nemlig et Sagn, at for omtrent to Aarhundreder siden var Mathilde, Husets eneste Datter, blevet lidenskabelig forelsket i en fremmed Sanger; denne havde lært hende at synge skønne Sange til Harpen, derpaa mistet Livet i en Feide, men vakt af den elskende Piges Pængsel, var han kommet igjen, for at hente Dødningens bruden. Mathilde var strax sporløs forsvunden og Sø-

gesang lød i det ellers af hende beboede Kammer, og saa ofte en Ulykke truede Familien Aschenberg hørte man tydelig de veemodige Toner. Den gamle Oberstlieutenant troede Eventyret og overveiede, hvad Lutz havde sagt; men hans Betragtninger førte endelig kun til et for Spanieren særdeles gunstigt Resultat, og det faste Forsæt, at gøre Afviget imorgen, fordi han kun et eneste Dieblis kunde tvivle. Først fildigt indslumrede Oldingen. Da han igjen vaagnede, stod Solen høit paa Himlen, skinnede venligt over Nabohusenes tilsnæede Tage og figgede ind i Kabinettet. Indhyllet i sin Silkeslafrok traadte Aschenberg til Vinduet, blottede det hvidhaarede Hoved, saae op til den klare Azur og hvilede en andægtig Morgenbøn. I dag var det hans halvsjerdstidstyveaarige Fødselsdag.

Han ringede, Lutz kom ikke, men Børnene, som allerede længe havde ventet Tegnet paa at Faderen var vaagen, traadte ind i Kabinettet; Ferdinand, Eleonore samt Spanieren. Froskenen bragte til Foræring en stor Lærte med brændende Vorkjærter, og en Vest af blommet Guldbrokade. Hendes Broder rakte Faderen en kostbar Daase, men Ritmesteren bragte Pragtudgaven af *Monticulus militaire* Bærker og *Merian's Theatrum europaeum*. — Det var en hjertelig Scene; Faderen omarmede Børnene med Glædestaarer og udtalte Velsignelsen over dem.

"Hav vor store Prinds Eugenius til Monster, er hverv Reputation og tag alle Dine Pligter som Christen og Keiserlig Krigsofficeer i skyldig Observation!" endte han. "Men Du, min kjære Datter, bliv Din salige

ders udtrykte Billede, hun veeg i intet Punkt fra Guds Forskrift, handlede altid fromt og mildt og hadede intet uden den kolde Etikette og Hof-Ceremoni hos Folk af mange Ahner og faa Ideer. Bevar Dit Hjerte for Synd og Utilfredshed, og indtræder Du nogensinde i den hellige Egetestand, saa bliv Din Egetesælles Lykke!"

Eleonore græd blidt, men et hemmeligt Blik faldt paa Don Gastanaga, der traadte frem med ædel Ansigt, ligeledes bad om den faderlige Velsignelse og ikke skjulte, at han allerede havde bragt sit Hjertes Anliggende med Frøkenen paa det Rene. Saadant Tilbud kom ikke Oberstlieutenanten uventet, Ferdinands Spøg havde for længe siden aabnet hans Dine over det elskende Pares hemmelige Forstaaelse, og fra den Tid blev det en Yndlings-tanke hos ham, at turde omfavne Gastanaga som sin Svigersøn. Han gjorde det nu med største Glæde.

Da han havde velsignet de Forlovede og igjen slog Dine op, saae han den tro Luz staa i Døren og klare Taarer rullede ned over Kinderne i Skjægget. "Kom nærmere, Luz!" sagde Oldingen, ikke uden Rørelse, og Corporalen styrtede for hans Fødder. "Han er et grundærtligt Skind, har i fyrgetyve Aar været mig mere en tro Ven end en Domestik, og itaget retskaffen Deel i alle mit Huus's Glæder og Lidelser. Det gjøre Han ogsaa for Fremtiden."

Luz forsøgte at tale, men hans Herre faldt ham i Ordet: "Scenen fra igaar Aftes være forglemt; berolig Han sig, jeg veed hvad Han nu vil sige, men jeg veed også

saar hvad jeg gjør. Nu afsted, lad sig give et Par Glasfer Tokaier af Kjaeldermesteren og drik paa mine Børns Velgaaende, som desuden allerede ere vorede ham til Hjertet. Gaae, gamle troe Sjæl."

Korporalen vædede sin Belgjörers Haand med hede Taarer, kysede Gommen paa Eleonores Klædning og vaskede ud af Gemakket.

"Det maa være sandt, I to forelskede Folk gjør allerede et Gude-Spektakel, men Eders Forlovelsesdag bliver ovenikjøbet fejret med ganske besynderlige Solenniteter, saavel af Christne som af Muselmænd! Thi betragt engang denne Cavalcade, hvor man kan see en ualmindelig Ddselhed i Livree og Mundering til Hest!" lo Ferdinand og trak Parret til Vinduet. Han havde Ret, om endog kun for en Deel, thi der kom et glimrende Tog op ad Kärnthnergaden. Det aabnedes med et Compagni af den Wienske Stadtgarde, ført af Capitain Stephan Friederich von Garligka; derpaa fulgte Friherre Andreas von Garennas Karosse, efter den en keiserlig Grændse-Kommisfair, og herefter marscherede et Corps Hoboister, Alle eens klædte, i gule Kjoler med Sølvbordter. Bag efter dem rede paa prægtige Heste Grændse-Tolken fra Belgrad, ved Siden af en tyrkisk Aga, der holdt Storherrens, i en Guldkapsel forvarede Creditiv, iværet med begge Hænder, medens hans Hest blev ledet ved Tjenere. Ledtaget af den keiserlige Hof-Tolk Schmidt kom nu Jezzet Ali Pascha, der som overordentlig Gesandt for den høie Port var sendt til Wien. Over den rigt broderede underklædning af lyseblaat Atlas, bar han en rød Raftan,

besat med Sobelskind og Dresser; om Hosterne boiede sig et med Edelstene bedækket Livbælte, fra hvilket Dolkens kostbare Greb siggede frem. Paa Turbanen vaiede Hestrefjeder og lynede Diamanter. Med lige orientalsk Pomp var ogsaa den understjonne, arabiske Hest smykket, som bar Paschaen; thi alt Ridetøj var besat med Juveler og Perler, ligesom det over Sadelen lagde Leopardskind og Damascenerklingen samt Gehængen, hvori Paschaen bar den. Paa begge Sider af Hesten gik tyrkiske Tjenere og flere Janischarer, som udmærkede sig ved underlige Guer. En Bimbaschi fulgte umiddelbar paa Paschaen, derefter rullede en keiserlig Stadsfareth, forspændt med 8 Heste, efter den skrede 24 keiserlige Hatschierer alvorlige og med afmaalte Skridt, og hele Toget sluttedes igjen med et Detaschement af Stadtgarden.

Jo mere Jezzet Ali Pascha nærmede sig, desto uroligere blev Gastanaga, og hans Ansigtsfarve voxede paa-faldende. Ja, da hiin var kommen op ad Gaden, rev Ritmesteren voldsomt sit Vindue op, lagde sig langt ud af det, og udtrykkede sin Forundrig ved uarticulerede Toner. Tyrken saae med sorte, glindsende Dine til Vinduet og forundredes, han holdt et Dieblif sin Hest an, taledes noget til Dolkens, og reed derpaa videre, men boiede sig endnu et par Gange tilbage til Vinduet. Gastanagas vilde Blikke fulgte ham, indtil Cavalcaden var boiet om Hjørnet af Himmelsportgaden og derpaa forsvunden.

Den lystige Ferdinand von Aschenberg paastod, det var beviist, at hans Søsters considerable Skjønhed havde

opvakt hiin tyrkiske Dolmetskjenders Dymærksomhed; men jo mere spøgefuldb han søgte at gjennemføre sin Mening, desto alvorligere blev Gastanaga, og det udlagde Ferdinand igjen som et ganske ubedrageligt Tegn paa ægte, spansk Skinsyge.

Faderens og den forlovede Bruds Dobbeltfest hengik uden at Brudgommen havde forandret en ganske uforklarlig Dpførsel. Snart viiste han sig lidenskabelig opromt, strømmede over i omme Ord og præfede den smigrende Brud heftig til sig; snart styede han hende, og med Dinene stivt heftede paa Jorden tabte han sig i dyb Eftertanke. Da det var blevet Aften forlod han Huset, men kom dog snart igjen og sang Kjærlighedens hele Trylleri i en spansk Nationalsangs blideste Toner.

Foraaret 1757 var kommen, og Jezzet Ali Pascha havde allerede forladt Wien, for at melde sin Herre, at det keiserlige Hof tilbageviiste de gjorte Fredsforslag. Et nyt Feldttog skulde nu begynde, Regimenterne marscherede ud af Winterqartererne, og alle permitterede Officerer blev kaldte tilbage. Ferdinand von Aschenberg traf strax Anstalter, men Don Gastanaga erklærede paa det Bestemteste, at han ikke vilde afreise uden sin Eleonore. Faderen kjæmpede længe med sig selv, men gav dog endelig efter for sine elskede Børns forenede Bønner og saaledes blev der da besluttet i Familieraadet, ikke alene at haste med Brylluppet, men endog at lade den unge Kone ledsage sin Gemahl til et fast Sted i Ungarn, hvor hun med mange andre Officerers Damer var sikret mod Krigens Ufverling. Den gamle Luz skulde staae i Spidsen

for hendes talrige Tjenerstab, en Naade, hvorom han havde bedet paa Knæene.

Brylluppet fandt Sted, og Dagen efter begav Ferdinand sig paa Veien. for at vinde Tid til at opsoge en Bopæl for sin Søster. Nogen Tid derefter var ogsaa det unge Egtepar rustet til Afreisen, den ny Rejsefareth anskaffet og enhver Pakvogn besørget. Afstedens Dieblif kom. Under hede Taarer velsignede Faderen endnu engang Datteren og Svigersønnen, derpaa fattede han sig og vinkede; Luz svang sig paa Buxken ved Siden af Rudskæn, og Vognen rullede afsted.

Dage og Uger forløb, Tiden lindrede Smerten over Adskillelsen fra Fædrenehuset; Gastagnas Beviser paa ubegrændset Kjærlighed trøstede hans unge, skjønnne Kone og lod hende let forglemme enhver Besværlighed, som en Reise gjennem Ungarn fører med sig. Jo nærmere de kom til Krigsskuepladsen, desto mere affstikkende var Forskjællen mellem disse Egne og Østerrigs lykkelige Agre, hvor Freden herskede og der overalt smilede tilfreds Velbefindende. Eleonore saae de Landskabers Glendighed, hvor den forrige Campagne havde raset, hvor Tyrker og Christine havde huseret grusomt og vædet Jorden med deres Blod; hun saae de ødelagte Landsbyer og Marker, gysede og klyngede sig derpaa igjen til den elskede Egtefælle, der gjerne tilgav hende at hun vilste sig frygtsom.

Der kom en Efterretning fra Ferdinand, hvori han bad de Reisende at komme til Peterwardein. Luz rustede stærkt paa Hovedet derover. Han havde paa hele Rejsen forholdt sig lidende, men nu vovede han at gjøre For-

restillinger, kaldte hiin Fæstning usikker for sin naadigste Frue, og paastod: at endog Beien derhen ikke var uden Fare. Ritmesteren skjældte Udvareren for en gammel, feig Mand og skyndte paa Reisen; men da denne gjen- nemstjær den allierede Armees snævre Cantoneringer og de en Morgen havde naaet Bjerget, hvor forvorne Tartarer streifede, saa gav Gastanaga ikke alene efter for sin Kones Bønner og omringede Reisevognen med en Escorte af ungerske Husarer, men besteg endog selv en Hest for at sætte sig i Spidsen for Toget.

Man kjørte op ad en knortret Bjergvei mellem Klipper og Krat; Bognhestene slæbte kun med Anstrængelse deres Byrde fremad. Lutz raadte til at vende om igjen, men Ritmesteren vilde ikke og sprængte foran. Da faldt et Skud. Kuglen prællede mod Brystharnisket, Gastanaga trak sin Pallast, men til høire og venstre hylede et vildt Krigsskrig, der trængte Janitscharer frem af Klippespalterne, tyrkiske Spahis galloperede ned ad Huulveien og i et Nu var Ritmesteren omringet af Fjender.

"Har jeg ikke forudsagt det," sagde Lutz ærgerlig, og greb til Geværet. Alle Husarerne fløi Ritmesteren til Hjælp. Der opstod en rasende Fægtning; hist kæmpede Rytterne og her forsvarede Lutz med en gammel Loves Mod, i Spidsen for Gastanagas mandlige Tjenerskab den ædle Frue mod byttegjerrigt Fodfolk. Det var forgæves, Tjenerne faldt blødende under deres Modstanderes Sabler, et Pistolskud gjennemborede og kastede Corporalen til Jorden, og en Janitschars Fodtrin rullede hans Legeme ned i en dyb Grøft. Jublende plyndrede

Seirerne Bagagen. Pigernes Hvinen forkyndte hvilket Bytte de først greb efter. Eleonore sad dødbleg og tryk-
tede sig i en Krog af Kaleschen; en Tyrk rev Sidesfor-
hængen tilbage og greb med forvoven Haand efter den
gittrende Dame. Da stormede Gastanaga i rette Tid
til; han havde lykkelig hugget sig gennem Rytterne og
efter at han med et frygteligt Hug havde kløvet Hovedet
paa den frækfeste af alle Sanitscharer, kastede han sig paa
de Dvrige. Men Fægtningen var ulige; Gastanagas
kraftige Hest blev strax truffet af tre Musketkugler, tumlede,
sank, og med den styrtede den blødende Rytter. Endnu
engang reiste denne sig, samlede de sidste Kræfter og saae
efter Husarerne. De vare Alle nedsablede. Spahiernes
vilde Sværm sprængte hen over Ligene og vendte nu de
frumme Morderklinger mod Ritmesteren. Den Comman-
derende, som reed i Spidsen for dem, udmærkede sig ved
sin rige Klædning som en særdeles fornem Tyrk. Ham
tog Gastanaga skarpt i Diesyn og tiltraabte ham venligt
i det tyrkiske Sprog. Muselmanen syntes truffen af et
Trylleslag; pludseligt tordnede hans Befaling: at lade
den tydske Officeer fri; han sprang af Hesten og styrtede
med et Glædeskrig til Gastanagas Bryst. Eleonore
troede ikke sine Dine og forundredes endnu mere, da hen-
des Gemahl traadte rast til Vognen og tiltraabte hende:
"Berolig Dig, elskede Kone, nu ere vi saa sikke som i
Allah's Skjød, jeg indestaaer derfor med mit Liv!" og
derpaa igjen sprang til Tyrken, som sletikke kunde ophøre
med at kjærtegne ham, spørge og desuagtet ikke afvente
Svaret. De øvrige Tyrker stode ærbødige og med sænke-

de Baaben, men snart bød Befalingsmanden dem at røre sig. Paa hans Bink hjalp man Eleonores Kammerjomsfrue til hende i Vognen, Gastanaga tog ogsaa Plads i den, Vognhestenes Seletoi blev udbedret, saa godt det lod sig gjøre i Hastværk, en Janitschar tog Pidsken, og i rask Trav gik det til den tyrkiske Leir.

"Spørg mig ikke, Tiden vil opklare Dig Alt, og og hvad der da staaer i min Magt, for at tilfredsstille Dig, skal jeg samvittighedsfuld opfylde. See engang nøiere paa den tyrkiske Herre, maaskee gjenkjender Du ham!" — svarede Gastanaga munter, da Eleonore endelig havde fundet Ord til at udtrykke sin grændseløse Forundring over hvad hun havde oplevet i det sidste Avarstee. Nu mønstrede hun Befalingsmanden skarpt, som galopperede ved Siden af Vognen, holdt det glindsende, sorte Die heftet paa Gastanaga med det meest rørende Udtryk af inderlig Deeltagelse og bestandig talende tyrkisk med ham —, og gjenkjendte Muselmanen Jezzet Ali Pascha, hvis pragtfulde Indtog hun for nylig havde seet i Wien. — Gjennem den brogede Brimmel af camperende Tropper ankom Paschaens Gæster til den Plads hvor hans rummelige Telte vare opslaaede og af hvilke han selv beboede de prægtigste med sine Favoritinder. Han ledede Frue von Gastanaga til et af de Sidste og bortfjernede sig ærbødig; Spanieren gik med ham. Derimod ilede flere Slavinder til, bragte Rosenvand til at besprænge Eleonores Hænder med, og stillede flere Solvade paa kostbare Tæpper med Kaffe, Sorbet eller Confecturer. Et Bink bortfjernede dem. Eleonore sank paa en blod Pude

og troede at drømme; endelig luffede grændseløs Udmattelse hendes Dine til og lod hende fast indslumre.

Efter lang Hvile foer hun iveiret, hendes Gemahl stod for hende i en riig, orientalisk Dragt. — "Gastanaga!" raabte hnn, og strakte Armene kjærligt ud efter ham. — "Kald mig ikke saaledes, thi, Allah være lovet, jeg tør igien bære mit egentlige Navn!" svarede han, og vedblev derpaa med blød Stemme: "Elskede, dyrebare Kone, jeg kommer for at opklare hiin Begivenhed, som paa en for Dig gaadefuld Maade har reddet Din Frihed. Den har ogsaa lykkelig afgjort min Skjæbne, thi den gjengiver mig Fædrelandet og elskede Forældres hele Rigdom. Ja, min Eleonore, Du skal høre meget, ret meget, vil forundres — men, ikke sandt, vredes kan Du ikke? — O nei, nei, Englesjælen vender sig ikke fra mig, Du vil blive min for Livet, hvis skønneste Prydelse Du er!"

Eleonore omfavnede ham ømt og lagde sit Lokkehoved til hans Bryst. — "Jeg hedder Gassan Oglu, er Mahomedaner, og Paschaen er min Broder!" — saaledes begyndte han at fortælle, og med et Forfærdelsesstriig styrtede den bedragne Kone til Jorden.

Gassan Oglu var den yngre Søn af en Pascha i Smyrna og blev i sit femtende Aar fanget paa en tyrkisk Galei, der efter tapper Modstand blev erobret af Maltheser-Riddere og bragt til Maltha. Comthuren, Marquis Emanuel Gastanaga, fattede stor Tilbøielighed for den skønne Tyrkeyngling, bragte ham til Spanien og sørgede for at han nød en god Opdragelse. Gassan, som nu

blev kaldet Rodrigo, uddannede sig fortræffeligt, saavel i ridderlige Øvelser, som i Videnskaber, lod sig villig undervise i den katholske Religion, blev døbt og underkastede sig alle af Kirken foreskrevne Ceremonier, men beholdt dog hemmelig den mahomedanske Tro. Men hans Belfærd endte efter hans Besøfters Død, hvis Familie endog inddrog hans knappe, aarlige Understøttelse, efter at han havde gjort et Forsøg paa at undsly. Nu drev Nøden ham under Ludvig den Fjortendes Fahner, under hvilke han kjæmpede i Italien, Braband og ved Rhinen, indtil han blev fangen af tyske Krigere og indtraadte i det Keiserlige Regiment, Grev Dünnewalds Kyraaserer. Dette søgte de nogetid i Italien, men blev snart derpaa beordret mod de Bantroe til Ungarn, og endelig turde Gassan Oglu vente en gunstig Leilighed til igjen at slutte sig til Muselmændene. I Wien bragte heftig Lidenstabs for Eleonore hans Yndlingsplan til at vafle, men han optog den dog igjen, da han i Jezzet Ali Pascha havde gjenkjendt sin Broder, samt talt med flere Landsmænd, og hans Beslutning modnedes, for enhver Priis at føre Eleonore med sig. Fægtningen i Huulveien var ikke forud beregnet, men den havde jo bragt ham det inderligt ønskede Maal nærmere, og Gassan Oglu prisede sig lykkelig. Kun Et bekymrede ham, nemlig Uvissheden om Eleonore vilde tilgive ham. Men han ængstede sig virkelig forgjæves, thi den inderligt elskende Kone gav den bestemte Erklæring, at hun var Gassans Egtfælle for Gud og Menneskene, og vilde følge ham, endog i Døden.

”For det Første deler Du mit Paradiis i Smyrna!”

jublede Gassan, efter tusinde udbrud af hans oprigtige Tak, og var allerede den følgende Dag undervejs dertil. Men de Reisende bleve sepholdte i Belgrad, en farlig Sygdom overraskede Eleonore, og da hun var helbredet, havde Prinds Eugens Armee allerede saa snævert indesluttet Fæstningen, at Gassan maatte opgive at reise videre.

Det kom til en frygtelig Belæiring. Bomber og Granater fløi i den ængstede Stad og forstyrrede snart den lavt liggende Deel af den. Men Pascha Jezzet Ali ventede Udsætning fra Adrianopel, hvor Storsultanen samlede ganske anseelige Stridskræfter. Og Forventningen gik ogsaa i Opfyldelse; thi den 31 Juli saae man den tilslende Tyrkehær slaae en Leir op i Fjendens Paa-syn, befranske Hoiene mellem Donau og Sau med mange Tusinde grønne og røde Telte, og drage Circumballationslinier om dem, som syntes ganske uovervindelige. Derimod fordoblede den helttemodige Prinds Eugen vel sin Iver, men kunde dog ikke skjule sig Armeens mislige Tilstand, hvori Hunger og Sygdom rasede, over det Halve af Cavalleriet manglede Heste og Forposterne ustraffede bleve nedslæbte af frække Spahis.

Til et Udfald fra Belgrad, som Paschaen foretog sig, havde ogsaa Gassan maattet tilbyde sin Tjeneste, for paa engang at gjendrive den Mistanke, som hele Besætningen nærede imod ham. I Spidsen for en Janitschär-Trop forlod han Fæstningen, og ankom, begunstiget af en tyk Taage, ved Foden af en Høi, paa hvilken Østerrigerne havde anlagt Redouter. Disse skulde stormes og

ruinere; Gassan stillede sit Mandskab i en Angrebscolonne og sneeg sig foran gennem Krattet, for nøiere at recognoscere Terrainet.

Da raskede det i Bladene, en Grenadeer-Hue figgede frem fra en Nøddebust, og en barsk Soldaterstemme tordnede: "Hvem der?" — "God Ven!" — svarede Gassan i det tydste Sprog og vilde bort. — "Djævelen er Din gode Ven, Du fordomte Tyrkebestie!" — raabte den gamle Grenadeer og til sin grændsesløse Forundring gjenkjendte Gassan Corporal Gabriel Luz, hvem han troede død.

"Gaae Gamle, jeg vil Intet have at gjøre med Dig!" hvidskede han og sprang over en Grav.

"Jh see engang, jeg langt mindre med Eder, deserterede Herr Spaniol, men det maae I dog tage med til en Grindring fra mig!" brølede Luz, trykkede sit Gevær af og Gassan væltede sig i sit Blod; Kuglen havde gennemboret hans høire Side.

Skuddet allarmede Janitscharerne; med vilde Angrebsraab løb de fremad, Enhver havde kastet sin Musket paa Ryggen og trukken den skarpe Klinge. Behændigt klattrede de over en Forstændsning og rev med Kjæmpeskraft nogle Palisader om — da haglede det med Kartætscher ned paa Redouten, Skud faldt paa Skud og Tyrkesværmen blev revet fra hinanden. De Flygtende kom enkelte tilbage til Belgrad, og med disse to Albanesere som havde fundet den haardt saarede Gassan i Busken, og baaret ham paa deres Skuldre. Ved Fæstningsporten var en Trængsel, Ali Pascha rykkede med sine Ryttere seierrig ind i Staden triumpherende, med erobret Skjts

og fangne Østerrigere. De Sidste vare omringede af Seirerne og ventede tause Døden; thi hævede deres Sabler med vilde Gebærder, talte Muselmændene allerede i Forveien enhver Dukat, som en Christens afhuggede Hoved vilde indbringe dem. Gassan, der kjendte de Dünwaldske Kyraaserers Uniform, vendte sig bort, men saae dog bestandig hen til de fordums Baabekammerater, og i den rystede Mands Sind opsteeg den Aelse, at han vilde see Ferdinand von Aschenberg igjen. Og saaledes skeete det. Unglingen skreed alvorlig og fattet med sine Medfangne, hans Heltesjæl kunde ikke bøies ved Skjæbnen, og frygtesløse saae hans Dine paa de mordbegjærlige Tyrker.

"Aschenberg!" jamrede den Saarede, og gjorde et afmægtig Forsøg paa at reise sig fra Bænken, hvorhen Albaneserne havde baaret ham. — Den Fangne kjendte den forhenværende Ritmester og hans Ansigt flammede i Bredens Rødme, "Skam og Skjændsel over den æreløse Skurk, der brød sin Fahne-Ged og med uhørt Uundersundighed kunde styrte en svag Kvinde i Jordærvælse!" raabte han, og skreed forbi med ædel Stolthed. — "Eleonore lever," skønnede hiin. — "Hvor, hvor?" spurgte Unglingen heftig, og stod et Dieblik for at oppebie Svaret, men en Tyrk stødte ham fortrædelig afsted.

Hurtig lod Gassan sig bære efter Toget, og kom endnu i rette Tid til Citadellet. For at hævne sin Broders Saar, havde Jezzet Ali Pascha allerede ladet de Dünwaldske nedsable og kun sparet Ferdinand Aschenberg, for værdig at kunne slutte det kanikalske Skuespil

med en helttemodig Officeers Død. Nu bad Gassan om denne Fanges Liv, og hans Bøn blev efter nogen Drøveling dog endelig opfyldt af Broderen.

Ferdinand saae mørkt paa sin Redder. "Jeg vil ikke!" trodsede han. "Kom, i Eleonores Navn besværges jeg Dig, kom til hende!" bad Gassan. Endnu dvælede Unglingen et Øieblik, derpaa styrtede han efter Albaneserne, som havde baaret deres Herre i den nærmestliggende Bolig.

Samrende knælede Eleonore ved sin Egtfællers Leie, hvis Tilstand ved Anstrængelser, Blodtab og heftige Sindsberegninger var bleven yderst betænkelig. Broderens aldeles uventede Komme adspredte og trøstede ikke den ulykkelige Kone, kun en eneste Tanke bestjæftigede hendes hele Sjæl og martrede hendes Barm med uforgelig Angst.

Saaledes henrandt Dagen og den følgende Nat. Da, tidligt om Morgenen den 16 August, tordnede Slaget ved Belgrad, og den forskrækkede Jord bævede. Garnisonen ilede paa Volden, gjorde Mine til at trænge ud i aaben Mark; men et stærkt, østerrigsk Corps holdt dem i Tømme og den af Raseri skummende Jezzet Ali Pascha maatte fra sine høie Fæstningsværker see paa hvorledes Prinds Eugens Krigskunst overvældede Storbizirens Hær, og endog gjorde den faste Leir til Bytte. Saadan Udfald af Slaget kom Belgrads Beboere fuldkommen uventet, og gjorde dem ganske modløse. Paa Fæstningens Fotsvar tænkte Ingen mere, Borgerne med deres Familier, Soldaterne med deres Bagage flygtede i hele Skarer, og

forgjæves rasede Paschaen. Man tvang ham til at capitulere.

Beemodig tog han Afsked fra Broderen. Da Østerrigerne rykkede ind i Belgrad med klingende Spil, udaandede Zassan sin Sjæl i sin trøstesløse Gemahlindes Arme. Ferdinand von Aschenberg var forsonet med den Doende, og trykkede nu hans Dine til. Ogsaa Luz terrede sig en Taare af de graa Dienhaar, da han var kommet i Liigværelset; han knælede ned ved Siden af Liget, bad taus og ønskede evig Fred for den Mands Sjæl, som han saa rasende havde hadet i Livet.

Eleonore erfarede aldrig, hvem der dødelig havde saaret hendes Gemal; den gamle Corporal beholdt hendes hele Lillid, og førte hende lykkelig tilbage til hendes Fader i Wien.

Den pommerske Reise.

Et Novelle-Kloverblad

af

Dr. Kaffer.

Første Blad: Bryllupsgjæsten.

For Den som veed hvad det vil sige, at have været Bryllupsgjæst; i tre Dage og Nætter at have været Bryllupsgjæst hos en Amtmand, der ikke er Forpagter, nei, Grund-Rets- og Arveherre til to uforgjældede Riddergodser i den

rige Pyriser Egn, for Den, som veed det, behøver jeg ikke at skildre hvorledes jeg, udmattet, mæt, bedøvet og næsten stum af Hæshed, trykkede Ryg, Skuldre og det kun alt for svære Hoved i Hjernet af min Posener Chaise, da det gjæstfrie Lag med dets Brudeseng, dets altid dækkede Spidsborde, kort, med al dets Suus og Duns laae bag ved mig. Endog det som jeg har spist og drukket, hvor meget det endog trykker og præsser mig, kan dog kun i det Høieste afpræsse mig Jeremiaden: "O Zemeni!" Jeg vil altsaa ikke fortælle nogen Sjæl noget om de pommeriske Kjøkkener, men hellerikke gjøre mig skyldig i den Synd at sidde ledig her i mit Stargardter Værtshuus. — Lysene brænde klart, Pennene ere skjaarne, Blækket flyder. Papiret er taalmodigt, og den ubegvemme Gæst, som jeg har indbudet og bragt med fra den to og halvfjerdsindstyve Timer lange Bryllupsmaas, lader mig ikke hvile. Saa vil jeg da med en Historiographs Trofka beskrive hvad jeg har oplevet ved Bryllupsfesten i Groß-Pupenow, efter at jeg i Forveien har givet en kort Efterretning om hvorledes den Gunst af Skjæbnen, at berige min Erindring med en saadan Tildragelse, er blevet mig til Deel.

Enhver erindrer sig den sidst forgangne Maas skjønne Dage; "afsted, afsted i det Frie!" raabte alle min Vængsels Stemmer. — Men hvorhen? — Badene vare tomme endnu; Sneen laae endnu paa Bjergene, og ved den skjønne Naturs flade Barm, som smykker Sanscouci og Wörlich, havde jeg for længe siden spælt mig mæt. Nærmelsen af den tredie Pintsedag forbød mig længere

udflugter, thi denne Dag var bestemt til at gjøre Berlin en Engel og mig en stor Forhaabning rigere. — Jeg maatte altsaa nødvendig være i Berlin paa denne Dag, men netop her i Berlin var jeg ikke istand til at oppebie den.

Altsaa i det Fri! I det Kjerne!" — Men hvorhen? — Hvorhen undtagen til Rügen. — Neppe tænkt, freed jeg til at udføre min Tanke, gjorde Overslag paa min Kasse, lod pakke, bestille Extraheste, tog Afsked fra min gode, gamle Onkel og rullede, ledsaget af min siffige Stephan, ud af Königsthor.

Intet Ord om min Reise, thi den var blottet for alle Eventyr; ingen Stavelse om Rügen, thi hvad jeg kan fortælle om den yndige Ø, det har allerede tusinde Andre berettet vidt og bredt. Jeg vil altsaa ikke tale om Andet end Folgerne af et Brev, som forrige Torsdag indløb til mig i Sagand. Det var fra min Onkel og indeholdt følgende Ord:

"Min kjære Søn Casimir!

Amtmand Pruschter i Groß-Pupenow indbyder mig, som Du vil faae at see af det Indlagte, til sin Datters Bryllupsfest. Jeg har forskaffet Brudgommen et fedt Embede og skal takkes derfor. Ganske afvise Indbydelsen kan jeg naturligvis ikke, thi en Haand, som nylig har vadsket, maa man holde stille, for at den igjen kan blive vadsket, hvilket i ovenomtalte Tilfælde ikke er skeet endnu. — Du forstaaer mig. — Men jeg kan ikke benytte mig af Leiligheden til at modtage denne Vads; jeg maa gruble som jeg vil, det er reent umuligt: jeg kan ikke komme

herfra. Da faldt jeg paa den Tanke, at sende Dig til Groß-Pupenow i mit Sted. Bryd altsaa paa staaende Fod op, thi Du har ingen Tid at spille. Til tredie Pintsedag maa Du jo dog være tilbage igjen, og den lille Dmvei kan Du ikke bryde Dig om. Overbring Amtmanden indlagte Brev og giv ham paa en god Maade at forstaae, Du er min Commissionair. Jeg har gjort det samme i Brevet. — Og nu, min kjære Son Casimir, gjør Dine Sager godt, det kommer Dig jo Altsammen tilgode. Levvel, reis lykkelig. Jeg forbliver. Din

gode Onkel."

Jeg rystede paa Hovedet; jeg sukkede, brummede og satte et forfærdeligt Ansigt op, fort, jeg beslittede mig paa alle optænkkelige Grimasser, som et fornuftig Menneske kan frembringe, naar han, saa langt som Himlen egentlig skal være blaa, ikke seer andet end askefarvede Lynstyer, og intetsteds et Tag, ja ikke engang en Schæferhytte eller et Skilderhuus til at skjule sig i. Dette Grinde var mig usigelig imod, ligesom overhovedet ethvert aagrende Træk i min ellers saa gode Onkels Character var det eneste, som hindrede mig i ganske med fuld Sjæl at blive hans. Alt hvad jeg er blevet, og hvad der er blevet mit, takker jeg ham for; min faderlige Arvs Redning af gjerrige Juristers hænder, var hans Værk; min Opdragelse, min Dannelse var hans Værk, og for at gjøre min jordiske Bygnings Lykke fuldstændig, var mig hans Haand aabnet til den sidste, største Gave. — Jeg kunde ikke nægte ham Noget; jeg maatte være hans Stedfortræder i Groß-Pupenow; men min Medværdigelse besluttede

jeg at forebygge ved at afslaae den Takkegave som man maaskee vilde tilbyde mig, og erstatte den af egne Midler.

Min Lykkesstjerne hjalp mig fra denne Forlegenhed; der har ikke i Groß-Pupenow været Tale om saadant et klingende Vidnesbyrd paa den skyldige Tak. Man har affundet mig med Gode, hvis Byrde endnu ligger tungt paa mig. Dog nu afsted til Groß-Pupenow.

Det var ved Middagstid, da min Postillon ved sin lystige Blæsen loffede Landsbybeboerne til Vinduet; men hvor meget end Knosen anstrængte sin Lunge, hans Trompet var ikke Håns Horn og formaaede heller ikke at sætte Vognborgen i Bevægelse, der i Gaardsrummet dannede en virkelig kunstig Forskandsning, som jeg blev tvungen til at omgaae. Jeg steg ud, snublede hen over Gaffelen af en Kariol, undveeg hist en Bjærepol, som Soelheden smeltede ud af Hjulsammensøiningerne paa en gammel Karosse, og stod endelig raadvild foran en Række af Vognstænger, der som spanske Ryttere strakte mig deres Spidser afværgende imøde. Jeg vilde allerede vende om, da blev det levende paa Trappen af det forskandsede Huus; en lille, tyk, gammelagtig Mand, som stak i en rød Uniform, rakte den korte Hals langt ud, men overseende mig, faldt kun min Postillon ham i det speidende Øie, og alle de fede og magre, gamle og unge Herrer, som vare fulgte den Første, syntes aldeles ikke at tage Notice af min ringe Person. Da trak jeg Lommenørklædet frem, lod det valse som en Fredsfahne, svingede Hatten, bukkede mig og nu blev jeg bemærket. En ung, ganske forfrækkelig lang Mand (dersom Vognstangen foran mig havde været op-

reist, vilde den ikke i Smækkelighed og Længde have gjort ham Prisen stridig) vaklede ned ad Trappen, trykkede Insektlivet med utrolig Behændighed mellem Møddingen og Staldvæggen og stod nu lige over for mig og mønstrede mig.

En indbuden Bryllupsgæst syntes jeg just ikke at være ham, det var tydeligt. Jeg løstede min Støvkappe, Vigogne-Kjolen kom til Synne, og nu blev hans Ansigt venligere. Han bad om Tilladelse at turde spørge, med hvem han havde den Ære at tale. — Jeg nævnede mit Navn. — Da sank Alt hvad som var bevægeligt paa hans magre Liv slapt ned, og kun efterhaanden satte de sjunkne Kjaevebeen sig igjen i Bevægelse for at hjælpe Tungen til udraabet: "Jesus Christus! Herr Geheime Regjeringsraaden! — Det er Herr Amtmandens Død! Hvorfor have vi ikke ventet! — Men vi troede ikke mere at De vilde komme. Bielsen er netop nu fuldbyrdet."

Førend jeg vandt Tid til at tale et Ord, vendte den lange Ungling mig Ryggen og streg til Phalanxen, som indtog Trappen: "Herr Amtmand, Herr Svigerfader, uleilig dem herved! Det er Hr. Geheime-Regjeringsraaden."

Det var altsaa Brudgommen: — "o, Du ulykksalige Brud!" — Til at trække dette Suk længere ud, fik jeg ikke Tid for Familielemmerne der satte sig i stormende Bevægelse til min Modtagelse. I et Nu rullede to Bogne tilbage; paa en Tredie brak Vognstangen og denne knagede endnu under Foden af en athletisk Gammel, da denne, idet han stirrede mig i Ansigtet, udraabte: "Louis, hvad er det Du vaaser, det er jo ikke Herr Regjeringsraaden!"

"Hvad? er det ikke, Fader?" raabte Brudgommen. Da trak jeg Brevtasken frem, gav mig tilkjende som min Onkels Sendebud, og spurgte, med Brevet i Haanden, efter Herr Amtmand Pruschter. — Det var den Lille, Lykke, hvis Hoved var det første Bekjendtskab som jeg havde gjort her.

Smerten over den skuffede Forventning gjorde aldeles intet Indgreb i Vresbeviisningerne ved min Modtagelse. Næsten baaret, skuppet og trukket i det mindste, naaede jeg Huset; hvorledes min Stovkappe kom af mine Skuldre, min Hat af mine Hænder, det veed jeg endnu ikke den Dag i Dag; men det veed jeg, at jeg endnu aldrig har traadt mere forsagt i de hoffærdigste Berlinerers Cirkler, end jeg var, da jeg, slæbt af Brudeparrets Fædre, trængt af Brudgommen, begabet af mere end tohundrede og halvtredsindstyve Dine, traadte i det store, oversfyldte Værelse. Mine Seil drev mig til Sophaen. Alle Riddergodsbesiddernes Skarlagen-uniformer, saavel som Ikke-Patronernes beskedne sorte Kjoler vege ærbødige til Side og Veien var fri. Jeg saa Bruden — Krandsen forraadte mig hende førend den høitidelige Forestilling — siddende mellem Brudeparrets Mødre paa Sophaen.

Det gjorde mig forunderligt ondt, da Bruden, en oprindelig vist ret haandfast Frøken, men nu — vel bestandig endnu temmelig knokkelstærk — dog synlig nervesvag, hævede et blegt, sorgfuldt Ansigt og et lyseblaat, meget forgrædt Die fra Gulvet mig imøde. Hele hendes Hjertets Historie laae aaben og læselig i dette kort hævede og hurtigt igjen sænkede Blik. Denne lange Louis

var ikke hendes Valg; ham havde Moderes omhyggelige Nie, Faderens velende Haand, ham havde alle jordiske Dæmoner, men ingen himmelsk Aand ført til hende.

Saa langt havde jeg læst i dette Nie, da en mild Kniben ved min Arm, afbrød mig i min Lektüre. Det var Brudens Papa, som i Begreb med at forestille mig, ogsaa ønskede at vide hvorledes man titulerede mig. — "Altsaa Doktor? — ei, ei! — Altsaa Herr Doktoren, Herr Geheime Regjeringsraad Kaffers Neveu," begyndte han efter erholdt Oplysning, og saaledes blev han utrættelig ved, slæbende mig fra Stol til Stol, bestandig langs med Væggene, fra Moder til Datter, fra denne til Tanten, fra Tanten til dennes Søster, Søstendebarn og Veninde og gjentog for enhver Enkelt: "Herr Doktor Kaffer, en Neveu af Geheime Regjeringsraaden, min Svigersøns høie Belynder."

"Allerede ved den første Vending, som førte mig til den anden Væg, begyndte mit Hoved at gjøre ondt; min Complimenter bleve stedse mere efterladne, jo oftere jeg var tvungen til at gjentage dem, og jeg havde allerede for længe siden holdt op med at svare paa de uendelige, fra Mund til Mund flyvende, og hver Gang ordret troe gjentagne Forsikkringer om den Glæde, som de følte over Herr Doktorens Bekjendtskab. — Og da Rundgangen førte mig til den tredje Væg modsatte mine Fødder og mit Hoved sig, men min Cicerone var stærkere end jeg; det var forgæves, at erindre ham om at han maatte gaaes eller sprække i sin Uniform, han holdt ikke op med at bringe den mærkværdige Gæst til Enhvers Beskuelse,

uden at tage Hensyn til at ethvert Skridt, som jeg nøds-
tvungen gjorde til Siden, bragte mig den Tilstand nær-
mere, som engang mit første Forsøg paa at ryge Tobak,
havde bragt mig i.

Endelig vare vi igjen komne til Sophaen; jeg søgte
at fatte fast Posto ved dens Sidespytke men min Fører
var anderledes til Sinds. Han omslyngede min Haand
fastere, vendte sig til den brogede Hob, der dannede Arelen,
om hvilken vi havde fuldendt vor Kredsløb, og skreeg:
"Mine høitærede Herrer og Gæster, dette er Herr Dok-
tor Kaffer, en Neveu af Herr Geheime Regjeringsraad
Kaffer, fra —" min Svigersøns høie Belynder."

Det var mig, som om der sad en Kobold paa mine
Skuldre, og bestandig skreeg mig disse allerede ni og
halvfemsfindstyve Gange hørte Ord i Øret og stedse gjens-
tog: "Det er Herr Doktor" — og saa videre. Jeg kom
ikke til mig selv igjen før ved Bordet. Her skilte Bru-
dens Fader mig fra Bruden, hvis Fader havde taget
Plads ved min Venstre. Ligeover for os Begge sad Mode-
ren, jeg var altsaa blevet beæret med den høieste Gæst-
plads; men hvilke Lidelser og hvilke Pligter imidlertid
denne Udmærkelse paabyrdede mig, vidste jeg endnu ikke,
det skulde jeg til min Skræk erfare.

En uhyre Suppeterrin — der indtog den hele Plads
mellem Frue Amtmandindens og mit Couvert paa det tem-
melig smalle Bord — aabnedes; Barten skaf Servietten
mellem sit Halsstørklæde og sin Dobbeltskind, hævede sig
paa Læerne og begyndte at øse. Min kolossale Nabo til
høire tilbød sig at overtage Forretningen, men Amtmand

Pruschter gav ikke Potagestegen fra sig. I to Minutter saae Brudgommens Fader rolig paa hvorledes hans lille, besvogrede Ven pine sig ved Terrinen, over hvis Rand han ikke formaaede at see, men nu stod han ogsaa op, rakte med sine Rjæmpearme over mit Hoved, greb efter Tindingen af Suppetallerken-Taarnet og begyndte at lægge for med sin Spisestee.

Min Amtmands Ansigt blev saa blaadt, som om det var Kraven paa hans Kjole, men forgjæves stod Vergel-sen skrevet paa hans Pande, forgjæves bad han Svogeren ikke uleilige sig; denne vilde ikke afstaae fra sin frivilligt overtagne Tjenestebevisning, og havde netop øst een og tredive Gange, da han kunde sætte Tallerkenen fyldt for mig. Men hans Modstander var hurtigt kommet ham i Forveien, og havde, mere flink, allerede forsynet mig, da hiin satte den anden, fulde Tallerken ned for mig, og ulykkeligvis, paa den allerede staaende, ligeledes fulde. Det lykkedes mig ved et hurtigt Tilbagetog at bevare mig for den Flod som oversvømmede den Damastes Dug; og reddet to Skridt tilbage paa det Tørre, modtog jeg fra alle Sider Undskyldninger, hvorpaa fulgte en Kamp mellem begge de skyldige Partier om Terrinen. Brudgommens Fader havde bemægtiget sig Fadet, hvorpaa Terrinen stod, men Brudens Fader holdt selve Terrinen fast. Hiin forsøgte, at denne var for lille til den Forretning, men den Lille modstreed meget hæftigt og efter at han forgjæves havde forsøgt at række og strække sig, foer han, forglemmende sin Datters ny Værdighed, tordnende op: "Sikke, bring mig Skammelen!"

Det, sandsynligviis til stræng Lydighed vante blege Barn, syntes i Begreb med at ville adlyde den faderlige Befaling, da Moderen med forbittrede Dine og de just ikke sagte udaandede Ord: "Du bliver siddende, Sikke!" foer op, greb Terrinen, og rev Potagesteen ud af sin Gemahls Haand, for selv at udføre den omtvistede Forretning. En reen Serviette var lagt hen for mig, min Stoel igjen skudt hen til Bordet, og for at forsones mig, fyldte man tre Gange min Tallerken med Suppe. —

O, hvilken ond Aand overtalede mig, det var for meget Godt! Bedre at jeg havde tømt den tredie Tallerken, end ladet dem tømmes paa mit Hoved. En Tølper i Livree, sandsynlig en for Diebliffet til Lakai avanceret Korogter, fik det Hverv, efterat jeg for tiende Gang havde bekræftet Umuligheden af at kunne spise mere Suppe, at tage Tallerkenen bort. Han tog den, for at tømme det Halve over mit Hoved. — Min første Følelse — det lykkedes mig neppe at undertrykke den, var i Sandhed af en rasende Slags. Jeg fordømte hele Groß-Pupenau og min Onkel med, men i næste Dieblif fordrede den mig medfødt og indprægede Wiisdom allerede igjen sin Ret: thi jeg trostede mig ved den Tanke, at ingen jordisk Ulykke mangler en Blanding af Lykke, og at det vilde have seet langt værre ud med mig, dersom Tallerkenen, hvis Indhold først traf mit Ansigt og deraf løb ned paa Brystet, havde været den Første, altsaa endnu togende heed og ikke allerede aftjøllet som den Sidste. Jeg sammenlignede i Lankerne den milde Varme af den fedtede Kjød-Extract, hvil-

fen jeg tørrede mig af Ansigtet, med den Røgegrad, som kunde have bedækket mit hele Overliv med uastørrelige Blæserer, og aandede trostligere op under mine gode Aftørreses Hænder.

Fra nu af forsigtigere, bødte jeg af for de umiddelbart paa mig indstormende Fataliteter; men hvad hjalp det mig at have Dinene overalt og undvige Skaalen til Høire, Gausen til Venstre, med det frygtsomme Hoved? Vel, undgik jeg, at Indholdet af disse strømmede over mig, men ikke desto mindre udgjød Fyllden sig paa min Tallerken. Den Vre, at sidde paa denne Plads, skulde kjøbes ved Dffre, hvis Esterveer maaskee Karlsbadet havde maattet hjælpe mig at forvinde, dersom ikke en velgjørende, over mig herskende Magt, af og til havde sørget for mit Mellemgulvs Rystelse til Befordring af min Fordøielse. Det virksomste Middel for denne godmodige Aflederinde af den mig tilflydende Overflod, var min skarlagensfarvede Nabo.

Han havde netop fornøiet mig ved at fortælle den Maskores Levnets- og Døds historie, hvis bedste Stykke fulgte efter Suppen, og samtidig baade satte Gæsternes Rjævebeen i Bevægelse og bandt deres Tunge, da han fik det Indfald, at opgive mig en Gaade og opfordre mig til at gætte hvor hoi en Priis han var buden af de første Slagtere i Pyris for det Kabinetstykke af Hornqvæg. Jeg beklagede skuldertrækkende min Ukyndighed i saadanne Ting, og nu gjorde Værten sin Dpgave til Gjenstand for hele Selskabets Hovedbryderi; men jeg benyttede den almindelige, mig fra-, og den omtalte Dre tilvendte Dpmærksomhed, for paa en hemmelig Maade at befrie min

Tallerken fra den fjerde, paa den nedfaldne Skive af det saftige Kjød. Tallerkenen gled uformærket paa mit Skjød, og jeg bukkede mig forsigtig; det Paaskud, at have taget den nedfaldne Serviette op, behøvede jeg ikke, thi Ingen bemærkede at jeg bukkede mig, og Tallerkenen, for hvis Fylde jeg ængstedes, stod lykkelig under Bordet, førend den store Gaade om den fortærede Dres Værd var bleven løst.

Jeg aandede frit, thi nu var det store Kæst lykkedes mig: jeg havde fundet Midlet til at gjælde for en meget høflig Slughals, og behøvede desuagtet ikke at gjøre Bøld paa min Mave. At finde Leilighed til i nødvendigt Tilfælde at gjentage mine Kunststykker, lod mine Naboers, ved hver Wiinsfort tiltagende Snaksomhed mig haabe. Og det var virkelig lykkedes mig, allerede at bortfjerne tre Tallerkener paa den omtalte Maade, i det Haab, at en velgjørende Hund ikke vilde forsmaae det under Bordet anrettede Maaltid, og indhulle Vidnesbyrdene om min Usædelighed i sin uigjennemskuelige Boms Mørke.

Da høendte det sig, at min lille Nabo, der syntes at være grebet af et sandt Sphinx-Kaserie, gjorde enhver Rets Værdi og Priis til en særegen Opgave. Nu var det de unge Værter, hvilke en — iner Gartners Kunstflid havde drevet til tidlig Modenhed for Bryllupsbordet, som bleve underkastede Taxation; derpaa kom Raden til en Strassborger eller — iner Postei, og da Stokfisken, der efter dens ringe Vurdering at dømme, ikke syntes at have smagt synderlig, opvakte den gamle Herres hele Iver og

bragte ham til stykkeviis at opregne Prisen, Indpaknings- og Postpengene, da maatte en over mit Ansigt hengtidende Latter have forraadt Frue Amtmandinden Satyren, som hemmeligt rystede mig; og pludseligt formærkede jeg paa min venstre Fod et sagte Tryk, der efterhaanden blev stærkere. I Begyndelsen studsede jeg, dog det Blik, som Brudeens Moder kastede paa sin Gemahl, lod mig snart gjætte at hun ikke havde i Sinde med den langt udstrakte Fod at give mig, men haabte et vist Tegn, sandsynlig at holde inde med Taxationen, og rævende omkring iblinde, forseilede sit Maal.

Nu var det som om Bukken stødte mig; der manglede kun lidt og min inderlige Latter var nær udartet til hoi, frampagtig Gulten; da traf et droligt Trin min Figtorn, der undertiden pincer mig til Banviid, og forsvunden var min Latterframpe. Jeg beed mig i Læberne og trak Foden tilbage.

Efter nogle Minutter havde jeg forvundet min Smerte og min Lyst til Latter blev igjen opvakt, da jeg af den arbejdende Værtindes Grilling og Bevægelser tydeligt bemærkede, at hun endnu bestandigt trødede at træde Gemahlen, som, uden at føle det Mindste, netop opfordrede til at bedømme Værdien af en uhyre Vikubetætte. — Da drev Nysgjerrighedens onde Aand mig til at løfte Borddugen, og stue ned, for at see med hvilken anden Fod Frue Amtmandindens lille Fod igjen havde sat sig i Berørelse uden at bemærke sin Feiltagelse. — Men:

Gi Nogen Guderne friste maa

Og aldrig forlange eller ønske at stue,

hvad de naadigt ~~bedrøft~~ med Mærke og Gru!"

O, havde jeg dog ladet være at løfte Dugen, og aldrig udsendt mit Die paa dets Opdagelsesreise! — Jeg saae — min første Følelse var Skræk, min anden en uimodstaaelig Kildren. Jeg holdt mig ikke længere, jeg udbrød i en rasende Latter, thi det Frue Amtmandinden traadte og sendertraadte, var det kolossale Fyldestykke af det farcerede Kalvebryst, hvis Halvdeel, i det Mindste, min lange Nabo havde væltet mig paa Tallerkenen.

Min Latter blev min Utafnemmeligheds Forræder; jeg havde ikke sluppet Dugen hurtigt nok. Værtindens Die greb mig midt i Gjærningen. Hun hævede nu ogsaa Dugen og stælede ned. Latteren forgik mig.

Et Dieblik drev Skrækken over Synet af de forsmaaede Guds-gaver en truende Sky paa hendes Pande, men fra hendes Die fløi kun et eneste Lyn; Hensyn til Herr Geheimers Regjeringsraaden maa have ledet de Følgende fra hans uværdige Stedfortræders Hoved. Skyerne fordeelte sig og et noget trængent, men desuagtet ret sødt Smil, straffede den ikke ganske forhærdede Rosforagter haardere end maa-skee Lyn paa Lyn fra hiin Sky havde formaaet det.

Denne Høimodighed rørte mig inderligt, og min Rørelse overvandt ethvert Hensyn til min Mave. Jeg spiste — nei jeg spiste ikke, jeg slugede kun, Gud veed hvormange Tallerkener fulde af Tærter, Butterdeig og Meloner, og nedstillede Mundfuldene, som truede at kvæle mig, med Johannisberger og Champagne.

Synet af min Bodsfærdighed forsonede den gode Kone med mig, og da jeg bad om Tilladelse til at tage et halvt Douzin af hendes velconserverede Borsdorfer Weber med

paa mit Værelse til Bederqvægelse for Matten: da var enhver af mine Synder forjaget af 'den haardtfrænkede Frues Grindring.

Først nu lod Musikken sig høre i en tilstødende Sal og Selskabet blev muntre. Evangens Baand løste sig, Pladserne bleve forladte, verlede, og jeg benyttede Oplosningen af den piinlige Orden til i Stilhed at snige mig bort, opsoge min Stephan, skifte Klæder, og om muligt hvile en Times Tid. Men at forsvinde ubemærket skulde ikke lykkes mig; ved Døren indhentedes Flygtningen af Fruen i Huset, men hun lod sig dog betyde, at min Hoveds og min Hals's Badstuning var en uundgaaelig, uopsættelig Nødvendighed, thi hun følte med egen Haand, at Hals-tørklædet med Tilbehør klæbede fast ved Huden. "Kom da, kjæreste Herr Doktor;" sagde hun og trak mig afsted med sig. "Deres Værelse er rigtignok ikke istand endnu, thi det som var bestemt for Deres Herr Onkel, have vi bortgivet, da han udeblev, og i den store Sal til de andre unge Herrer vil jeg ikke bringe Dem. Vi have nemlig trængt hele den unge Verden sammen i to Sale; den mandlige Deel i den ene, den qvindelige i den anden, og i denne Sidste vil jeg for det Første føre dem, thi den Første vilde maaskee ikke byde Dem den forønskede Bequemmelighed. Men om en Times Tid skal Deres eget Værelse være istand. En anden ung Herre vilde jeg rigtig nok ikke indrømme det, thi det støder" — hun smilede halvt undseeligt, halv skalkagtigt — "det støder til Brudekammeret. — Men med en Herr Doktor sætter man sig vel ud over Betænkeligheder af det Slags. De Herrer Dok-

torer maa man jo anbetroe Hemmeligheder af endnu vigtigere Slags."

Vi vare, medens den formeentlige Mediciner kom til denne Tilstaaelse, stegne op ad Trapper og betraadte et meget vidtløftigt, men lavt Gemak, ved hvis Bægge der stod Seng paa Seng, med og uden Gardiner. I Midten af Værelset stod et stort Bord med Fornødenheder til Badstning. Et lille Speil hang paa Væggen.

"Dette Værelse er egentlig mit Forraadskammer," begyndte min Førerinde igjen; "men den Dag i Dag har rummet alle Forraad bort, og, det veed Gud, man giver det gjerne, naar det kun smager Gæsterne."

Jeg forstod det stiklende Blik, som eftertryffeligt straffede mig, slog Dinene ned og hørte videre.

"Nu, gjør Dem det beqvemt, her er De uforstyrret, jeg vil sende Dem Deres Tjener; men, lad ikke vente længe paa Dem; Ballet begynder strax."

Nu var jeg alene, klædte mig af og begyndte min Renselsesforretning, Stephan kom med min Kuffert. Men det var mig ikke muligt, allerede nu igjen at indklemme mig i Klæderne; jeg var træt; en høj, stor, rundtom tilhyllet Himmelseng loffede uimodstaaelig; jeg slog Gardinerne tilbage; Sengelinnet lignede den faldne Snee, Stephan maatte skyde Kufferten i en Krog, love at vække mig om to Timer, og jeg kastede mig paa Sengen. Stephan trak Gardinerne tæt til og bortfjernede sig.

Neppe lukkede jeg Dinene, saa begyndte den urolige Geist i mit Hoved at blive virksom, nemlig: Geisten af den gamle Wiin, hvormed jeg havde nedskyllet Lærterne

og som ikke mere havde fundet Plads i den oversfyldte Mave, hvorfor den var steget et par Spænd høiere. Sengen begyndte at løbe rundt med mig; jeg stak Dverdynen under Hovedet, og halv siddende lykkedes det mig at blive Herre over Svingelheden. Søvniguden var mig nær; jeg tabte mig, kun halv vaagen endnu, i Drømme; da blev det levende i min Nærhed; jeg foer op og hørte en Lurpen, Gnisen og Pluddren, udenfor min Dør; nu gik denne op; jeg tvang Blikket gjennem en lille Aabning i mit Gardin, og saae en Hoben Piger, alle omtrent mellem fjorten og fire og tyve Aar, sandsynligviis dette Værelses Beboerinder, trænge ind. Jeg holdt mit Aandedræt, min Dret formaaede jeg ikke at lukke og hellerikke at vende Vinene fra den forræderske Aabning. — Dog hvad hørte jeg? Hvad saae jeg? Hvilke Betjendtskaber bleve mig til Deel? — Jeg er en ærbar Ungling; ingen Forræder som Paris, thi havde det Skarn tiet, hvorledes havde Verden da skullet faae Kundskab om den skjønneste af alle himmelske Gudinders hemmelige Skjønheder. Jeg forraader Intet! Toilettehemmelighederne, til hvis Belurer den uudsærligste af alle Guder, Tilfældet, havde udfaaret mig, skulle blive begravne med mig. Jeg alene vil i stille Tider lade mit Dye dvæle ved Tilbageblikket paa dette fortryllede Forraadskammer. Al min Sands havde sammen- trængt sig paa to Punkter, i Pupillen og i Trommehinden. Vinens Eftersmag var undveget min Tunge, Efterdunsten af dens behagelige Duft min Næse; jeg følte ikke mere at det stak og prikkede mig i min indsovede Arm, paa hvilken jeg støttede mig, jeg hørte kun de op-

snorte og før en Deel igjen tilsnorte Guldbinders Pluddren og Drillen, de halv undseelige og halv fjækt henkastede Yttringer om deres Deeltagelse for Brudens ængstelige Blik i den nærmeste Fremtid. Jeg hørte — dog — nei, nei, jeg hørte intet mere, ikke min Puls's Tagen, ikke de muntre Pigers Pluddren, jeg saa e fun!

Snart forlod ogsaa den sidste Sandskraft mig, nemlig Synet. Jeg blev saa søvnig; Armen, paa hvilken jeg lænede mig gled fra mig; jeg sank tilbage, dog uden Støi. — Da vakte en levende Arm mig af min Svimmel; de yndige Børn stredes om Leiestederne; de talte dem og deres eget Antal, og fandt, at den store Seng med Omhæng var bestemt til at herbergere to af dem; og flux havde flere af de unge Skjønne forbundet sig til Par, og ethvert Par vilde ogsaa slumrende være forenede. — Pludselig gjorde Gens kraftige Beslutning Udslaget! — "Vi sove sammen, min elskede Mathilde!" raabte den Ene. "Kom, lader os strax tage vort Rige i Besiddelse!" — Som om Stormen løftede det, fløi min Sengs Omhæng til Side, og det yndigste Par kastede sig blindthen — i mine Arme.

Børnene, som engang stegtes i Molochs Arme, kunde ikke have taget Afsked fra Livet med forfærdeligere Klageskrig end disse hulde Børn fra mig, i det Øjeblik de bemærkede det græsseligste Spil, som nogensinde den meest skædesfro Dæmon har drevet med en stakkels Pige. — Bærelset var tomt, førend jeg saa mig om, men nu indsaar jeg ogsaa, at jeg ikke kunde blive her længere. Jeg sprang ud af Sengen, og som kaldet traadte netop min Stephan

ind for at vække mig. Jeg fastede mig i min Balstads og ilede ned i Salen. — Her var Ballet allerede begyndt.

Mit første Blik traf Bruden; hun fløi med kort Mandedræt og stive, næsten indfaldne Dine, sandsestløs omring i vilde Dandse. En Gysen overfaldt mig idet jeg saae hende, thi hun dandsede som om hun vilde dandse Livet af sig. — Den lykkelige Brudgom stod ved Siden mellem de hvilende Dandse-Par. Det stive Halsbind hindrede hans sænkede Underkjæver i at falde ganske ned; de meget aflange, spaltede Dine glindsede noget; jeg var ond nok til at troe, at hans Behag i det Glas Punsch, som han netop holdt i Haanden, funkede fra dette Die; jeg gik forbi, for at søge de hulde Børn, hvis næste Bekjendtskab idag saa uventet var blevet mig til Deel. Jeg fandt dem ikke, og frygtende for at Skammen hele Afte-
nen vilde sætte dem ud af Stand til at taale Synet af mig, opdagede jeg mit hemmelige Eventyr, dog under den allerubrødeligste Tausheds Segl, til Husets Værtinde, og besvoer denne, at berolige de undseelige Damer med den Forsikkring, at Jorden, siden Adam havde forladt den, ikke havde baaret en mere diskret Mand end jeg.

Som forhen den faldende Ungdom maatte jeg nu opfangе den synkede Alderdom i mine Arme, thi Latteren gjorde det umuligt for Frue Amtmandinden at staae længere paa Fodderne. "Lad De kun mig derom," hviskede hun aandeløs, efter at hun igjen var kommet lidt til Kræfter. "Jeg vil hente de bly Piger ned. De er jo Doktor, og en saadan tør jo den sædeligste Jomfrue betroe sine smaa Hemmeligheder uden at rødme."

Hun snoede sig gjennem Mængden, Titelen af Dr. med. morede mig over al Maade; thi alle Doktorer i i Philosophie, hvis uværdigste Discipel jeg var, vilde ikke have bevæget de undseelige Børn til igjen at vende tilbage i min Synskreds. — De kom. — Jeg fik i Sinde, ved en solid Balts at overbevise Een af dem om min Soliditet, men netop da jeg hævede Foden, lagde Brudens Fader sin Datters Haand i min og erindrede mig om, at jeg skyldte Bruden den første Dands. — Jeg førte hende til Rækken.

Musikken spillede den langsomme Balts, som jeg havde bestilt, men ilende foran den afmaalte Takt, begyndte min Dandsferindes Fodder at flyve, og jeg var tvungen til at tilraabe Musikanterne et: "Raskere!" Hvirvlen dreiede mig mod min Villie mere stormende, rasende. Kortere, ængsteligere stødte Kanden fra den Sandsesløses Bryst mig imøde, og Sveden dryppede i store Perler fra hendes Pande. Et Par Draaber faldt mig paa Haanden, som hendes Dandsferaserie ikke havde givet mig Tid at beklæde, og disse Draaber vare iiskolde. Da holdt jeg hende, i det jeg stod stille, voldsomt fast; hun forsøgte endnu engang at svinge sig og mig afsted, men jeg var den Stærkere. "Vil De da dræbe Dem?" spurgte jeg, førende hende til en Stoel. — "O, det skader mig ikke," svarede hun og greb efter et ved Siden af hende staaende Limonadeglas. — Jeg rev hende Glasset ud af Hænderne. "Froken, hvad vil De gjøre?" raabte jeg forfærdet. "Vil De myrde Dem?"

Hun saae stivt paa mig. "Og det spørger De mig?"

— Og dersom jeg vil, det forundrer Dem?" spurgte hun med en Tone, som sønderrev min Sjæl. — "Fro: ken, hvorledes kommer jeg til den Bebreidelse, som ligger i dette Spørgsmaal? — Jeg seer Dem idag for første Gang og kjender først Deres Navn siden et par Dage!" udraabte jeg; da bankede en soelbrændt Haand mig paa Skulderen; jeg saae iveiret, og Brudgommen stod for mig.

"Ja, kjænd De kun dygtig paa min Brud," sagde han. "Hun er for lystig; hun gjør for meget af det paa sin Bryllupsdag. Forbyd De hende kun den vilde Dandsen, kjære Herr Doktor." — Han sad sig ved Siden af Bruden og forlod hende ikke mere. Jeg stod op, anbefalede ham den Dandselystnes Bevogtning, og gik, for af Moderens Hænder at modtage den anden Dandsferinde. Det var et af mine Bekjendtskaber fra idag. Med tillædelig Iver omslyngede jeg hende for anden Gang og bortdandsede hendes Frygt, saavel som siden Udsæeligheden hos enhver Enkelt af hendes Selskabsøstre paa Soverærelset idag.

Kort før Midnat indbød Trompeter, Pauker og Brudens Fader til Taffel, den Sidste med den samme drø: nende Stemme hvormed han idag forestillede mig. Spar mig for at beskrive hvorledes jeg blev mæstet. Jeg var saa tilstrækkelig bestjæstiget med Spise, Drikke og frugtes: løs Nægten, at der kun blev mig liden Tid tilovers til at iagttage den nu i skraa Retning lige over for mig siddende dødsblege Brud. Jeg kan ikke give Underretning om hvad hun foretog sig, hvad hun talede, men hver Gang naar jeg saae over til hende, saae jeg hendes Die

sænket. — Der var mange Slags Talemaader at høre, men som dog alle løbe ud paa Eet; Talemaader, som sænkede alle jomfruelige Dielaage. — Fatteren rystede Brudefaderens Bom og den fnisende Brudgom stød temmeligt plumt Skylden til sin stumme Bruds nedslagne Blikke, paa den beklemt Forventning, som hine Løier lovede hende.

Tasselet blev hævet, Dandsen begyndte paa ny. Da heed det endelig, Bruden skulde dandses Krandsen af, og jeg besluttede, pludselig betagen af en uimodstaaelig Lust til at tage mit Nattequarteer i Besiddelse, ikke at dandse den sidste Tour med. — Mit søgende Die traf Mama, thi jeg behøvede Nøglen til mit Værelse; jeg bad om den, men fik til Svar, at min Stephan allerede havde den. Jeg dinglede Trappe op og Trappe ned for at søge Stephan, men den Krabat var intetsteds at finde. Jeg ilede igien tilbage til Dandsesalen, da bevægede et broget Tog sig mig imøde i Forstuen; Brudens Papa anførte det med en trearmet Sølvlysestake i Haanden. Brudeparret fulgte, det esterspærmende Tros kunde jeg ikke gientjende i dets Enkeltheder. Jeg anede dette Togs Maal, og trykkede mig, forbandende den upaapasselige Stephan, i en Fordybning i Væggen, tæt ved den opad førende Trappe. — Papa var skredet forbi uden at have bemærket mig; og nu faldt Kjærteskinnet klart paa Brudens Ansigt. Det var baade uden ildtryk og Farve; hendes Gang holdt Middelveien imellem Flyven og Styrten; den lange Brudgom hindrede hende i at løbe forbi Faderen. — Nu var hun ganske i min Nærhed; jeg

havde kunnet berøre hende med Haanden, og nu lød en dump, halv qvalt Stemme tæt ved Siden af mig: "God Nat, Sophie!"

Jeg saae mig forfærdet om. Noget, omtrent som en Skygge, smuttede bort bag mig, og i dette Dieblisk sansk Sophie livløs til Jorden.

"Jesus Christus, mit Barn!" skreg Moderen. "Hjælp De, Herr Doktor! — O Himmel, hvorfor maa vor Læge netop være syg idag!"

Droßet havde nu omringet os, Sophie laae, opfanget af mig, bevidstløs i mine Arme. "Vand! Vand!" raabte jeg og rev, medens Alt hvad som var Fodder løb efter Vand, den Afmægtiges fast snørede Livstykke op.

"Hvad er der da passeret her?" spurgte Papa, der ogsaa var vendt om igjen, men saa lidet som nogen af de Andre, undtagen Sophie, Brudgommen og mig, havde hørt den dødbringende Hilsen. — Brudgommen berettede hemmeligt ham og sine egne Forældre hvad der var forefaldet, og nu kom Stephan springende med sin Karmelitergeist. Jeg rev ham Flasken ud af Haanden og den Afmægtige opvaagnede under mine Hænder. — Hendes Die fløi frygtsomt søgende omkring. — "Hvor er han?" aandede hun. — "Her er jeg!" skreg Brudgommen og sænkede hendes bløde Mund sine Hængelæber imøde.

Hun stødte ham heftig tilbage. — "Bortffjern Dem," hvidskede jeg til ham; "Deres Brud er syg. — Frue Amtmandinde, bring De Deres Datter til Sengs, og sørg for at hun ikke bliver forstyrret."

Et Blik af Patientinden takkede mig; jeg trak mig,

mæt af Eventyret, tilbage, men Mama holdt mig fast.
 "Nei, Herr Doktor, jeg slipper Dem ikke; De maa blive her! De maa staae os bi i vor Angst."

"Bedste, kjæreste Frue Amtmandinde," raabte jeg forvirret, idet jeg nødtvungen fulgte hende i Sovværelset; "jeg maa tilstaae Dem, De tager feil i mig; de par medicinske Forelæsninger, som jeg har hørt, gjør mig ikke til Læge."

"Nu, naar De ingen Læge er, saa gad jeg rigtig vide hvem der er det!" svarede Mama, afflødende den syge Datter, uden at tage særdeles Hensyn paa mine meget klare Dine. "Bliv De, hjælp dog, kjæreste, bedste Herr Doktor!" bad hun. "Vi ere jo forlorne, naar De forlader os." Jeg blev lidt frygtsom tilmode. Nu at tilstaae, at jeg ikke var den, jeg stiltiende havde gjældt for, vilde ikke have indbragt mig andet end Mistanke om Uvillighed; thi Ingen havde formaaet at overbevise denne Kone, hvis Troe paa mig lignede Babylons Taarn, at jeg var en Hæxekunstner af ringere Rang end Heim og Zufeland. Men en uforsigtig Gæsten i det store, hemmelighedsfulde Haandværk havde let kunnet komme mig dyrt at staae. Da faldt der, medens Mama ikke ophørte at besværges mig om at hjælpe hendes Datter, mig et Medicament ind, hvis Uskadelighed jeg havde hørt rose af Mange. "Lad mig føres i mit Værelse, jeg vil hjælpe," bad jeg med en Læges Værdighed, og i et Nu var Hovednøglen der.

Jeg lukkede min Kuffert op, og tog det undervirkende Urkanum, et Glas fuldt af Brusepulver, frem. —

Brusepulver, vel at forstaae: intet Cosmarist "for Synchondrister," men virkelig pulveriseret, brusende, hvælende, for Saadanne som lide af Efterveerne af en Ruus. — Af dette afdeelte jeg to stærke Portioner, hver en Theeskeefuld stor, indsluttede dem omhyggelig i Papiir, og begav mig med en vellykket Embedsminne paa Veien.

Allerede udenfor Døren ventede Mama paa mig. "Kjæreste Hr. Doktor," begyndte hun i sagte, fortrolig Tone, "sig mig, er det sandt hvad min Svigersøn paastaar, at et fremmed Menneske har staaet paa Trappen og raabt: "God Nat, Sophie?"

"Ja, det er sandt," svarede jeg; da slog Moderen Hænderne sammen over Hovedet. "Jesus Christus, er da det fordømte Menneske kommet igjen?" raabte hun mere ærgerlig end foruroliget, og vedblev efter en Pause mere maadeholdende: "Min gode Hr. Doktor, dersom De vidste, hvad for et Ueg den Unde der har udflettet mig! — Det er ikke til at tale om nu, men en anden Gang. Nu vil jeg kun sige Dem, at vi maa søge at faae Sikke affnakket, at Mennesket har været her. Det vil nok blive Godt altsammen, naar hun lader sig indbilde, at han er hundrede Mile borte herfra. Hun var jo allerede paa saa gode Veie, og har dandsset saa det var en Lyst at see paa. — Hvad mener De, kjæreste Hr. Doktor, dersom De — De stod jo ved Siden af, eller foran Mennesket — dersom De vilde give Sikke at forstaae, at De selv har tilraabt hende dette "God Nat."

Jeg studsede, dog ved modnere Eftertanke fandt jeg ingen Foranledning til at afslaae den mig skjænkede For-

trolighed. Hvor fuldkommen Gæt maaskee endog denne ulykkelige og hiin Forlorne maatte have været, saa var dog hendes idag maaskee aftsungne "Ja," for evig traadt adskillende mellem Begge, og det var en Velgjerning for hende, maaskee en Sjæleredning, at løsrive hende fra Tanken paa ham, og lette hende Opfyldelsen af hendes overtagne Pligter. Jeg lovede Moderen at blive hendes Datters Sjælelæge.

Glæde og tillidsfuldt Haab om Redning stod nu læseligt skrevet paa den gamle Kones Ansigt. Hun førte mig i Værelset og lod mig alene med Patientinden. — Jeg bød denne mit Pulver.

Hun viiste det tilbage; jeg lagde Papirerne paa Bordet, og blev, raadvild over hvad jeg skulde sige, staaende foran Sengen. Da kom hun mig selv til Hjælp; hun vendte Dinene til mig og sagde: "Stjæbnen indvirkler Dem paa en forunderlig Maade i mine Anliggender, Herr Doktor; Dem saae jeg, da jeg hørte den Hilsen som kastede mig til Jorden. De maa have seet den Mand, som hilsende mig; siig De mig, jeg besværges Dem, siig De mig, hvor er denne Mand bleven af?"

"Kjære Frøken," svarede jeg, erindrende den mig anbefalede Nødlogn, "Deres Phantasie har drillet Deres Drer. — Det var mig selv som hilsende."

"Dem? Det tilgive Gud Dem! Jeg kan ikke!" før hun op. Jeg forstrækkedes; denne Virkning af min Løgn havde jeg ikke ventet. — Sophie taug meget længe, og jeg vidste hellerikke at sige noget, men jeg ønskede mig bort, og var det endog derhen hvor Peberet vorer. En-

delig faldt det mig ind, at jeg ikke var afhængig af Andre end mig selv, og stod sagte op for at bortfjerne mig. — Da raabte hun efter mig:

”Herr Doktor, forglem hvad jeg sagde. De har forstrækket mig hestigt, dog denne Skræk vil gaae over, hvor meget den end har angrebet mig, hvilke Grindringer den end i legemlig Skikkelse har ført for mine Dine. — Det vilde den ikke, dersom det Skyggevæsen, som jeg troede at have seet, havde været i min Nærhed. — Rald De min Moder.”

Jeg kaldte; Mama kom og hjærtegnede vorelviss Datteren og mig, tvang derpaa hende til at indtage Pulverne, og tillod nu den lykkelige Læge at gaae.

Solen brændte hedt paa mit Hoved og vækkede mig. Timeviseren paa mit Uhr viiste paa Elleve. Stephan som slumrede ved Siden af mig i Bedstefaderstolen, blev muntret og fik det Hverv at skaffe Heste til Pyris. Her var jeg overmæt af Godt og Ondt, af at høre, se, smage og længes, og maatte bort.

Men jeg kom ikke bort. Alt hvad som havde Tunger og Hænder i dette Huus, holdt mig fast med Bønder, og da disse ikke frugtede, med aabenbar Genvælt. Amtmanden erklærede mig reent ud, at jeg førend de tre Dage, i hvilke denne Fest skulde høitideligholdes, vare til Ende, ikke kunde gjøre Regning paa nogen Hest til min Befordring, og at han bar Nøglen til Remissen, i hvilken min Vogn stod, i sin Lomme. Endelig overgav jeg mig, og i Grunden ikke synderlig ugjerne, thi jeg havde jo allerede havt Løier nok her, og turde haabe paa mange,

mig endnu forestaaende Betingelser for min Dagbog. Men førend jeg strøg Seil bragte jeg en Slags Capitulation istand. Jeg frabad mig nemlig for det Første: Grespladsen; for det Andet: den Evang at spise og drikke over Maade, og freed nu, da disse Betingelser vare blevne mig tilstaaede, veltilmode efter Mama, som, uop-
 hørlig forfikkende, at min Medicin havde gjort Under-
 værker hos hendes Datter, førte mig til denne.

Mit brusende Arkanum havde virkelig nedkjæmpet de onde Aander, som havde bedraget Sophies Brudgom for hans yngste Forhaabninger. Jeg fandt hende vel ikke munter, men rolig, og maatte tilstaae mig, at hun i sin hvide, simple Morgenklædning var overodentlig yndig, Huden var fiin, det blaa, smægtende Diepar skuede saa tiltrækkende gjennem de blonde Lokker, som yppigt qvælbade frem under den hvide Kappe, kort, hun var langt yndigere end hun igaar forekom mig i sin Pynt, og overtraf langt den Forestilling, som jeg havde vovet at giøre mig om en pommersk Frøken. Jeg fandt det ikke fornødent at forordne flere Lægemidler, erklærede min Patientinde frisk, istand til at deeltage i Selskabet, og ilede nu for at fornye mine, igaar under saa mysteriøse Omstændigheder gjorte Bekjendtskaber.

Hvorledes denne Dag forløb, derom kan jeg kun fortælle ubetydeligt; jeg havde mangen Spas, men den ene lignede den anden, som en af disse tre Dage den anden. Med Døttrene lod Mødrene mig kun omgaaes lidt, deres Omsorg, snart for de nydelige Børn, snart for dem selv tog den formcentlige Læge i Beslag, og lod denne Lykke-

lige faste meget dybe Blik i nogle yderst subtile Hemmeligheder. Jeg lovede Raad og Hjælp ved min næste, paafølgende Gjenkomst, og aabenhjertigt talte, jeg havde ikke saa lidt Lyst til med en og anden af hine henrivende Patientinder — jeg taler nemlig om Døttrene — at begynde en magnetisk Kuur.

Ved Bordet, hvor der, foreløbig sagt, strax blev brudt en Akt af den mig tilstaaede Capitulation, og jeg, som igaar oversyldt med Spise og Drikke, sad jeg, ikke som jeg havde ønsket, mellem de Tvende der havde taget den bevidste Himmelseng i Besiddelse, under hvis Tag jeg igaar havde aflagt de meest talende Prøver paa min Uerbarhed, nei, jeg sad indknebet mellem to meget ærverdige Damer. — Frøkenen ved min Høire — o, min Himmel, jeg kan blive blind paa mine kjædelige og Sjælens Dine, Alderen kan gjøre mit Hjerte til Been, Døden kan bryde min Blomstring, førend den endnu har ydet Frugt, men Synet af denne Frøken følger mig evig og ufravigelig ud over Graven, for der engang at kjøle min Paradis-Saligheds Flamme. Denne Frøken i den rosenfarvede Silkekjole — hvis øverste Bordter i Begyndelsen forekom mig at være en, et Spand lang Stribe, vadsket i Rassevand, men ved nærmere Betragtning befandtes ikke at være andet end Huden af hendes egen Hals; — Denne Frøken med de blændende, blonde Lokker og de ravn sorte Dienbryn, hvoraf det venstre dog ophørte at være sort, da den ubehændige Ridetnægt, som forrettede Page-tjenesten, streifede hen over det med Albuen; — denne Frøken forglemmer jeg aldrig. Bestandig vil jeg erindre

den lille Tungespids, hvorledes den lallede frem og tilbage gennem Nabningen af en manglende Fortand, naar Frøkenen smilede medens hun taledes; og hun smilede over Alt og taledes bestandig — dog stille, stille! Drepsinen vender tilbage, som oversaldd mig medens hine uforglemmelige Timer. Jeg vender tilbage til min Naboerske til Benstre. Hun var ingen Frøken mere, naar man ikke vil udstrække Betydningen af dette Prædikat saa vidt, som fordom Fader Noah, der, som man kan læse i syvende Kapitel af første Mosebog, kaldte alle dem Frøken, som parrede sig med en Mand og indgik i hans Ark. Ovennævnte Naboerske var, Himlen være lovet, allerede parret; hendes Gemahl var Hyrden, som vogtede den her forenede Hjord, Sjælesørgeren, som igaar havde forenet Sophie med hendes Herre, eller bedre, hendes Mand. — Saaledes placeret bemærkede jeg snart, at ogsaa den anden Akt af den mig bevilligede Kapitulation var brudt og jeg anvist en Vresplads, som jeg indstændig havde frabedet mig; men nu sad jeg engang og maatte holde ud. — Dog for igjen at komme til min Naboerske til Benstre, hvis skarpe og kantede Albuer bestandig mindede Een om at have hende i Grindring og glemme hendes Gemahl; — hun var ikke sminket, hverken sort eller hvid, hverken blaa eller rød; men hun behøvede heller ikke de kunstige Farver. Jeg fandt alle hine Farver og endnu flere paa hendes Ansigt, ihvorvel desværre enhver paa urigtigt Sted.

Alt gik godt ved Tasselet saa længe jeg kun kom i Berørelse med mine Naboerskers Albuer, men da maatte en ond Rand plage Amtmanden til at sende et vandrende Kys

og en vandrende Pokal i Verden, og nu var det forbi med mit gode Lune. Hvor jomfrueligt jeg endog nippede af den fugtigvarme Mund tilhøre og de vaaade, kolde Læber tilvenstre, da jeg modtog og gav Kjærlighedens og Gjenkjærlighedens Toast videre, jeg erholdt desuagtet fra begge Sider — o, min Himmel — endnu ryster Erindringen mig — det mig tilskikkede Maal af den, al min Flamme udslukkende Nektar. Ingen var gladere end jeg, da de rykkende Stole aabnede mit Fængsel.

Den qualme Luft i Værelserne blev os ub i det Frie og snart sluttede Lige sig til Lige; jeg fandt mine Fortrolige fra igaar, og blandede mig, en formummet Faun, i Nymphernes Leeg under de blomstrende Træer. Snart belyste Maanen den brede Steen, paa hvis Glade den yngste af Guldinderne stod og med smilende Dine indbød mig til at indløse hende. Derpaa stod jeg, med roesværdig Lærvillighed opfattende denne Leegs dybe Sands, ivrig skjærende Skinke, vinkende tre istedetfor een Kjæreste, og de kom sandelig alle Tre til den kjække Skinkeskjærer. Endelig havde man leget sig mæt, og da man saa sig om — var Brudeparret forsvundet.

Ballet begyndte nu paa det samme Fristed, som havde været Skuepladsen for vor Leeg; men Dandselysten syntes ikke at være synderlig stærk, og overalt i den vidtløftige Hauge mødte brogede Grupper hinanden. Jeg hørte til en saadan, muligt lille, og undgik Berørelsen af større.

Næste Morgen lod den unge Kone sig først meget tilbøigt tilsyne; jeg iagttog hende nøie og fandt til min

Glæde, at hverken den vilde Storm, som havde drevet hende omkring iforgaars, eller den Frygtsomhed, hvis Udtryk jeg igaar nu og da troede at finde i hendes Ansigt, havde præget Spor af indvortes Udelæggelse paa hendes Sjælespeil. Det Uafvendelige var skeet, og jeg blevet den Overbeviisning rigere, at en pommersk Frøken ikke døer af Hjertesygdom, som hun maaskee har bragt med sig fra en Stettiner Pensionsanstalt, eller hentet sig fra de Claurenske "Forglemmigei."

Den ny opgaaende Dag var bestemt til at være den sidste af mit Ophold i Groß-Pupenow. Husets Fædre, Mødre og Børn lode Høitideligholdelsen af denne Dag være dem særdeles magtpaaliggende, og jeg maa til min Skam bekjende, at de mig aftvungne, taknemmelige Ytringer paa de for mig udbragte Sundheder, have gjort et klækkeligt Afbræk i mine fem Sønders Sundhed. Jeg havde foresat mig paa denne Dag, at anvende al mulig Umage for at erfare Brudens Hjertes hemmelige Historie, men — jeg forglemte Bruden, hendes Lidelser og mig selv.

Mine Bord-Naboer vare idag to øvede Drankere; — hvorledes formaaede Begynderen at modstaae i disse Ting? — Jeg begyndte mine Daarskaber med et Forræderie mod mig selv; jeg forstyrrede det Tryllerie, som jeg havde udøvet paa Mange, idet jeg aabenbarede, at jeg vel var Doktor, dog ikke i Medicin, men i Philosophie, at jeg vel var Magister dog ikke i Theologie, men i de syv frie Kunster, samt at jeg i den ottende, den frieste af alle Kunster, den Kunst at tømme Flasker, endnu ikke havde bragt det ret vidt, som Figura viser.

Endnu var jeg ikke sjunken saa dybt i min hurtigt tiltagende Dummel, at jeg jo kunde fornøie mig levende over Modrenes Skræk, som havde raadspurgt mig om deres Døttres hemmeligste Sygdomme. Ligeledes blev jeg ogsaa endnu en god Stund istand til at forlyste mig over de Undersøgelser, som to aldrende, lige over for mig fiddende Amtsråader anstillede over Betydningen af min akademiske Værdighed, og endelig kom overeens om, at den store Friedrich, der, som de erindrede dem, i sin Tid var bleven kaldet Philosophen i Sanssouci, vel ogsaa maatte have været en Slags Doktor i Philosophie, og da den Ene erindrede den Anden om at Blücher ligeledes i Oxford var blevet freeret til Doktor, som man vidtloftig havde berettet i Aviserne, da syntes Begge, trods de stive Dine hvormed jeg stirrede paa dem, at beholde en ret gunstig Mening om mig, for mine høie Collegaers Skyld.

Toaften paa Grindringen om begge disse mine høie Collegaer, var den Sidste som jeg erindrer mig at have drukket med. Hvorledes jeg er kommen fra min Plads i min Seng, derfor borger Intet i min Grindring. — Jeg veed kun, at jeg, beladt med en frygtelig Hovedpine, vaagnede idag henimod Middag, nedslugede tre Portioner Bruserpulver, tog Afsted, saa bestjæmmet som en Certaner, der, bespottet af alle Blikke maa staa ved Døren i Skolestuen, og steg hurtig i min Vogn, som, forspændt med Amtmand Prushters Livfure, snart bragte mig Groß-Pupenow i Ryggen.

En Pladstreg, som havde vedvaret hele Natten, havde gjennebledt Beten, og det begyndte allerede igjen at strænke.

Jeg kaldte Stephan til mig fra Bunken. Han slog Taaleschen op, lukkede Jordækket foran og paa Siderne, og Vognens langsomme Vuggen i den opblødte Vej vuggede mig og min Stephan i Slummer.

Et dygtigt Stød kastede Stephan paa mig. Jeg slog Vinene op, og Taarnene af en Stad hævede sig ret net iveitret fra den sandige Slette. "Himlen være takket at vi have naaet Pyriz!" jublede jeg.

"Pyriz?" spurgte Stephan. "Det er ikke Pyriz. Gamle, hvor har Du kjørt os hen?" raabte han ud af Vognen.

"Nu, hvorhen da undtagen til Stargard!" svarede Huset Pruschters gamle, graastjæggede Livkudsk. — "Til Stargard? Hvem har befalet Dig det?" skreeg jeg ærgerrig.

"Hvem der har befalet mig det?" gjentog den Gamle meget langtrukken. "Det har Herr Amtmanden befalet mig, og De sagde jo selv, da De steg ind idag: "nu afsted til Stargard."

Jeg slog mig for Hovedet. Gud maa vide Alt hvad jeg har sagt? — Ih nu, naar det kun ikke har Værre til Følge end denne Omvei. Til Berlin kom jeg jo dog altid fire og tyve Timer for tidlig. Jeg besluttede at udhvile om Natten i et Bærtshuus og at afreise om Morgen ganstke tidlig med Extrapostheste. Det vilde ikke løkkes mig at hvile; Vidnesbyrdene derom ere Arkene, som ligge fuldstreene for mig og indeholde et Gallerie tro

Skildringer af mine yngste, glørrige og smagfuldt endte Tildragelser.

Jeg har oplevet meget i disse tre Dage og har ogsaa taget betydeligt til i Selvkundskab, thi jeg veed nu nøie hvorm meget min Mave og hvorm meget mit Hoved kan taale; ogsaa for mine hypochondriske Timer har jeg i min Erindning indsamlet meget Fornøieligt, der afleder den onde Saulsaand; men desuagtet møder jeg nu mere end eet ærgerligt Tilbageblik: hvorfor har jeg ikke erindret mig Navnene paa de yndige Børn, som for lang Tid ville beskæftige mine Drømme? — Og hvorfor har jeg ladet Sophies Kjærligheds- og Levnetshistorie undslippe mig? Den maatte dog være til at lokke ud af en af Medvidnerinderne, maaskee af Mama selv. — Den ene uforklarlige Omstændighed traadte tilbage i min Erindring efter den anden; da jeg spurgte Pigen: "vil de myrde Dem?" lod hun jo akkurat, som om det var mig der havde rørt hende Giftpulveret. — Hvad betyder det? — Hvad har jeg at gøre med hendes Hiertesmerter? — Jeg vil kaste ti Daler i Spree, dersom jeg derved kan erfare, hvorledes Sagen egentlig hænger sammen. — Jeg kunde vel erfare det, naar jeg endnu engang gjentog Reisen; maaskee til Barnedaab; — men nei! Nei, siger jeg! Jeg har een Gang i mit Liv reist til Groß-Pupenov og gjør det aldrig mere!

Hestene til Berlin ere bestilte; Postillonen blæser, Stephan falder, og nu: Afsted, til Berlin!

Andet Blad: Reise-Eventyr.

"Svoger, hvilken Helvedesaand har anlagt denne Veie?" spurgte jeg, idet jeg fløi fra den ene Side til den anden, og ventede hvert Dieblif at høre et Hjul knage, idet det gik istykker.

"Jh, idag er Veien ret god," svarede min ærlige Postillon; "men for fem Maanedes siden skulde De have fjært paa den, da saae den lidt anderledes ud end nu. Vi komme snart til en Grund, tilhøire ligger Madun, til venstre Pløne-Søen; i forrige Tider have nok begge Søerne været Tøt; der er det moradsigt, o Zement. Paa den Plet mellem begge Søerne, som jeg skal vise Dem, bliver der om Foraaret og i Høsten næsten dagligt Vogne fiddende. De kan troe det, jeg har allerede engang været fire og tyve Timer underveis mellem Pyris og Stargard og dog er det ikke længere end tre Mile. Endelig fik jeg Succurs, og nu, da jeg havde tolv Heste for Vognen, gik det saa temmeligt!"

"Tolv Heste for Vognen? — Og da gik det først saa temmeligt?" — Uvilkaarlig maatte jeg ledsage disse Ord med en Sømands-Ged, der imidlertid her var paa rette Sted, thi min følgende Chaise gjenneboadede, eller rigtigere, gjenneboømmede netop en uoversæelig Pøl. For denne Gang kom vi endnu lykkeligt igjennem, men jo længere det gik, jo dybere bleve Hjulsporene, jo heftigere bleve Stødene, jo mere truende vorede Faren. — Mit Mod sank; jeg freeg et Par Gange, Postillonens smilede,

da begyndte jeg at skamme mig over min Ilmandighed, tiltalede mig forstandigt og skuede, siddende fast og rank, med en fremkunstlet Egegylldighed, som min Sjæl ikke vidste noget af, hen over det farlige Døb, i det Frie.

En grændsesløs Glæde laae foran mig; et uhyre Sædehav vuggede og bølgede saa langt mit Døe naaede; og liig en Phillivst Armadaa ragede Kirketårn paa Kirketårn iveiret af den herlige, kun Døet noget trættende Sædemark. Glædende mig over min fædrelandste Jords Frugtbarhed, oversaae jeg dens Gensformighed, og forglemte den bedragerste Grund under mine Fødder; da fik jeg, idet Vognen gjorde en Vending, en Gjenstand for Døe, som syntes mig bekjendt. Denne Bygning, denne Haugemuur, denne Egn her skulde jeg kjende, meente jeg. — "Postillon, hvad hedder den By?" spurgte jeg, og troede at synke i Jorden, da jeg hørte Svaret; "Det er Groß-Pupenow." — "Groß-Pupenow," lallede jeg, "og der komme vi igjen hen?" — "Nei," svarede Postillonen og vendte Vognen. "Det bliver langt til venstre for os." Og den sidste Dreining havde virkelig bragt mig Hauge, Egn og Huse i Ryggen. I hele tre Dage havde jeg nu allerede været dette Sted saa nær og skulde ikke naae det førend idag, da en Regn, som havde vedværet i otte og fyrgetyve Timer, ret havde indrettet Veien for mig til at brække Halsen paa den.

Jeg var blevet meget vred paa Amtmand Pruschter, hans Rudst og mig selv; men jeg var allerede straffet tilstrækkeligt for min Skjodesløshed, som igaar havde befordret mig til Stargard og ikke til Pyritz, og lod det

blive derved. — Pludselig holdt Postillonen, saae sig om efter mig og pegede hen for sig med Fingeren; jeg saae ned i en frygtelig Afgrund og det blev sort for mine Dine. "Maae vi derigjennem?" spurgte jeg forsagt. — "Ja, der maae vi igjennem," svarede Postillonen. — "Jeg har dog ogsaa engang før reist fra Stargard til Berlin, men dette Svælg veed jeg sandelig ikke noget af!" hævede Stephan sin Stemme, — "Ja," svarede Postillonen, "saa har De kjørt den nærmere Wei gjennem den lille Stad Werben. Det er rigtignok en Wei som et Stuegulv, og i det mindste tre Fjerdingvei nærmere." — "Men, ved alle Høvedes Aander, hvorfor har Du da ikke kjørt mig ad den nærmeste Wei?" begyndte jeg at tordne af fuld Hals. — "Fordi det er forbuden," svarede Postillonen. — "Forbuden? Hvorfor er det forbuden?" foer jeg op imod ham. — "Kjære Herre, lad Dem dog tale til Rette," sagde den trohjertige Kneß. "Det har Alt sin gode Grund. Dersom det ikke var forbuden, saa vilde alle Extraposter kjøre hin gode Wei og komme lige fra Stargard til Bahn uden at have seet Pyriz, og naar ingen Extraposter mere kom gjennem Pyriz, saa vilde Postholderne i Pyriz ingen Fortjeneste have. Ikke sandt, det er jo saa klart som den kjære Soel paa Himlen?" — "Hvad?" skreeg jeg op. "Mig vil man tvinge til at udsætte mig for den Fare at brække Halsen, for at Postholderne i Pyriz ikke skulde blive nødte til at sætte sig i Gjæld for deres Fortæring i Kroen? — Svoger, Du vaaser, tilstaae mig, Du har idag gjort for meget af det ved Frokosten; ikke sandt? To Snapse istedet for een?"

Rhosen tog mit Spørgsmaal ilde op. Han sagde vel intet, men han vendte mig Ryggen, lod sin Pidske surre høit og Farten i Dybet begyndte.

Jeg saae ikke mere, jeg svævede, med Haand-Ballerne støttede paa Sædet, medens Hovedet snart blev fastet til høire, snart til venstre Side af Vognen; den Forsigtighed, hvormed Postillonen kjørte, kunde ikke berolige mig, thi hvad der laae under Mudderfladen formaaede han ikke at see, det følte man først, naar Hjulet sank eller hævede sig steilt iveiret. Nu vare vi tæt ved Polen i Dybet, endnu ti Skridt og det gik opad. — Jeg aandede dybt op, men pludselig udgjød mit Bryst sit Luft-Overskud i et hjerteskjærende Klageskrig. — Vognen styrtede. "Svære Nød!" bandede den flyvende Postillon paa en meget civiliseret Maade, og Stephan løftede et Mohransigt iveiret af det sorte Dynd, der, opfyldende ethvert Rum i Munden, som han holdt aaben, forhindrede ham i at bande.

Jeg jamrede. Stephan havde Ørene fulde af Pryger-Svæde og hørte ikke. Postillonen betragtede Vognen og hørte ikke paa mig. "Svære Nød, Kælen er itu," brummede han.

Nu kom Stephan, som havde dypet Hovedet i Polen og igjen kunde høre, see og tale. "Hvad er der paa Færde?" spurgte han. — "Kælen er itu." — "Det kan ikke være muligt, den er jo af Bern." — "Nød bryder Bern," svarede Postillonen; "og naar Nøden kan det, hvorfor skulde da en Dei som denne ikke kunne det?" — "Ja, ja!" jamrede jeg. "Saadan en halsbrækkende Dei brækker Bern og Knokler. Mit Been er bruffen, Stephan."

Stephan forskrækkedes. Han hjalp mig ud af Vognen, bar mig ti Skridt op ad Bakken, og satte mig paa en temmelig tør Plads, jeg troer det var en Gruppe af fremragende Trærødder, thi trods min Smerte i Foden, kunde jeg bemærke, at jeg sad meget haardt. Han begyndte at undersøge Skaden.

"Benet er ikke brudt," trostede endelig min Eskulap mig; men maaskee forvredet." Han gjorde Anstalt til at trække Støvlen af. — "Stephan, er Du ved Dine fem Sandser?" skreeg jeg; "vil Du lade mig sidde her med bare Fødder? — Skal jeg faae Snue? Rheuma? Gigt?" — Stephan smilede, og Postillonens sat ogsaa et spottende Ansigt op. "Herren," mumlede han, "er vist ingen Landeværns-Lieutenant; ikke sandt, i en Bibouak har De nok ikke sovet endnu?"

Jeg følte mit Ansigt gløde af Skam, thi Brillerne paa min Næse, som jeg for Wrens Skyld tillagde mig, da jeg fra Tertia rykkede over til Sekunda, havde virkelig befriet mig fra at gjøre Bekjendtskab med Landeværns-Institutet, saavel som overhovedet med hele den værnepligtige Stand. Postillonens spottende Ansigt gjorde mig hurtig til Mand. "Kom hid, Stephan," træk den af!" raabte jeg og holdt den formeentlig sønderknust Fod hen til ham.

Stephan udrettede sit Arbejde. Jeg beed Læberne sammen, og Støvlen gled af. Benet var — ikke itu, men Knoklen noget ophovnet. Jeg var fast overbevist om ikke at kunne træde paa det. — Hvad var der at gjøre?" Min Vogn var ubrugbar for Diebliffet; at gaae

til den næste Landsby var mig umuligt, og at blive liggende her til en eller anden Vognmand af sin onde Stjerne blev drevet til at omgaae den gode Wei og for Løier Skyld prøve sine Hjuls Styrke paa denne Wei, dertil havde jeg kun liden Lyst. — Stephan hjalp endelig ud af Nøden; i Nærheden laae en Mølle; han gav sig paa Weien dertil, for med gode Ord og med gode Penge at opdrive en Vogn til Pyritz.

Nu kom Grubleriets Aand over mig i min Eensomhed. Intet under Maanen skeer uden Diemed; af de ubetydeligste Aarsager udvikle sig de stærke Virkninger — Men hvilket Diemed havde det verdensbeherkende Fatum med at kaste mig ned i dette Hul? — Var det maaskee bestemt mig, at jeg ikke skulde antomme tredje Pintsedag i Berlin? Var det maaskee tilfikket mig, at jeg skulde forfeile Deoline? — Og naar saa var, hvorfor skulde den søde Næring, som Deolines Billede bød min Phantasie, siden jeg var mig bevidst at drømme, være mine Drømme tilbuddt? — Hvorfor skulde alle min Onkels Bestræbelser for at forene sin Datter med sin tidligt afdøde Broders Søn, være uden Nytte? Ha, dersom Deolines unge Hjerte allerede tidligt var modnet i stille, hemmelig Kjærlighed? — Naar mit Ophold i denne forønskede Huulvei skulde tjene til at give hende Tid til at kaste sig til Onkelens Bryst med den Tilstaaelse, at hun aldrig kunde blive min? — Hvorledes, dersom Skjæbnen med moderlig Virksomhed havde nedlagt denne Faldstrik her for min Fod, for at spare mig for det samme Lod som den langarmede Brudgom i Groß-Pupenow, at binde mit

glødende Hjerter til et bristende? — Saaledes spurgte jeg mig, og et, Skjælven opvækkende Billede, opsteg for mig; jeg saae Deoline, liig hiin Sophie, dandse Dødsdansen, og gribe efter det dræbende Limonadeglas, for at undløbe sin Lykkes Fjende; og forfærdet udraabte jeg: "Nei, nei! Forgjæves ligger jeg ikke her! Jeg skal forseile Deoline! Det staaer skrevet over Stjernerne, og i Stjernerne's Dom vil jeg seie mig."

Stephan kom tilbage, men uden Bogn. I Møllen havde han fundet Alt som uddød, og det var neppe lykkes ham at afløkke en gammel, gigtsvag Kone den Efterretning, at Alt, hvad som i Møllen var Herre over sine Been, havde begivet sig paa Veien, for at fiske en Druknet op af Pløne-Søen.

Postillonen fradsede sig i Hovedet. Jeg formanede ham til at give sit Nødsignal, men han forsikkrede: "det hjælper ikke; intet fornuftigt Menneske lader sig lokke ved et Nødsignal. Og blæste jeg end Lungen af mig, saa lader dog Ingen sig blæse herhen, førend Soel og Luft igjen har gjort Veien fremkommelig. Jeg vil sætte mig til Hest og ride til næste Landsby. Fogeden har mere Respekt for mit Livree, end for mit Horn, og han maa og vil skaffe Raad." — Han spændte en Hest fra og reed bort.

To Timer sad jeg mellem Himlen og Hvede-Ageren, som var blevet flydende, da kom min ærlige Postillon tilbage med en Høstvogn, men Bonden, som førte denne, vovede sig ikke i Dybet; min Bagage maatte læsses af Vognen og bringes enkelt op. Nu kom Røden til mig;

Stephan tog mig paa sine Skuldre, og snart laae jeg lykkelig paa Straa-Sædet. Jeg var i Sikkerhed, men min Vogn endnu ikke, dog den var mig nu en Biting; Postillonnen blev tilbage, for at passe paa den sønderbrudte Vogn, til den Hjælp ankom, som jeg lovede at sende ham.

"Nu, fat Mod og afsted!" raabte jeg. "Jyhy!" skreg Bonden, og Hestene adlød. — Da lød det pludselig bag mig: "Holdt! holdt!" — Jeg vendte mæisommelig Hovedet og saa en stor Mennekehob komme vadende gjennem den opblødte Bred ved Bækken. Min Vognmand holdt, saa ligeledes tilbage og sagde: "Hm, hm! Det er det døde Mennecke de bringe der, ham vil jeg først tage op med; vor Præst vinker jo."

Det overløb mig koldt. Et Liig skulde læsses op ved Siden af mig? — Den Tanke kunde have gjort mig selv til Liig. "Kjør til!" skreg jeg. "Kjør til! Jeg betaler Vognen og vil ikke vide af noget Bekjendtskab med det døde Mennecke!"

Bonden saa mig hovedrystende i Vinene. "Unge Herre," begyndte han med en meget alvorlig Tone: "De er her i det gamle Pommern, og her bliver Guds Ord endnu prædiktet reent, hoit og forstaaeligt, og der er intet Barn i hele Landet, som ikke kjender Signelsen om Leviten og den barmhjertige Samaritan. Ryk De lidt til Høire og gjør Plads for den Døde, for at De engang hisset, hvor hans Sjæl nu er, ogsaa kan komme til at staa ved Frelserens høire Haand."

Schleiermacher, Strauß, Ehrenberg og Eylert havde aldrig prædiktet saaledes for mig som denne gamle

Bonde. En dyb, indre Skam, og en endnu dybere, inderlig Rørelse bevægede min Sjæl. Jeg kunde og vilde ikke blive Herre over de Taarer, som vædede mit Ansigt. Jeg trykkede min fra Gud sendte Prædikants Haand til mit Bryst — jeg havde kunnet præsse den til mine Læber — trængte mig til Venstre, saa tæt som muligt til Bognsjiællen, for at overlade siget, hvis Sjæl var Gud nærmere end min, Pladsen ved min Høire.

"Jh, Herr Doktor, træffes vi her?" spurgte Nogen i min Nærhed. Jeg tørrede mine Øine, saae op, og for mig stod Pastoren, hvis mangefarvede Ægtefælle havde været min Bordnaboerske paa den anden Bryllupsdag, ham, som havde lagt Sophies Haand i hendes Brudgoms.

Jeg fortalte i Korthed mit Uheld; han lovede mig Hjælp i sin Bolig, leirede den Døde, ligesom han nylig var trukken op af Vandet, ved Siden af mig, og Farten begyndte.

"Haaber De endnu at bringe den Ulykkelige tilbage?" spurgte jeg; Pastoren rystede veemodig paa Hovedet. "Han har allerede lagt flere Dage i Vandet og er først idag bleven opdaget," svarede han. Jeg saae, bevæget af Gysen og Rørelse paa Ansigtet, hvis Øine ingen elskende Haand havde lukket. Det var et venligt, fromt Unglingsansigt, endnu kun lidet fortrukken af Dødens Haand. For mig var det, som om det var en Broder, hvem jeg havde mistet, jeg kunde ikke vende mit Øie fra ham.

Vi ankom langsomt og uden Larm, som det sommer sig for et Liigtog, til Landsbyen, hvor Pastoren boede; ved

Præstegaarden modtoges vi — Himlen tilgive mig de Bespottelser, hvori jeg har gjort mig skyldig mod den gode Kone — med vaade Dine af Pastorinden. Hun har passet og pleiet mig som en Søn, har tilberedet mig Omflask og Supper, puslet under mit Hoved og sat Bedstefaderstolen tilrette for mig, og bragt mig til at forglemme hendes blaa Læber, røde Næse og blege Ansigt. Stod der ikke skrevet: "hvad jeg skrev, det skrev jeg," saa vilde jeg endnu idag gjøre Tidibusser af min Skrivelse fra igaar.

Min Vogn er blevet bragt herind; Vognmageren vil forsyne den med en Nødaxel, der bliver færdig imorgen, paa første Pintsedag; og, som han lover, vil holde til Berlin. Saaledes kommer jeg da endnu til rette Tid og Sted, naar min Fod nemlig er saa fornuftig, ikke at gjøre mig Vanskeligheder. Jeg afbryder min Reisebeskrivelse for at ende den i Berlin.

Mennesket spaaer, men Gud raader! Her sidder jeg i Königsberg, ikke i den nordiske Pregelstad, som kalder sig Preusens Bolværk, men i den venlige, lille Stad, som fra gammel Tid har ladet sig nøie med den beskedne Titel af Neumarks Hovedstad. Her sidder jeg og grubler og skriver, og veed ikke, hvor længe jeg skal sidde her og gruble og sukke. Det er i Aften den anden Pintsedags Aften. Til Berlin kunde jeg endnu komme tidsnok; imorgen tidlig kunde jeg passere ind af KönigsThor, naar jeg vilde; men jeg vil ikke! Og om Deoline end strakte mig Armene imøde, endnu yndigere, endnu elskværdigere

end hendes Billede var i min Sjæl — jeg vil — jeg vil ikke komme!

Forunderligt — forunderligt! Hvad har da saa hurtigt, saa forunderligt forandret mit hele Væsen med alle de Drømme, Længsler og Ønsker, som var bleven det egent, som mit Billede det tro Speil? Jeg vil betragte mig selv, jeg vil vide hvorledes jeg blev og maatte blive, hvad jeg er bleven.

Jeg havde længe sadt eensom i Rænestolen, ved Vin-duet i Præstegaardens Dagligstue, da kom den blege Huusmoder igjen, for at see til min Fod, tørrede en Taare af Diet og hvidskede hen for sig selv: "Han har det godt; thi Gud er naadig!" — "Hvem har det godt? Den Døde?" spurgte jeg. — Hun nikkede. — Da traadte den Hedenfarne saa tydeligt for mig med sit smukke Ansigt, saaledes som han havde lagt paa Straaknippet; jeg vidste ikke hvorfor, men det forekom mig, som om han maatte høre mig til, høre mig ret nær til, og dog var han mig saa fremmed; jeg havde ikke engang hørt hans Navn nævne. Jeg bad Præstekonen at fortælle, og hun sad sig hos mig og fortalte:

"Halvanden Mil fra Groß-Pupenow ligger det store, skønne Amt Medenwerder; det havde Amtmand Mothe mange Aar i Forpagtning. De naboelige Fædres Børn vorede op med hinanden; og da Mothes ældste Søn, Fritz, var bleven atten og Pruschters ældste Datter, Sophie, tretten Aar gammel, da havde Parret, som det lod til, forbundet sig uadskilleligt med hinanden. Forældrene havde intet derimod; Fritz skulde engang overtage sin

Faders Forpagtning, ægte Sophie, og først da vilde de Gamle glæde sig ved deres Liv. Men for Diebliffet maatte Parret adskilles. Fritz skulde ud i Verden, Sophie i Pension i **, og saaledes skeete det. Men Fritz havde neppe holdt et Aar ud i Möglin, paa Thaers landoeconomiske Institut, da drev Vængslen ham til **; Tiden var nemlig kommen at han skulde aftjene sit Soldateraar, og han valgte Artilleriet i **. Men ogsaa dette Aar, det lykkeligste i hans Liv, henrandt. Han maatte igjen gribe til sin Ager og Plov, og hans Fader sendte ham til Altmark. Her blev han tre Aar og kom tilbage som en dygtig, forstandig Landmand, et og tyve Aar gammel, sund paa Legeme og Sjæl, med Hjertet fuldt af salige Forhaabninger. — Men her fandt han meget forandret. Sophie havde i lang Tid ikke seet ham, men siden Skilsmis- sen fra ham, mange Andre; hendes Kjærlighed til ham var vel ikke ganske den gamle; dog det var det Mindste, thi hvo skulde kunne have seet og ikke elsket ham. Men hans Fader var kommen tilbage i sine Omstændigheder; lave Kornpriser og derpaa Misvæxt, havde styrket ham i mange Befymringer. Vel traf de samme Vanhæld ogsaa den gamle Pruschter, men denne havde ingen Forpagt- ningsafgiwt at betale, som Mothe, og sølte Slaget mindre, end denne, der, naget af sin Kummer, siden nogen Tid begyndte at skrante meget betænkeligt. — Saaledes gjen- fandt Fritz sin Brud, sin Fader og sin Faders Huusvæ- sen. I Begyndelsen greb han med kraftig Haand ind i disse Forvirringer, men pludselig lammede en skrækkelig Dydagelse hans Kraft. En vis Joachim havde nemlig

kjøbt sig Eiendomme i Nærheden og sluttet Venſkab med den gamle Pruscher; Joachim havde Penge, mange Penge, og en eneste Søn, ved Navn Daniel, ſom ogſaa havde ſtuderet i Möglin og formodentlig derfra bragt et lille Nag med til Fritz; thi Fritz, ſom var et muntert, ungt Menneſke, ſpøgede og drillede gjerne. Al, han havde nok neppe anet hvilken Gjengjældſe der var tiltænkt ham!

— Lad mig ſige det kort, kjære Herr Doktor: den gamle Mothes Ulykke havde kjolnet den gamle Pruscher's Hjerte mod ham, og mellem denne og Naboen Joachim var der truſſen en hemmelig Overeenſtomſt. Den unge Joachim ſkulde, efterat Mothes Forpagtning var udløbet, overtage denne og ægte Sophie. Fra det Diebliſ Fritz fik Efterretning om denne Contract, lammedes hans Kraft. I ſin Eidenſkabs Raſerie maa han vel ogſaa have forglemt ſig mod den Gamle og Sophie, thi Amtmanden begyndte at rase mod ham og Sophie var offentlig venlig mod Daniel. Desuagtet havde Sagen ventelig vendt ſig til hans Gunſt, thi det kunde umulig være Sophies Alvor med hendes Venlighed mod den hæslige Daniel, og hendes Moder ſagde ſelv til mig paa den Tid: Fritz er en ordentlig, forſtandig Knøs, ſom forſtaaer ſit Tag, og har han Forpagtningen, ſaa har han ogſaa Sophie. — Det fortalte jeg hurtigt til den gamle Mothe og denne ſendte paa Stedet ſin Søn til **, for at fornye den udløbende Contract; men hurtig ſom et Lyn var den gamle Joachim bag efter ham og medbragte ſer ulger derefter Forpagtningſ-Contracten for ſin Søn. Man ſmaaſnakker om at den gamle Ræv ſkal have beſtuttet en fornem

Herre; og saadanne Kunster var Fritz ikke øvet i. — Det blev den gamle Mothes Død. Han saa ikke sin Søn mere. Fritz kom tilbage for at overgive Medbeileren sin Faders Forpagtning. Derpaa forsvandt han af Egnen med Moder og Sødsfende. Om han har gjenført Sophie veed jeg ikke, men Pigen maatte vel nu, da Sagen med Daniel skulde blive Alvor, være kommen til Besindelse. Hun tog synlig af, men det var ikke mere Tid at træde tilbage; hvad der foregik hos hende gjættede jeg vel, da hun engang tog mig ved Haanden og sagde: "Lille Moder, jeg er meget elendig! Lykkelig kan jeg aldrig mere blive paa Jorden. — Gud være den Nidding naadig, som med hiin Forpagtning har solgt min Lykke!" — Forlovelsen med Daniel Joachim blev bekendtgjort og Bryllupsdagen bestemt, da gik det Rygte, at Fritz lod sig igjen see i Omegnen. Vi forstede efter ham, men udforstede Intet. Da fortalte en Karl i Groß-Pupenow mig om Bryllupsnatten, at Fritz sneeg sig omkring Gaarden. Min Mand søgte efter ham, men fandt ham ikke. Idag have vi fundet ham. — Pløne-Søen har drevet hans Liig til Strandbredden."

Konen trykkede Tørklædet til Dinene og hulkede. Ogsaa mine Taarer flød — af, meget, meget bittre. Det havde været min Onkel, som havde drevet hiin Handel med Forpagtningen, med Sophies Lykke — med den ulykkelige Liv, hvis Liig blev baaret stille til Graven, før end Maanen belyste de sørgende Landmænds lille Tog. Og mig havde Sophie holdt for min Onkels Hjælperhjelper; deraf kom hendes Bitterhed! — Og den som

havde bragt den natlige Hilsen og med sit: "God Nat Sophie!" kastede hende et Helvede fuldt af Qualer i Sjælen: det havde været den fortvivlede Fritz, som, for endnu engang at se hende, havde revet sig af Moderens og Sødsfendenes Arme, og derpå styrtet sig i den evige Nats Skjød.

Det var meget stille, meget alvorligt her i dette Huus. Et Par vorne Døttre kom til Syne; jeg kjendte dem; jeg kjendte dem nøiere end de maaskee ønskede, thi ogsaa de havde, belurede af mig, været Medlemmer af den søsterlige Forening paa Foraarskammeret i Groß-Pupenow; men selv denne Grindring formaaede ikke at opmuntre mig. Alt hvad jeg havde oplevet, havde hyllet sine belyste Sider i Skygge og de formørkede traadte frem.

Hjulmanden holdt ikke Ord; Vognen var endnu ikke færdig den følgende Dag, og Præstekonens Omfarg for min Fod tillod mig hellerikke endnu at reise videre. Mig var mit Ophold ligegyldigt; ja, endnu mere, det var mig kjær, ikke at skulle træde min Onkel under Dinens saa oprømt, som jeg nu var, og jeg tænkte allerede paa endnu engang at reise tilbage til Rügen, for at vinde Tid til at afkjøle mit meget smerteligt brændende Hjerter. Men jeg holdt ikke Tanken fast.

Den følgende Dag, det var den anden Pinsedag, tog jeg Afsked fra min Samaritan, fra mine Samaritaninde, og fra Præsten i Drkenen, som havde oplyst mit forvirrede Hjerter, jeg taler om den gamle Bonde, som fik mig til at blive en Samaritan mod den Døde. — I melankolsk Stemning tiltraadte jeg min Reise, saa forstummet, at

endog Synet af Murene og Tindingerne af Pyriß lod mit bestemt fattede Forsæt slumre, at erkjendige mig om der virkelig bestod en Anordning som tvinger de Reisende til at lade en nærmere og god Vej ligge, og reise ad en Omvei, paa hvilken de maae udsætte dem for den Fare, at miste Liv og sunde Lemmer?

Jeg holdt for Posthuset, Vognmesteren prøvede min Vogn og rystede paa Hovedet. — "Min Herre, den Arel er slet gjort: "De resicerer at blive liggende med den; sagde Manden. — "Mig ligemeget," brummede jeg, og gav mig i Skjæbnens Bold. — "Maaskee varer Arbeidet kun kort Tid," begyndte Manden igjen. "De kan imidlertid spadserere omkring og tage vore Mærkværdigheder i naadigt Diesyn." — "For Exempel Pyrißer Hvede-Ageren?" spurgte jeg skjærende. — "Ogsaa den, dersom De har Lyst," svarede Vognmesteren høfligt. "Men Otto-Brønden bliver imidlertid den første. Af denne Brønd har Biskop Otto af Bamberg øst Vandet, som han brugte til Hedningenes Daab; thi Pyriß er den ældste christelige Stad i hele Provindsen. Og ved denne store Begivenheds syvende Aarhundredes Fæst har alle Kongelige Prindsar og Prindsesser ladet bygge en Marmor-Indfatning om Brønden. Og endvidere er den tæt ved Siden af Brønden indrettet en seerærdig Seminar-Bygning. — Og endvidere, den største Mærkværdighed af Alle: den Port, gjennem hvilken Hedningene gik ud til Daaben, blev siebliklig tilmuret efter dem, og derefter bruffet ny Porte gjennem Murene for de tilbagevendende Christne, som man endnu den Dag i Dag

kan see. Behager De at stige ud, saa fører jeg Dem en nær Wei over Enge og Gjærder, thi Weien gennem Altstadt, der imidlertid kun hedder Altstadt, men ikke er mere eller mindre end en gammel Landsby, vil nok være slem at passere nu."

"Stille, for Himlens Skyld, stille!" raabte jeg, gysende ved Tanken paa det behagelige Springes og Klavrepartie. "Skaf De mig Heste, min Ven, jeg kan ikke spadserere, thi jeg er lam."

"Ah, det er noget Andet," sagde Manden. "Men endnu en af denne mærkværdige Stads Mærkværdigheder vilde De dog kunne gjøre Bekjendtskab med uden at forlade Vognen. En her boende Garvermester, en riig Hauge-Gier, fabricerer en Vblevlin, som søger sin Lige. Befaler De at prøve denne Pyriker-Vært?" — "Nu, saa slaae da to Fluer med eet Smæk," raabte jeg, "bring mig Hestene og Cyderen."

I saa Minutter var Cyderen der. Jeg kredentsede mig selv Epideglaset, slugede og sagde, som engang Friederich den Eneste, da man rakte ham Grüneberger Vresbægeret: "Godt, meget godt, vel den, som ikke maa drikke deraf!" — Jeg overlod hoimodig Vognmesteren hele Flasken, betalte hvad jeg havde at betale, og Reisen gik ud gennem de gode Christnes Port, den tilmurede hedenste gjennembrød jeg ikke.

Mit Ophold i Pyriß havde virket fordeelagtigt paa mig og min naturlige Stemning og Tilbøielighed havde igjen indfundet sig; Weien var god, Hestene raske, og jeg begyndte igjen at gruble, hvilket er blevet mig til anden

Natur. Enhver Aarsag har sin Virkning; for at lade mig erfare Sophies hemmelige Hjertenshistorie, maatte samtlige Reisende, paa Veien fra Stargard til Berlin, slæbes over Pyriß. En forunderlig Disposition, hvis Grundighed neppe vilde være indlysende for en af de Tusinde, som til min Belærelse bleve tvungne til at bære Hals og Been til Torvs. Denne Lingenæs Orden vilde hellerikke mig rigtig i Hovedet, men det var soleklart: jeg havde maattet tage denne Vei, og for at jeg ikke skulde kunne undvige den, maatte der finde en Tvang Sted, som bandt Tusinde.

Min Ankomst i den lille Kjøbstad Bahn, satte et Maal for mit Grublerie. Jeg tvivler paa at Cæcars Rangsøge vilde have foretrukket den første Rang i Bahn for den anden i Rom; i det mindste vil jeg, som ellers ikke sporer noget af Cæsars høitflyvende Aand i mig, hellere være den Tiende i Berliner Gollnowsgaden, end den Første i hele Bahn. Men hellerikke Bahn er uden Mærkværdigheder, og det Første, som jeg opdagede ved at kjøre gennem Porten, var en saadan, nemlig Porten selv. Der var, ved Siden af den egentlige, brudt en, dog ikke med en god Huusholders Omsorg fuldkommen tilmuret, men i en Remise forvandlet Port, gennem Muren.

Jeg holdt ved Posthuset. — En ventlig, smuk Mand modtog Reiseseddelen af min Postillon. "Min Herre, to Ord," raabte jeg; "ere Hedningene i Bahn i Olms Liden gaaede ud til Daaben gennem den forramlede Port, og som døbte Christne igjen drevne ind i Staden gjens-

nem Muurhullet?" — Manden smilede. "Om Forlædelse," svarede han. "Siden den falske Waldemar drog gjennem hiin egentlige Port, har ingen Borger i Bahn betraadt den, thi Borgerne i Bahn have til enhver Tid været tro Undersaatte af Churfyrsten af Brandenburg." — "Jeg ærer det," svarede jeg. "Dog maa jeg bemærke, at dersom Staden Bahn dengang har været Churfyrsterne af Brandenburg tro hengiven, saa har den været utro mod sine Herrer, Hertugerne af Pommern, thi den falske Waldemar levede for sex hundrede Aar siden og Pommern er først siden to hundrede Aar en Brandenburgsk Provinds."

Den Belærelse, som denne Indvending indeholdt, syntes ikke at fornøie Manden. Jeg mærkede det paa hans utilfredse Ansigt, og spurgte, for at begynde paa noget Andet: "Apropos, min Herre, er det Bestemmelse, at man paa Veien fra Stargard til Berlin maa reise over Pyriz?" — "Ja, det er Bestemmelse for Reisende med Extrapost," svarede hiin. — "Og hvorfor finder dens Bestemmelse Sted?" vedblev jeg at spørge. — "For at tilvende Pyrizer Postholderne en Fortjeneste," var Svaret. "Naar De imidlertid," tilføiede Manden, "foruden Betalingen for Routen herfra umiddelbar til Stargard, tillige vil betale Fragten fra Pyriz og derhen, saa bliver det Dem uformeent, at lade Pyriz ligge til Siden." — For mig stod Forstanden stille og jeg gjorde, som jeg sædvanlig gjør, naar mine Tanker ikke ere tilstrækkelige til at oplyse mig selv: jeg besluttede, slet ikke at tænke mere og at tie. — Det gik videre.

Veien var sandet, Bognen sneeg sig langsomt frem. "Lad den snige," tænkte jeg. "Du vil dog altid ankomme tidnok i Berlin. Imorgen er Du den Første, som træder for Dinkels nylig opslagne Dine." — Tanken paa dette Møde bragte mit Hjerte i nyt Oprør mod den gamle Mand! — Og om jeg end ikke talede et Ord om Følgerne af det Mager, han havde drevet, saa maatte han dog læse i mit Blik, at der var traadt noget Udfyldende mellem ham og mig. Hiin Ynglings Selvmord, hiin Families forstyrrede Lykke, det var hans Hænders Værk! Hvad Kjært, Lykkeligtgjørende kunde jeg endnu modtage af disse Hænder? — Intet! Hellerikke Deoline! Ogsaa Deoline havde ophørt at være mit Dnske, siden jeg vidste, hvilken Forbandelse der hvilede paa den Mand's Sjæl, der gav mig hende. Men lod denne Forbandelses Mand sig ikke formilde? Lod ikke i det mindste en Deel af den udøvede Uret sig godtgjøre mod den Dødes Moder og hans Sødskende? — Dog, hvor var denne Moder? Hvor skulde jeg søge disse Sødskende? — Hvilken Dæmon havde omgjøglet mit Sind, for at lade mig forglemme at spørge min Pleiemoder derom? — Men et Brev var jo snart skrevet; desuden maatte jeg jo takke for hendes Omfarg for mig, og det, besluttede jeg, skulde være min første Beskjæftigelse efter min Ankomst til Berlin.

En Vandrer, som jeg indhentede, ledede mine Tanker paa andre Gjenstande. Det var en gammel Soldat, som med Tornysteret paa Nakken moisommeligt gjennevadede Sandet. Jeg begyndte at skamme mig over at jeg kjørte, medens denne Mand gik, lod holde, og bød ham

tage Plads hos mig. Han steg takkende ind, og jeg er-
 foer, at han gik til sin Garnison i Rûstrin, og for en
 Forretnings Skyld tog ad Omveien over Königsberg. Det
 var en vakker, forstandig Mand, som i nitten Aar havde
 staaet ved et pommerst Rytterregiment, og nu udhvilede
 paa sine Laurbær. — Men af hvilken Art var denne Laur-
 bær-Rolighed? — Den gamle Rytter betydede mig, at
 efterat han i hele nitten Aar havde tumlet sin Hest og
 svungen Sabel og Landse, havde han som en Rekrut lært
 Infanterietjenesten, og indøvet Haandgrebene med Skyde-
 geværet; — at han, en gammel Underofficeer, underkaste-
 de sig en Soldats Tjenesteplichter, stod Skildvagt, bevog-
 tede Fangerne, og ikkun kunde møtte sin Families Hun-
 ger ved den smalle Kost, som han kunde faae for den
 knappe Indtægt af fire Daler maanedlig. — "Har De da
 ingen Udsigt til Forbedring af deres Lod?" — "Vel til
 en Forandring af samme," svarede han. "Jeg kan blive
 Retsstjener; men det er mig, som om jeg ikke kan befinde
 mig vel i anden Klædning end denne; denne Klædning,
 min Herre, er fastlimet til mit Legeme med Blod; med
 mit Blod, og river jeg den løs, saa frygter jeg for at
 jeg vilde løsrive mig fra Livet." — Jeg forstod ikke Man-
 den, og yttrede det; da sagde han, og Kyssseren i "Wal-
 lensteins Leir" og Bagtmesteren faldt mig ind; "De troer
 ikke, min Herre, hvilken Aand der farer i Hjertet, saa-
 snart denne Kjole bedækker det. See paa den Knøs
 der" — han pegede paa en halvvoxen Dreng, der arbeide-
 de spært i Sandjorden, som Middagsolen brændte til
 Aske; — "denne Knøs graver i de første tyve Aar af sit

Liv, for at afstvinge denne Stand sit Livs Underhold; men under det svære Arbejde bliver hans Legeme kraftfuldt, og kommer derpaa den blaa Kjole over det, saa farer ogsaa den kraftfulde Sjæl i det kraftige Legeme, og Helten er færdig for Evigheden! Tolv Tusinde saadanne Knese som denne, først for nylig tagne bort fra Ploven, fløge de franske Legioner ved Großbeeren, ved Blankenfelde og ved Dennewitz; og fra det Dieblig af at Knese-nes første Kolbeslag lykkedes, var enhver sig bevidst, at han var en Preusser, en Efterkommer af den syvaarige Krigs Helte; paa hans Skuldre hviler hans Konges Magt, hans Fædrelands Lykke og Ære; og hvo som engang har baaret Konge og Fædreland paa sine Skuldre, han forglemmer det ikke mere, og maa han engang trække Vrestjolen af, saa løbe Dinene over paa ham, naar han hører Trompeten og Trommen. De vil nu begribe, unge Herre, hvorfor jeg ikke vil trække denne Kjole af."

Jeg begyndte rigtignok at begribe det; thi selv en Last, hvortil man er vant, bliver Mennesket kjær. Videre sagde jeg ikke. — Min Pedsager erholdt nu Leilighed til ny Bemærkninger. Vi kjørte gjennem en Landsby; uden for Kroen var en Hob Landsbyfolk forsamlede, og Snapseflasken vankede flink omkring. "Seer De," raabte den gamle Soldat, "jeg bærer hverken for Franskmændenes eller hele Verdens Krigshære, men for hin Flaske! — Dersom noget paa Jorden er bestemt til at afkræfte os, saa er det Brændevin! Det afkræfter det unge Folk; det gjør Legemet uduligt til at være en Heltesjæls Bolig.

O, dersom dog et Glas Brændeviin kostede otte Groschen istedetfor en Serer.

"De har Ret," sagde jeg, erindrende mig de offentlig omtalte raa Søder hos det svenske Folk, hvilket tilskrives ulmaadelighed i Nydelsen af denne Drik. "Afgifterne af Brændeviin skulde ti Gange fordobles, men de som hvile paa Brød, Kjød og Al ophæves. O, der gives endnu mange Mangler; jeg skulde staae i Spidsen for Ministeriet og" — "Kjære Herre, tillad mig at stige ud, førend De kommer derhen," faldt min gamle Ven mig i Ordet. "Har De," vedblev han meget alvorlig, "udøvet den gode Gjerning, at tage mig op med, for at gjøre mig til Deeltager i Deres utilfredshed med vor Forvaltning? — Det, maae De vide, er ogsaa Noget, som klæber ved den gamle Soldat, at han ikke kan taale at høre Indretninger lastes, for hvis Opretholdelse han har vovet Blod og Liv. Meget er endnu ikke, som det skulde være, men hvad er da fuldkomment paa Jorden? Og hvor er det bedre, eller hvor i Verden er det endog kun halvt saa godt som hos os i vort Preussen? Og hvo vil fordriste sig til at sige: "saaledes maa det være!" naar han ikke staaer høit nok til at overse, om det kan være saaledes? — Lad De holde, min Herre, jeg vil hellere forbrænde mine Fødder i Sandet, end lade mit Hjerte fræktes. Det er preussisk."

"Bliv De! Bliv, kjære, ærlige Mand," taabte jeg. "Ogsaa jeg bærer et preussisk Hjerte under min franske Frakke, et Hjerte, der ikke veed noget af de Daarskaber,

som mangen Gang fare over mine Læber. Troer De mig det!"

Den gamle Kriger saae igjen venlig paa mig. "Jeg troer Dem, thi var Deres Hjerte ikke preussisk, saa havde De ladet mig løbe nu," sagde han. "Man maa være maadeholdende, naar man vil dømme om Regjeringer, og i Særdeleshed over vor, som man vel kan holde i Vre. Jeg vil fortælle Dem en lille Historie, der passer, som om den var forfattet hertil, og som maaskee intet Meneske undtagen jeg kan fortælle Dem."

"For tredive Aar siden, da vi nylig havde besat de ny Lande i Westphalen, reed jeg fra Goslar til Hildesheim; da traf jeg paa Landeveien en sønderbrudt Karreth, og erfarede, at den tilhørte Ministeren Schulenburg, der i Kongens Navn skulde modtage Hylningen. Ministeren var med sin Secretair gaaet forud til den nære Stad; jeg reed efter og indhentede ham snart. Han talede med mig om Et og Andet, jeg veed ikke mere hvad. Da kom en lille, gammelagtig Mand til Hest imod os fra en Sidevei; Ministeren indlod sig i en Samtale med ham, uden at give sig tilkjende, og spurgte den Fremmede iblandt Andet: Hvad man vel her tillands tænkte om den preussiske Regjering? Manden svarede: Dommene vare meget forskjællige, og han selv havde ligeledes sine egne Betænkninger derover. Ministeren vilde vide disse, og nu sagde vor Kumpan: "Jeg sammenligner den preussiske Regjering med en ulden Skjorte. I Begyndelsen fradser og generer den utaaaleligt; efter kort Tid begynder man at finde den behagelig, og har man endelig vænnet

fig til den, saa vilde man hellere dø end lægge den af
 igjen." — "Allerkjæreste!" raabte Ministeren, "det maa
 jeg fortælle ved Høffet!" — "Ved Høffet? Min Gud,
 hvem er De da?" stammede Manden bestyrtet. — "Jeg er
 Ministeren Grev Schulenburg," svarede den uanseelige
 Godtgjænger, og lod Stjernen under sin Dverkfjole til
 Syne. Den lille Mand stirrede et Minut med aaben
 Mund paa Excellencen, derpaa gav han Hesten Sporene
 og reed afsted. — "Rid De efter ham," bad Ministeren
 mig. "Jeg maa vide, hvem denne brave Mand er." —
 Jeg sprængte bag efter. Ved Porten havde jeg indhentet
 ham; det var en Saarløge, som tidligere havde tjent ved
 en preussisk Eskadron, som Chirurg, og vel sagtens lært at
 domme om det preussiske Væsen; thi sandelig, min Herre,
 naar man nutildags sammenligner vore Sachser, West-
 phalers og Rhin-Beboeres Tilfredshed med deres tidligere
 Had mod Preussen og det skrækkelige Virvar rundtom,
 saa maa man sandelig tilstaae, at der aldrig er fældet
 en rigtigere Dom over Preussen end den vor ærlige Hil-
 desheimer Kumpan udtalede.

"Kraf!" lod det under os, og min Rejsekumpan laae
 ovenpaa mig. Landsby-Hjulmanden havde ilret og Pû-
 riger-Bogimesteren Ret. Nød-Axelen var bruffen.

Min første Tanke var: "Nu skal Du forfeile Deo-
 line." — Jeg hinkede ud af Bognen, tværs over den
 sandige Wei, og tog Plads paa en Steen, medens min
 Underofficer og Stephan raadsløge om Midler til at
 lægge et Slæbetræe under den sønderbrudte Axel og ders-

ved sætte Vognen istand til at kunne tilbagelægge den korte Strækning, som endnu var tilovers. Det lod til at kunne lade sig gjøres, men det saae langvarigt ud, og min Taalmodighed rakte ikke meget langt. — Da saae jeg et Kjøretøi komme ad samme Wei som vi vare komne, og strax stod min Beslutning fast, at tinge mig en Plads paa dette til næste Landsby. — Men da Vognen kom nærmere, tabte jeg næsten Lysten til at blive et Medlem af det talrige Reiseselskab, hvilket, som jeg erfoer, ligesom jeg, var bestemt til at gjøre Reisen fra Pommern til Berlin. Cieren af dette Kjøretøi var nemlig ikke mindre og ikke mere end — en Berliner Hønseskrammer, og et uhyre Buur, fuldproppet af Høns og Haner, Wender og Kyllinger, indtog næsten hele Pladsen paa hans Vogn. Han selv havde forbeholdt sig et bestedent Sæde over Forarelen, hvilket til Nød lod sig dele med en høist smæfker Selskaber. — En Saadan var jeg vel, men de bevingede Kammeraters Raglen, Galen og Snaddren var over al Maade modbydelig og affrækkende for mig; imidlertid laae Landsbyen efter Postillonens og Underofficerens Forsikkring, tæt ved i Dalen; desuden var min Forening med det kjære Fjederkræ kun af kort Varighed, og mit Leie, eller rettere, mit Sæde, i den brændende Solhede paa de hede Stene, slet ikke til at tælle blandt de behagelige. Jeg overvandt derfor min Modbydelighed for det lystige Selskab, hvis Medlemmer bare deres Hoveder til Torvs, og tog, løftet af Stephan og min militaire Ledsager, Plads paa Fodersækken. Mine Fodder fævede over Vognstangen.

I ti Minutter bevægede vi os som en Enkelt i det sandede Spor, derpaa boiede vi af paa en Sidevei, op mod en lille Granskov. Herskeren over alle de Væsners Liv, som bag os gjorde Reisen til Hovedstaden, havde imidlertid udforstet hvem jeg var, hvilket Uheld jeg havde havt, og hvorhen jeg skulde. Nu fortalte han mig ogsaa i Korthed sit Levnetsløb, men opholdt sig dog længst ved Skildringen af alle Værtshuse i hele Egnen, fra hvilken han almindelig pleiede at hente sine Refruttringer. Ogsaa den Rippe, i hvilken han nu agtede at sætte mig af, lod han vedersfares sin Ret, og anpriste den fornemmelig, som de vandrende Svinedriverses Natkvarteer. "Ak min Herre," vedblev han, opflammet af en stjern Begeistring: "saadan en Svinedriver, det er et lykfsaligt Menneske. Han kjober i Raskuber-Landene, hvor Adelsmandene selv gaae bag Ploven, de magre Sviin for en Spotpris, feder dem underveis legende, og naar han kommer til Berlin — saa" — "Holdt! Holdt! For Guds Skyld, hold dog!" skreg jeg, greben af en endnu mere flammende Begeistring end hans; thi da vi boiede om et Bust-Hjørne laae en henrykkende Dal udbredt for mine Fødder. En af grønne Buste skjult Landsby, over hvis graa Tage en Kirkes gothiske Taarn ragede frem, dannede Forgrunden. En stor Eng, hvilken en Bæk, som en himmelblaa Stribe, gjennemskjar, udstrakte sig til Høire; paa venstre Haand løb Alleer til Høiene. "Er det Königsberg?" spurgte jeg, med Borgnetten for Diet.

"Ja, det er Königsberg," svarede min Vognmand,

som imidlertid havde holdt og maalt mig med bekymrede Blikke. "Men her er ikke Sted til at holde," tilføiede han. "Denne Vej er forbuden, og træffer man os her, saa blive vi anholdte. Altsaa fremad, heida!" — Det gik ned i Dalen. Da lod mit Glas mig opdage en stor Menneketummel paa Engen. "Er der Marked der?" spurgte jeg. "Haha! Det er den berømte Bernikowske Høitideligholdelse af anden Pintsedag," belærte min Rudst mig. "Det er nemlig Skik og Brug i denne Landsby Bernikow, at der hvert Aar paa anden Pintsedag finder et Vædderidt Sted mellem Drengene, som vogte Avæget. Enhver bliver af sin Huusbond forsynet med en Hest, og søger at pynte sig selv og sin Hest paa det Bedste, og den Lykkelige, som først naaer Maalet, har den Ære, hele Aaret igjennem at være Drekonge i Bernikow.

Jeg pristede min Lykkestjerne, som saa uventet gjorde mig til Tilskuer ved den forunderligste af alle Olympiske Lege, og philosopherede, medens mit skarpt beværnede Die hang ved Engen, som følger: "Intet skeer uden Viemed. Jeg maa gjøre den følgerige Omvei, maa to Gange brække min Vogn itu og eengang beskadige mit Been, for — maaskee at blive kaldet til Kampdommer mellem to Stridende om Drekongedømmets Værdighed. — Ak, jeg anede ikke, hvilken anden Strids Tævning der forestod mig meget nær, og som skulde forulykkes.

Vi, det vil sige, min nærmeste Nabo og jeg — thi hvad Hønsene bag os gjorde, det veed jeg ikke — havde Dinene ufravendt rettede paa Kampplanen, og bemærkede

ikke et Kjeretoi af en ganske egen Art, hvilket i en lille Huulvei bevægede sig os imøde. Nu vare begge Tenspænderne komne Hoved til Hoved, og begge stode stille, og nu blev jeg vaer, at en saakaldet Pjaltekræmmer, en Kludehandler, ligeledes havde taget den forbudne Vej, og saavel spærret den for os, som sig selv. Han laae, noget beruset, paa sine Klude under det med Billeder behængte Dække.

Min Naboes Raab vakte Coveren, og mellem Begge begyndte en meget stormende Ordverling. Enhver forlangte, at den Anden skulde dreie af Veien, og det tillod Huulveien Ingen af begge. Efter at Erkjendelsen af denne Umulighed var blevet indlysende for dem, opfordrede Begge gjensidig hinanden til at bevæge de ulyksalige Heste til at gaae baglænds. Da optraadte jeg, for at bevise den halsstarrige Pjaltekræmmer, at det var lige saa let for hans Hest at gaae baglænds nedad, som det vilde blive umuligt for vor at gaae opad, men istedet for at jeg hidtil var kommen derfra med nogle drøie Sidevink, drog jeg nu den fulde Udgydelse af min Modstanders Brede paa mig. Lykkeligvis lod min Vognmand sin Pidsk falde ned paa Pjaltekræmmerens Ryg, og dette Slag gav Signalet til en Pidskekamp, der saa eftertryffelig surrede om mine Ører, at jeg holdt det for raadeligst, at skjule mit Hoved under Hønsseburet.

Smidlertid havde en anden Voldgiftsmand indfundet sig blandt Kjæmperne; det var Markvogteren, som, hidlokket af Larmen, hurtigt stiftede Fred, tvang Pjaltekræmmeren til Tilbagetog, Hønsjekræmmeren til at følge

efter, og førte os samtlig seierstolt i Triumph ind i Landsbyen Bernikow. Med en Dommers Anstand, der hyder over-Liv og Død, modtog Fogeden Forbryderne; jeg fortalte Manden flygtig, hvorledes jeg var kommen i Selskab med Hensekræmmeren og til Deelagtighed i hans Forbrydelse, men istedetfor at sætte mig paa fri Fod, mønstrede den strænge Mand mig meget nøie og forlangte mit Pas. — Med saadant var jeg ikke forsynet, og nu erklærede Landsbyens Embedsmænd mig snart for en fordægtig Polak, snart for en spionerende Franskmænd, men under alle Omstændigheder, indtil der førtes Beviser om Rigtigheden af mit Udsagn, for Arrestant.

Galden løb over paa mig. Jeg forlangte at blive ført til Königsberg til hans Dyrighed, og Fogeden lovede ikke alene at aflevere mig, men ogsaa mine, med mig fangne, altsaa lige saa fordægtige Complicier, i Fængslet i Königsberg, saasnart kun Landsbyens Befolkning havde ledsaget Drekongen ind og sat ham selv istand til at forordne mig en dygtig Ledfagelse. — Jeg forlangte et Bud til min tilbageblevne Stephan; der var Intet forhaanden, thi hele Landsbyen var forsamlet paa Engen, for at hylde Dre-Regenten. Jeg tilbød mig at betale en flækkelig Sum for Udløsningen af begge de Pantsatte, og min Frihed, men den strænge Embedsmand lod sig ikke bestikke. — Der sad jeg nu i Stuen, som var fuld af Fluer, og kunde, seende ud af Vinduet, efter Behag fornøie mig ved Billederne, som zirede Kludevognens Dække; men hverken Sultanen i sit Harem, hverken Moskaus Brand eller den store Berliner-Tappensfreg, ethvert Bil-

lede et Mesterstykke i sit Slags, formaaede at glatte Fuserne paa min Pande. Den Tanke, at maatte drage ind i Königsberg under den mig paatvungne Eedsagelses Beskyttelse, var mig høist fatal, og kun det eneste Haab holdt endnu mit Mod opret, at Drekongen, efter hvis Bekjendtskab jeg nu ikke mere var det mindste nysgjerrig, vilde holde sit Indtog sildigere end Stephan, hvem jeg strax vilde sende som Courcer til den første Politiperson i Staden, for at udvirke en anden Eedsagelse for mig, end den som var mig lovet. Men mine Forhaabninger slog feil; Stephan udeblev, og Drekongen kom.

Ti Minuttee sildigere sad jeg igjen ved Fjederkreaturerne. Sex Mænd gik, bevogtende mig, ved Siden af Vognen, hvis Styrelse Dagens Seirer havde overtaget. Pjaltetkræmmeren og min Vognmand sadde, ligeledes bevogtede, paa den efterfølgende Kludevogn, og jublende gav Landshyngdommen os Geleide, i det den med lydelige Skrig forkyndte enhver Kammerat, snart, at jeg var en Polak, snart, at jeg var en fransk Spion.

En majestætisk Lindeallce modtog os; under dens Skygge vrimlede der af Spadserende. Jeg havde neppe Mod til at ssele frem under min Raskjætskygge. Toget bevægede sig fremad mellem Hauger og Haugehuse, da saae jeg — jeg forglemte mine Lænker, min Fod, jeg vilde springe fra Vognen, thi jeg saae — det livagtige Billede af min Døde, Ynglingen, ved hvis Side jeg havde befundet mig bedre, end her mellem Fjederkreaturerne og min firsstjaarne Nabo. — Det var hans livagtige Billede, som mødte mig i det yndigste Pigeansigt. — Allerede havde

jeg begyndt at hæve Foden, da fælte jeg mig greben og tilraabt: "Stille, Espion!" og det englefulde Bæsens Blik gik tabt for mig. Jeg saae det forsvinde i Trængslen, ved Armen af en gammelagtig Kone.

Hvad der fra nu af foregik med mig, kan jeg ikke erindre nøie, thi min Sjæl havde kun een Tanke. Jeg veed kun, at min militaire Ven, som var ilet forud for min Vogn, indhentede mig, at de patriotiske Bønder bleve sendte hjem med en lang Næse, for ikke at forsømme Dvægmonarkens Fæst; at jeg, fritjendt, forlod Fjederkreaturerne og erlagde Politistrafen for min Vognmand; dog nøiere end alt Andet veed jeg, at jeg ikke forlader Rönigsberg førend jeg har fundet Pigen, hvis Billede har indpræget sig i min Sjæl istedet for Deolines.

Tredie Blad: *Donatina Romanina.*

Hvad dog Hjertet formaaer, saasnart det engang er vækket op af sin Slummer, og har grebet et Bæsen istedet for en Drømmestikkelse. Endnu igaar havde jeg villet spørge paa at jeg ikke kunde gaae tyve Skridt, og allerede igaar Aftes havde jeg gennemstreift den fjerde Deel af denne Stads Gader og Stræder; idag er jeg bleven færdig med Resten, og tænker ikke paa min Fod. — Men hvilken en lettroende, letbedragelig Ting er dog ikke dette undergjørende Hjerte! Overgang, naar en smækker Skikkelse i zilrlig Klædedragt spærvede hen for mig, hvem Anden kunde det være end hende? — Og hvor mange saadanne

smækkre, ziirlige Skikkelser har jeg ikke mødt i de tredive Dimer jeg opholdt mig i denne By eller Stad, thi det gaaer stort nok til der. Der har man, som i Berlin, en Kongens, en Wilhelmsgade og en Wilhelmsplads, en Kloster- og en Nicolaigade, uden at agte paa alle de andre Kors- og Tvergader og Stræder, og næsten alle disse Gader er lige, temmelig brede, have en Mængde ret venlige Huse at opvise, og vrimle, i det mindste var det igaar og idag Tilfældet, af mange pyntede Herrer og Damer, hvilke ikke sjældent maa rumme Pladsen for en, Urefrygt bydende Equipage, sammensat af to Englændere, Kudst og Tjenerne i Livree og en nydelig Halv-Chaise.

Men hvad havde jeg af al denne Herlighed? Blandt alle disse pyntede Herrer og Damer fandt jeg ikke mit Hjertes Dame, og hvor mange Karetter der end rullede forbi, saa sad hun dog ikke i nogen af dem; og hvor dybt jeg end skuede ind igjennem de underste Stagers Binduer, saa mødte jeg kun hæslige og taalelige Ansigter, men ikke hendes. Mismodig kom jeg hjem; min Dinec var anrettet, men jeg stangede estertænkende i Kjødet, saltede Suppen, strøede Peber paa Gemyssen og spiste ikke. Stephan stod ligeover for og iagttog mig. "Herr Doktor, idag er det tredie Helligdag; idag skulde vi være i Berlin," sagde han endelig. — Jeg sprang op. "Gid Mørkets Fyrste hente Berlin!" skreg jeg til ham. "Her er mit Berlin, mit Geden, mit Jeerige! — Hør, Stephan, Du er jo ellers en siffig Karl; anstræng engang Dit Hoved dngtigt, opbyd al Din Wiid, og skaf mig at vide, hvor jeg her finder en Enke ved Navn Mothe, med hendes

Datter. Pigen kan Du ikke forfeile, thi hun ligner den Drukne, hvem jeg tog med op paa Bognen ved Pløns-Even, som et Haar det andet."

"Naar Enken boer her," sagde Stephan, "saa maa hun jo kunne opspørges hos Politiet."

"Du har Ret! Du er en herlig Knos!" raabte jeg henrykt, greb efter Hatten og fløi ud af Huset til Raadshuset; men jeg fandt Døren lukket, hvis Overskrift viiste mig, at det var Indgangen til Politis-Bureauet, gik ærgerrig ud igjen, og stirrede, uden at være mig bevidst hvad jeg saae, paa den gammeldags Bygning. Men da blev efterhaanden den Aand, som besjælede dette gamle Muurværk, levende, og oplivede mit kraftløse Dø; jeg forglemt den lukkede Politistue og tømte, hengivende mig til en mægtig Følelse, min Sjæl fra alle dens iboende klare og uklare Skikkelser, for at vinde Plads for denne Mestervygnings Billede. Jeg har seet større, impontere Bygninger, men jeg erindrer mig intet saa afgjørende Indtryk, som det der nu henrør mig. Bygningen synes at tilhøre det trettende Aarhundrede, og maa vel have været et Mesterværk af de tydske Herrer, som paa hiin Tid havde Neumarkt i Pant. Den skønneste Deel af samme, men ogsaa den eneste, som uindskrænket tilbød sig for Beskueren, er den forreste Gavlside; to smalle, meget nette Søiler, stræbe iværet paa begge Sider af den høie Spidsbue, som danner Portalet, runde sig som Taarne ovenfor Gavlen, hvis Middelpunkt frones af et tredie, noget høiere, lille Taarn; to ligedanne Søiler runde begge Hjørnerne af Facaden af og løbe, foroven

ligeledes dannende sig til smaa Taarne, men lavere end den midterste Taarnkrone, ud til begge Sider af samme. Alle disse Søiler ere sammensatte af grønne og røde glasfærdede Teglstykker. — Sideræggen til venstre er skjult ved ofte til ti, tæt tilsammen klinede, for det meste uanseelige Borgerhuse; den til høire adskilles ved en smal Gade fra en Række endnu hæsligere Bygninger. Det synes, som om man med Forsæt har villet skjule disse Sidemure, for at lade For- og Bagsiden træde desto mere iøjensfaldende frem. Denne sidste vanzires ved en ret hæslig Trætrappe, som svækker den herlige Facades Indtryk. Sammes Hovedprydelse bestaaer af sex, foroven taarnagtigt udløbende Søiler, hvilke indfatte en ziirlig Rækkes følge af forskellige Ornamente. Men desværre ere disse herlige Forziringer allerede blevene forstyrrede paa forskjellige Steder. Den Mand, som i det attende Aarhundrede spøgede i Hovederne, har moderniseret de i gothisk Stil tilspidsede Vinduesaabninger, og drevet Frækheden saa vidt, at beklæde den murede Spidshvælving og en stor Deel af sammes Prydelser, med tyk Kalk, og bemale denne med en rød Jordfarve, saakaldet Røstenrødt. Gud tilgive den, som har vanskabt dette Værk; jeg kan det ikke!

Medens jeg hengav mig til disse Betragtninger, havde en Sværm af Barnepiger og Gadedeenge forsamlet sig om mig, hvilke samtlig, ligesom jeg, rakte Hovederne iweiret, nysgjerrige efter hvad jeg vel kunde have at see efter paa det gamle Raadhuus. For mig blev det uhyggeligt i dette Selskab; jeg forlod min Plads og slendrede forbi Hoved-

vagten til et Borgerhuus, hvis Form, om end iført et for vor Tidsalder passende Gevandt, dog forkyndte samme som et tidligere Kammerat. Den Side af denne Bygning, som vendte mod Gaden, var nemlig ved begge Hjørner indfattet med ottekantede Taarne, Grund nok til at fængsle min Opmærksomhed, der imidlertid blev ubehagelig forstyrret ved min Omgivelse, som, dannende en Komethale, var draget efter mig. Jeg var i Begreb med at vende tilbage til Raadhuset, da jeg iblandt Mængden, som omringede mig, bemærkede en gammelagtig, graaskægget, men net Mand, hvis Værdighed i Blik og Ansigt lod mig formode en Belærer; høfligt nærmende mig ham, erkjendte jeg mig efter disse, maaskee mere end til Menneffeslægters Jævnfærdiges Skjæbne, men saae snart, at jeg havde vendt mig til den urette Mand, som, istedet for at besvare mine Spørgsmaal, med en Inquisitors Alvor forelagde mig Spørgsmaal paa Spørgsmaal over alle mine Forhold.

Min Examinators Nysgjerrighed begyndte at forløste mig, og da han utrættelig stedse trængte dybere med sine Forskninger, og absolut vilde lære min Ager og Plov, og Foranledningen til mit forlængede Ophold i Königsberg at kjende, da kunde jeg ikke modstaae min igjen opvakte Letfærdighed, som trængte paa mig, at affærdige den besværlige Spørger med et Eventyr. "Jeg vil betroe Dem, min Herre, med hvilke Kalve jeg ploier," hvidskede jeg til ham. "Jeg er Belletrist og udsendt fra en berømt Journalist, for at studere Deres verdensberømte Fædreneffads Mærkværdigheder paa Stedet, og meddele den store

literairiske Verden Alt hvad jeg bemærker, indhyllet i et poetisk Gewandt. Men, min Herre, hvad jeg sagde Dem, har jeg kun sagt Dem; jeg stoler paa Deres Taushed. Men nu beder jeg Dem, uforstyrret at overlade mig til mig selv. Poesiens Aand, det veed De vistnok, taaler i det Dieblig den udfolder sig, ikke engang den mindste Berørelse.”

Jeg gik fra min Inquisitor og steg op ad Trappen, som førte mig i det Indre af Raadhuset. Politiet var endnu bestandigt ikke tilstede; jeg saa mig utaalmelig om i den store, hvælvede Corridor, hvilken med en virkelig høimodig Ødselhed af Rum, gennemskjærer den majestætiske Bygning paa Længden, og traadte, trængt af min Hofstat, som ikke aflod at følge mig i Hælene, igjen ud paa den anden Side af Torvepladsen. Her modtoges jeg af en ny Hilsen fra Middelalderens Aand, der tiltalede mig fra et, neppe fem Skridt bredt Huus, som i sin, næsten et Kapel lignende Skikkelse, stak sælsomt af fra dets moderniserede Naboer; men endog herhen forfulgte mit Troos mig, af hvilket der udviklede sig en Gruppe velklædte Unglinge, som umiskjendelig havde foresat sig at danne min nærmeste Omgivelse: De unge Folk omsluttede mig i snævrere Kredse, og en af dem, en smækker Rødtop, fra hvis Lomme den alenlange Spids af en Tobakspibe, prydet med uhyre Snorqvaster, kiggede frem, begyndte at aabne Samtalen med mig, i det han anbetroede mig, at dette lille Huus i Trediveaarskrigen havde tjent den berømte Wallenstein til Hovedkvarter.

Denne Efterretning forøgede min Opmærksomhed for

den ældgamle Bygning, hvilken, da den, af den til Pragt og stor Plads vante Generalissimus var bleven valgt til Bolig, vistnok maatte have været den anseeligste i hele Staden, uagtet den i begge sine Etager neppe kunde indeholde mere end tre Værelser; jeg forskede, om der ikke indenfor Stadens Ringmure fandtes endnu flere Mindesmærker fra en tidligere Tid, hvilke havde overlevet Udelæggelsens Periode, og min forekommende ledsager nævnede mig Nonneklosteret, og fremfor Alle den saa værdige Mariekirke, hvis kolossale Taarnbygning kæmpestor traadte mit Øie imøde gennem det lille Stræde, hvis Hjørnehuus var Wallensteins fordums Hovedquarteer; jeg modstod ikke den Begjæring, i det mindste at kaste et foreløbigt Blik paa denne meget lovende Bygning, og tiltraadte den korte Vej derhen, fornøiende mig over mine unge Ciceroers ærbødige Opmærksomhed, hvilken uden Tvivl maatte skrives paa det Eventyrs Regning, som min Inquisitor havde bundet dem paa Ormet. De vare, idet de tilkjendegave sig for mig, som det herværende Gymnasiums velbestaltede Primaner, ivrigt beslittede paa, saa rigt som muligt at udstyre mig for mit formeentlige Maal. Den Ene fortalte mig om et, ikke langt fra Staden liggende Bjerg, som kaldtes Montecucculi, paa hvis Top den keiserlige Feldtherre af dette Navn engang skulde have haft sin Leir; den Anden lovede, at bringe mig i Bekjendtskab med en heel Numie-Familie, som, maaskee hiin Verdens ødelæggers Samtidige, hvilede i en af hiin Kirkes Hvælvinger. Den Tredie meddeelte mig alle Slags Curiositeter af Königsbergs Chronik, og den Fjerde beklagede Ude-

læggelsen af de gamle Munkeskrivter, som fordom havde været opbevarede paa Raadhuset, men desværre i Franskmændenes Tid vare blevene brugte til Patroner. — Jeg hørte neppe paa det tiende Ord og svarede ikke paa et eneste; thi jeg var med alle mine Sjælekrafter hensejnk i Beskuelsen af det Mindesmærke om vore Forsædres Kraft, som hævede sig for mig. Denne Kirke, dette Mestersykke af gothisk Bygningskunst havde jeg ikke søgt her! Mit Die stirrede ustadigt fra Punkt til Punkt, og først efterhaanden vandt det den fornødne Rolighed, for prøvende at fastholde en Gjenstand efter den anden. Men hellerikke her blev min Nydelse fuldkommen reen; vel havde ingen tempelskjændende Haand vovet sig umiddelbar til denne Helligdom; ingen Ralk-Beklædning, ingen couleurt Overstrygning havde nedværdiget denne Mestersbygnings Majestæt; ingen Billedstormer havde raset her, da den christelige Religions Forbedrere for tre hundrede Aar siden frarev den romerske Cultus denne Kirke; derom, saavel som om den nys opstandne evangeliske Menigheds moralske Værd, og om deres Læreres Tolerantse, vidnede en vel vedligeholdt Billedstøtte, som forestillede Mariabilledet med Jesusbarnet paa Armen og staaer over Templets Hovedindgang; men andre Sagttagelser trængte sig forstyrrende ind paa mig. Det havde umiskjendelig været to Mestere, som havde arbeidet paa dette Værk, og den anden havde ikke begrebet den førstes store Plan. Bygningen er oprindelig en langagtig, bag til afrundet, dog ved Tilbygningen af dens sydlige Side, vanskabt Firkant. Men disse Tilbygninger ere ikke af nyere Oprindelse; thi

hvorledes samme endog vanzire det skønne Værk, saa bevise dog saavel Søilernes Form, hvilke bære Sideværkets Gefimskrands, som ethvert enkelt Ornament af samme, at den smaaligere Aand, der gav det Tilværelsen, umiddelbart maa have arbeidet efter den større Forgjænger's Haand. Meest vanzirende falder denne Tilbygning i Die, naar man, staaende lige over for Taarnet, kaster Diet paa den, thi her er den endog plump. Mere regelret og passende for Hovedværket, omendstjondt langt lavere end dette, og følgerig trykkende, er den paa den sydlige Side anbragte Sidebygning, som, seet fra den afrundede Bagside, endog har noget behageligt. — Men over al Beskrivelse fremtræder Værket majestætisk, naar man seer det fra Hjørnet af Klostergaden. Her begynder den uafbrudte Rækkefølge af majestætiske, gigantiske og desuagtet høist ziirlige Piller, prydet med alle den gothiske Bygningsmaades eiendommelige Zivater. Rummene mellem disse grøn- og rødbrune, glindsende, glasserede Piller, ere udfyldte med kolofale, spidshvælvede Winduesaabninger, hvilke med deres malede Skiver naae fra det, af tilhuggede Granitstykker opførte Fodstykke, til Karnissen. Men hvor feilsfri Bygningen endog er her, saa har man dog hellerikke paa dette Sted villet forunde Besfueren en fuldkommen reen Nydelse af dens Herlighed. Stalbe, hængelige Plankværker og stynge Bagbygninger gjøre netop paa dette Sted, hvor det skønneste Syn frembyder sig, Veien saa smal, at den neppe er tre Skridt bred.

Jeg havde, medens min Rundgang, igjen naaet det Punkt, fra hvilket Raadhuset kunde sees gjennem den for

omtalte Gade. Mine Fedsagere viste mig nu paa mit Spørgsmaal til en ung, venlig Mand, som jeg saae staae under Raadhusets Portal. I største Hast gik jeg nu til denne, og anmodede ham om at anvise mig Amtmandinde Mothes Bopæl. — "Mothe? — Mothe?" gjentog den unge Mand eftertænkende, og sagde derpaa med bestemt Tone: "Min Herre, der boer ingen Kone her af dette Navn." — Jeg stod, som truffen af Lynilden. Saa tilhørte da altsaa det Engleansigt, som havde fortryllet min Sjæl, ikke en Søster af hvin Døde, ikke et Bæsen, hvem jeg var beredt til at godtgjøre min Dinkels Misgjerning, ved fuldkommen Underkastelse af mig selv! Men hvilket Navn end den salige Gierinde af dette Ansigt maatte bære, hun var jo her! Jeg havde jo seet hende og vilde og maatte finde hende.

"Min Herre," begyndte jeg igjen, og jeg vidste, at mit Die glindsende: "De hører til de Alseende, Alvidende Alstedsnærværende! Politiets Blik kjender intet Mørke; Politiets Dre er Vidne til enhver Gardinprædiken; saa siig De mig da, hvor finder jeg en Pige — nei, ingen Pige — en evig ungdommelig Hebe? — attenaarig, aldrig mere end attenaarig; med blændende hvidt Ansigt, rødlig Rinder, omflagede af mørke Lokker; med sorte eller brune eller violblaa Dine; nøie kan jeg ikke angive det; Navnet veed jeg heller ikke, men desuagtet kan hun ikke forfeiles; der gives kun den Eneste!"

Manden fortrak sit Ansigt til et meget skjælmst Smil, og Primanerne fnisede, medens han svarede: "Saaledes som De beskriver Damen, hvem De søger, vilde en-

hver Brunette gjenkjende sig selv, og enhver Tilbeder af en mørkloftet Skjøn, Gjenstanden for sin Kjærlighed i det Billede, som De maler; thi her, som overalt i Verden, seer enhver Elsker en evig, ungdommelig Hebe i sin Elskede, og ikke en eneste af de herværende Piger overstriker det attende Aar. Politiet maa derfor, hvor alseende det end er, overlade til Dem selv at opsoge Gjenstanden for Deres Forgubelse, og kun raade Dem, til dette Dues med at bestige Marietårnetaarnet. Der gives nemlig i hele Staden, nogle vindueløse Ufvoer undtagne, intet Rum undtagen De kan oversee det fra hiin Høide."

Min Chorus holdt sig ikke længere. Hans Gnisen blev til høj Ratter, og næsten dræbt af sin indvortes Rildren, begyndte Rødtoppen: "Ja, ja, høitærede Herr Doktor, Marietårnets Tinding er et meget fortræffeligt Observatorium for en Støver, som bevaarner sit Dues med en god Dollar; De kan studere alle Stadens Skjønheder derfra, ogsaa de antike! De er jo en Tilbeder af antike Undigheder, og af saadanne er hele Königsberg fuld!"

"Overfuld!" faldt en pluskjaevet Corttop ind, og tilføiede, idet han med Haanden strøg sin stride Haarvæxt malerisk mellem hinanden: "og naar De vil vente til imorgen Middag, saa er Tårnet aabnet, thi Klokkeren ringer med Bedekloffen paa den Tid, og De har Leiligheden gratis."

"Gratis?" tog den blonde Yngling Ordet. "Hvoriledes kan Du nævne Ordet 'gratis' for Herr Doktoren, en berømt Belletrist, som reiser i de berømteste Journa-listers Forretninger?" — Den sorte Primaner slog en

hei latter op. "Just fordi han er en Skjonaand! De skjønne Nander pleie jo helst at gaae tilbords med Goethes hellig tre Konger; ikke sandt, Herr Doktor? Det billigste Kjøkken er det bedste for en Poet. — Apropos, dersom det er tilladt at spørge, hvad betaler da Deres berømte Herr Principal Dem for Arket af Deres udødelige Værk?" — Jeg var sønderknust af Skam og Brede, thi jeg maatte tilstaae mig, ved den Maade, paa hvilken jeg havde efterforsket min Navnløse, selv at have forstyrret den Nimbus, som omstraalede mit Hoved, og gjort mig, Gjenstanden for disse næsvise Primaners Hoiagtelse, til Skive for deres Spot; jeg besluttede imidlertid for det Første an at tage en rolig Mine, men imidlertid ogsaa hemmelig at samle mine Vaaben, for ved Leilighed at bryde løs mod Spotteren; jeg svarede meget ydmyg paa det underfundige Spørgsmaal, at jeg endnu var en ung Begynder og for det Første arbejdede paa Dagløn.

"Paa Dagløn? Paa Dagløn?" fnisede det rundt om mig. "Da vilde jeg," begyndte Rødtoppen igjen, "raade Dem til hellere at lade Deres Arbejde betale efter Vægten, for Exempel ti Solvgroschen for Pundet!" — "Det skeer ogsaa," svarede jeg. "I det mindste faaer jeg for overordentlige vigtige Meddelelser, nemlig som dem, jeg har haft Leilighed til at indsamle i Dag, foruden den almindelige Betaling, en Extrabetaling efter Vægten." — "Nu, saa skal De erholde Leilighed til at indsamle i Gentnervitis!" jublede min Chorus. "Vi ville være Deres Fører i Königsbergs Naturalie- og Kunstskatte-Gebeet.

Hurtig, Pergament og Stift frem! Vi ville begynde med det herbærende Billedgallerie."

Jeg lod mig ganske taalmodig slæbe op ad Trappen, og stod foran Døren, som lovede at føre til Kunstkabinettet. Den dreiede sig noget knagende i sine Hængsler, og min Rødtop begyndte, idet han pegede paa den indre Side af Døren. "Seer De, Herr Doktor, saa vidt er Kunstsmagen kommen i Königsberg, at endog Kriminal-Fangerne ikke kunne lade Palet og Pensel hvile. Tag De engang Notice af dette Mesterstykke!"

Kriminal-Fængslets fugtige Luft bragte mig til at gysse; men jeg betragtede ikke desto mindre med en Ajen-dermine det paa den indre Side af Døren opsmurte Kabinetsstykke, hvilket en Fange, benyttende sin gode Tid, her havde efterladt som et Billede paa sin egen Jammer. "Yderst fiint!" sagde jeg, bifaldende nikkende. "Men, mine Herrer, jeg beder Dem, før mig videre; mig gaaer det, som det gik den gamle Ewald von Kleist ved at betragte et Winterlandskab af Zachtlevens: han saae paa det, og frøs; jeg seer paa disse Kjæder og gysar. Lad os tage Afsked fra denne Teniers værdige Skolar."

Det gik videre; en lille Sal lukkes op, og to Olie-malerier skuede ned paa mig fra Væggen; det var Portraiter af den store Churfyrste og den første Preuser-Konge, og havde nok oprindelig været ret gode, indtil en Windues-smørers Haand havde forbarmet sig over dem og restaureret dem saa fortræffeligt, at de lignede den Brandenburgske Roland, som et Øg det andet. — Mit ung-

dommelige Faun-Selskab forlangte min Dom over dette Kunstværk.

"Herligt!" svarede jeg. "Saa herligt, at jeg ikke tvivler paa, den store Churfyrste vil til næste Nytaarsnat ved sin aarlige Runde gjøre en Afstikker til Königsberg, for i egen Person at takke den findrige Gallerie-Inspekteur, der fik i Sinde at overlevere hans Billede saa vanskabt til Verden. — Ere vi nu færdige?"

"Ja, med Galleriet; men nu kommer Raden til de andre Seerværdigheder, og for det første: Borgerfængslet." Vi gik derhen. — "Seer De, Herr Doktor, det er det Sted, som Bernikower-Bønderne igaar havde tiltænkt Dem til Spilepunkt; vil De ikke forsøge, hvorledes man hviler her?" — Dette Spørgsmaal af Rødtoppen udtømte min Taalmodighed; jeg trak mig rask tilbage, slog Døren til, dreiede Nøglen to gange om i Laasen og gik min Vej. — Haanleende og mæt af Hævn fastede jeg skjærende mit Die paa Slutterns Vindue, hvilket, som jeg i Farten troede at bemærke, var det Eneste, paa hvilket Restauratorens Haand endnu ikke havde været sig. — "Jeg anbefaler mig, mine Herrer!" skreeg jeg til de Indespærrede og gik videre; da styrtede Stephan mig aandeløs imøde. "Herr Doktor, hvor har jeg ikke søgt efter Dem!" stønnede han til mig. "Kom! Jeg har funden Deres Pige! Men — tænk Dem, Deres Pige er — et Mandfolk!" — "Et Mandfolk? — Du er gal!" skreeg jeg forfærdet. — "Nei, jeg er ikke gal!" forfikkrede Stephan. "Enten er Deres Skjønne et Mandfolk, eller hun driver Fastelavnsløier. Kom De med paa Skyttepladsen; der

spadserer en Hoben Gymnasiafter, som spise Makroner og brændte Mandler, og vor Dødes livagtige Billede er iblandt dem, kun mindre og yngre." — "Kom!" skreeg jeg, og travede ned ad Kongensgade, fuldkommen overbevist om at Stephan havde ladet det kongsbærgske Kartoffelbrændeviin smage sig bedre end det kongsbærgske Vand, og den Snakksomhed, hvormed han gav mig nøie Efterretning om Spøgelseansigtet, som han havde seet, forøgede min Mistanke. Blandt Kramboderne paa Skyttepladsen havde, som han fortalte, i Særdeleshed en Konditorbod været stærkt beleiret, i hvilken en ung Mand forrestod udsalget, og holdt saa splendid Huus med brændte Mandler og deslige, at endog Kollegaerne ved Siderne købte ind hos ham, istedet for at sælge. I Midten af en uoversæelig Hob Gymnasiafter, som bestormede denne Bod, havde Stephan bemærket det Ansigt, der efter hans Overbeviisning maatte være den Gjenstand, som fængslede mig her; men dette Ansigt sad, som han høit og dyrt forsikrede, paa en Drengeskrop, eller den røde Studenters hue, den blaa Blusekjole, og fremfor Alt, de graa Pantalons, maatte have løiet.

Handeløs kom jeg til den snævre Skytteplads og naaede lykkeligt den beleirede Bod. — "Der staaer han!" skreeg Stephan. "Seer De, der staaer han og tygger!" — Jeg fulgte med Dinene hans Finger, som pegede lige paa Bodens; dog, jeg saa kun udsælgeren i samme, en ung, smuk Mand, med et Par meget talende, blaa Dine, og med et blondt Knebelbart paa Overlæben, det interessante Ansigt omfattet af rigelige, blonde Lokker; men

denne Handelsmand, som sprang saa muntert omkring med sine Sukkerbarer og holdt offentlig Marked med sit Lune, saa at man kunde mærke paa ham, at Handelen med Bonbons ikke var hans studeerte Haandværk, ham kunde Stephan ikke mene, eller han havde maattet være forheret, som Goethes Faust, der, efter at have nydt Herens Drif, saae Helena i hiin Kvinde. "Karl, jeg seer jo Intet!" skreg jeg. — "Der, seer De der!" skreg han igjen til mig. "Mere end den røde Hue kan De rigtignok ikke see, dog — see nu hen, nu vender han Ansigtet til os; hist, imellem begge Boderne!"

Jeg saae — saae — og forfærdedes. — Hvad jeg saae, var det Ansigt, som siden igaar Eftermiddag var blevet min Sjælemagnet. — Men dette Ansigt kiggede sandelig frem under en rød Klædeshue. Himmel, dersom Stephan havde Ret, det var til at blive rasende over! — Jeg reiste mig paa Tæerne, saa høit som muligt, for at udvide mine Undersøgelser, men Menneskevrimslen var uigjennemtrængelig; intet andet end Hovedet med den røde Hue ragede frem over den sammentrængte Masse, og mit Speider-Blik formaaede ikke engang at trænge til Taffen, langt mindre til de afgjørende Beentklæder.

"Kom, Stephan, vi maa trænge ind fra hiin Side," raabte jeg, uden at agte paa de utallige Drer, som synligt opspærredes, da jeg talede. "Jeg maa vide, om jeg er dødelig forelsket i en Pige, eller i en Dreng; om en af hine Gymnastaster hedder Mothe eller ei; om han, han maa hedde hvad han vil, har en Søster, og har han

det, saa lægger jeg hverken Dit eller mit Hoved til Hvile, førend jeg har fundet hende." Jeg vendte mig om, — Tilbageveien var stoppet for mig; ligesom Boden foran, var jeg blokeret fra alle Sider, men Ingen syntes mere at agte paa mig, thi den almindelige Opmærksomhed havde henvendt sig paa en gammel Kone, hvilken, forsynet med spidsere Albuer end jeg, lige over for mig gjennembrød Phalanxen, og skummende styrtede mod den unge Mand, som saa generøs havde holdt Marked med Studenterfoder. Jeg kom, uden at turde spørge, til Kundskab om de Omstændigheder, som her havde gjort Bukken til Gartner. Eierinden af denne Bod havde — Himlen maa vide ved hvilken Foranledning, tvungen til for en kort Tid at forlade sin Bod — overdraget sin Forretning til en syttenaarig Datter, hvilken, benyttende Moderens Fraværelse, igjen havde søgt en Stedfortræder, — for hemmelig at faae sig en Svingom i Skyttesalen, og saaledes var da Forretningen kommen i denne generøse Fremmedes Hænder, hvem nu Haandværket paa en elegant Maade skulde blive forbuden af den hjemvendende Principalinde. Hele det her forsamlede, hoistærede Publikum, havde henvendt sin Opmærksomhed paa hvad der nu vilde blive af, men til almindelig Bedrøvelse blev det kun et rørende og intet forlystende Optrin. Den Fremmede tog nemlig sin Børs op, erstattede leende den hurtigt opmuntrede Værtinde den tilføiede Skade, efter hendes egen Würdering af samme, og jeg benyttede Massens Oplosning bag mig, til efter min Plan at trænge frem fra den anden Side, og vinde den Overbeviisning,

om min Sjæls Ideal havde omgjordet sine Hoster med Beenklaeder eller Skjort.

Jeg banede mig en Nabning gjennem Mængden, trak mig tilbage og igjen frem fra et passende Angrebspunkt, for at komme i den umiddelbare Nærhed af mit Maal. Men jeg kom for sildig; samtlige Unglinge, og med dem den jeg søgte, vare forsvundne, siden Conditor=Boden ikke mere halv gratis uddeelte sine Belsig-
nelser. Speidende som en Jæger, sneeg jeg op ad en bred, af Hauger omgiven Kjørevei, og stod nu paa Gaden i Bernikower=Forstaden; denne vrimlede af Spadserende. "Her vil jeg finde hende!" raabte jeg, og tog Veien gjennem den herlige, ældgamle Allee til Bernikow. "Finde hende? eller ham? Det er Spørgsmaalet!" Jeg tænkte efter, om jeg ikke kunde have bedraget mig igaar ved mit odiose Indtog i Staden? Hvad jeg da egentlig havde seet af det fortryllende Bæsen? Kun Lidet, det maatte jeg tilstaae mig; Matronen, ved hvis Arm det hulde Bæsen svævede forbi mig, skjulte det næsten; thi Pigebarnet eller Drengen, hvad det var, gik paa den anden, mig fravendte Side, og hvor meget jeg end grublede, saa huskede jeg ikke engang, om Saloppe=Dørklædet, som jeg troede at erindre, havde hængt om de smækkre, eller om de fulde, overfulde Skuldre. Men det vidste jeg bestemt, en rød Hue havde jeg ikke seet; dog hvo indestod mig for, at Gjenstanden for min Kjærlighed ikke havde baaret den under Armen.

Jeg blev over al Maade ærgerlig tilmode. Alt,

hvad jeg saa paa fortrod og ærgrede mig, og saaledes løb jeg frem og tilbage indtil jeg ikke kunde mere.

Hungrig og træt kom jeg tilbage til Gjæstgivergaarden, spiste som en Ikkeforelsket, kastede Klæderne af, og mig paa Sengen; men istedet for den forventede Søvn kom Overveielsens Aand over mig. Hvad havde jeg idag gjort for at opfylde Niemedet for mit Ophold her? Hvilket Udfald turde jeg vente mig af min latterlige Omkringjagen efter et Bæsen, over hvis Kjon jeg ikke engang var paa det Reene med mig selv? Og dersom Engleanfigtet ogsaa virkelig tilhørte en Pige, dersom den lille Skjælm havde forklædt sig, hvad var da vunden? Hvad maatte man ikke tænke om en Piges Sædelighed, der havde bragt det til godt Kammeratskab med Gymnasiasterne. Men jeg Daa-re! Havde min Pleiemoder hiinsides Pyris ikke talt om et Sødskendepar? Var det ikke tydeligt, at Drengen, som jeg havde seet idag, maatte være en Broder til Pigen fra igaar? Jeg foer nyoplivet op i min Seng og anordnede mine Efterforskninger for den næste Dag med saa megen Omhyggelighed, at jeg med Tilforladelighed turde love mig at naae mit Maal.

En skarp Solstraale brændte, og en Mængde Fluer kildrede mig saaledes over og under Næsen, at jeg maatte slaae Vinene op, netop da Sønnen smagte mig sødest. "Hvad er Klokken?" spurgte jeg. — "Ni," svarede Stephan. — "Ni, og endnu Intet gjort for Uldødeligheden?" raabte jeg med Cæsar, og sprang ud af Sengen. — Under Paaklædningen erindrede jeg den Plan, som jeg igaar havde udkastet, førend jeg sov ind, og jeg begyndte behø-

rig at instruere min Stephan. "Du er en siffig og fornuftig Karl, Stephan," sagde jeg; "og vil erholde et Erinde af mig, hvilket, naar Du udretter det til min Tilfredshed, skal indbringe Dig det Tredobbelte af en Maanedes Løn. Opsøg Drengen, hvem jeg igaar ved Conditior-Boden antog for en Pige, og spørg ham, om han hedder Mothe? Om han har en Søster? Og om denne Søster boer her eller i Königsberg? — Gaae nu! Om en Time maa jeg have Beseed eller det er forbi med vort Venfskab."

Stephan fradsede sig bag Dret og begyndte at gjøre Udflugter. "Gymnasiafterne," sagde han, "ere i Skole paa denne Tid; lad mig have Tid til Middag, og da, Herr Doktor, er der dog saa meget at betænke. — Naar De nu har fundet hiin Gymnasiaft's Søster, hvad skal da, hvis det er tilladt at spørge, gaae for sig?" — "Hvad der skal gaae for sig? Jeg vil ægte hende, Du Tølp, dersom hun nemlig vil!" raabte jeg i den raaeste Tone, for at gjøre Spørgeren fjed af at spørge; men han lod sig ikke affkræffe. "Vil De ægte hende?" spurgte han langtrukken. "Jeg har rigtignok ingen Ret til at bekymre mig om Deres Hjertensanliggender, Herr Doktor, men De sagde dog altid før, at De allerede havde en Brud?" — "Naturligviis, jeg havde en, halvt om halvt, men — hør til, jeg vil fortælle Dig hele Historien: Du har maaskee hørt, at min Onkel for femten Aar siden blev skilt fra sin Kone, og at denne, formedelst sin Brystspaghed, trak sig tilbage til det sydlige Frankrige med sin Datter. Min Onkel havde fra tidligere Tid intet inder-

ligere Dnske, end at gjøre mig, sin eneste Broders Søn, til sin Svigersøn, men hans Kone har udvalgt sig sin eneste Søsters Søn, Lieutenant Lauterbeck, til Svigersøn, og Begge, Mand og Kone, uenige i deres Dnsker, have endelig forenet sig til den Bestemmelse, at forestille begge Frierne for Deoline, naar hun havde fyldt sit attende Aar, og lade hende selv frit Valg mellem dem. Nu maa Du vide, at — saalænge jeg har kunnet tænke — har Onkelen ikke fortalt mig om Andet end hans Datters Elskværdighed, Skjønhed, Blidhed og Talenter, og at det er lykkedes ham, saaledes at antænde min Phantasie, at jeg, siden den første Ragekniv foer over min glatte Kind, ikke drømte om andet end den guddommelige Deoline; at jeg for længe siden vilde have begivet mig til Marseille, for at see den hulde Engel, dersom ikke den gamle, egenfindige Moder havde gjort det til en stræng, udtrykkelig Betingelse for hendes Indvilligelse i Datterens Valg, at jeg skulde holde mig fjernet fra hende. Saaledes maatte jeg da blive, men Betingelsen gjaldt lige saagodt den Ene, som den Anden, og min Onkel vaagede derfor ogsaa strængt over at Lauterbeck heller ikke betraadte den mig forbudne Vej. Han vidste i min Medbejlers attende Aar at smede ham til en Kanon, det vil sige, at gjøre ham til Artillerist, og forhindre ham i at faae Permission til Frankrig. — Saaledes stode Sagerne nu; Onkelen høbde Penge til Penge for sin Datter og for mig, og jeg var bestemt til, den Dag igaar at modtage begge Dele af hans Haand. Igaar har Deoline nemlig fyldt sit attende Aar; igaar er hun, ifølge begge de ad-

skilte Egtfællers trufne Overeenskomst, ankommen i Berlin, og den til Afgjørelsen bestemte Dag, igaar, er forsvunden. Men der er ikke blevet afgjort noget, thi jeg sidder her i Königsberg, og for at Lauterbeck ikke skulde komme mig i Forkjøbet, har min Onkel allerede for længe siden udtænkt en Plan, til ganske uventet at lade Mamas Yndling beskæftiges ved Tjenesteforretninger, paa den Dag hun skulde indtræffe. Dog kunde den gamle, omhyggelige Mand have sparet sig denne Umage, thi siden jeg har seet denne Pige, denne Engel, har jeg op hørt at elske Deoline. Lad Lauterbeck kun tage hende; lad min Onkel kun vredes, lad ham søge mig paa Rügen eller i Groß-Pupenow, han skal ikke finde mig! Jeg vil ikke blive hans Svigersøn, endog dersom min Sjæls Afgud er en Dreng, jeg kan ikke mere tilhøre Deoline, og vil ikke vende tilbage til Berlin førend jeg har seet hendes Forlovelse anmeldt i Aviserne. Apropos, man kan dog vel faae Berliner-Aviser her?" — "Ak ja, naturligvis, de ankomme jo hver Dag, og — men Onkelen kan ogsaa ankomme hertil hver Dag!" sukkede Stephan. — "Min Onkel? Han veed jo ikke hvor jeg er!" — "Jo, jo han veed det," sukkede Stephan endnu dybere. "De skal vide, at Herr Geheime-Regjeringsraaden, førend vi afreiste, lagde mig paa Hjertet, at jeg strax maatte give ham Efterretning, hvis et eller andet Uheld skulde tilstøde Dem, og medens De iforgaars som Mistænkt blev ført til Politiet, greb Frøkten for Deres Sikkerhed mig saaledes, at jeg paa Stedet skrev til Deres Herr Onkel, meldte ham det Forefaldne, og Brevet afgik strax.

Forfærdelse, Værgrelse og Raserie spærrede min Mund næsten lige saa vidt op, som det var Groß-Pupenower Brudgommens Bane at gøre ved sin. "Karl!" skreeg jeg; "Midding! Høiforræder! Det har Du gjort ved mig? Ved Din Herre? Til Straf skaffer Du mig inden fire og tyve Timer Efterretning om min Sjæls Yndling. Gaae, lad Gymnasiafterne falde ud, spørg, udfrit, men bring mig Besked, eller Du er forloren."

Stephan gik. Mit Herte bankede som i Feber og enhver fremrullende Vogn, ethvert Posthorn, der maaskee forkyndte den kommende Dødsel, forstærkede min Puls's Hamren. Men Vognene kjørte forbi, Hornene signaliserede kun Rideposter, og Dødselen blev, Himlen være lovet, borte. — Da larmede Nogen op ad Trapperne; — det var Stephans Trin: jeg sprang ham imøde, rev Døren op, og han styrtede ind til mig.

"Jeg har hende! Jeg har hende!" stønnede han aandeløs. "I Eftermiddag Klokken fire kommer hun med sin Moder i en Hauge. — ja, hvad hedder Hauge nu — nok, den ligger udenfor Bierradenporten. Jeg har afluret det Dieblik, da Timeverlingen forsamlede Gymnasiafterne i Gaarden; vor Lille har jeg rigtignok ikke seet, men desuagtet noie udfrittet Alt af Andre. Frøkenen hedder Donatina Romanina Mothe, boer i den strængeste Indgetogenhed bag Muren, og forlader kun to Gange ugentlig Huset med sin Moder."

"Huset, Huset, hvad Nummer har det?" skreeg jeg, rev den russiske Morgentjole af, og greb efter Halstørklæde og Vest.

"Det veed jeg ikke, og det er ogsaa overflødigt at vide, thi Besøg smodtager Frøkenen ikke," svarede Stephan. — Da foer jeg med den venstre Arm i det høire Kjølearme, formedelst mit rasende Hastværk, og skreg, medens jeg, i det jeg fløi ud af Døren, forbedrede min Wildfarelse: "Saa vil jeg da selv hinde langs Muren fra Huus til Huus, og Dig forbyder jeg, i min Traværelse at forlade mit Værelse. Luk Dig inde, og kommer min Onkel, som Du i Din Ussindighed har kaldet, saa Gud naade Dig, dersom Du med en Stavelse eller et Muf forraader, at Du er her."

Jeg tiltraadte min Vandring, dybt sukende over den Trang, hvori min Elskede maatte være nedssunken; thi de Boliger, som jeg fandt her bag Muren, lignede Huler. Disse saakaldte Huse vare ikke andet end Levningsgerne af de gamle Væretaarne; deres Vinduer, de fordums Skydeskaar, vare tilklinede med uigjennemsigtig Glas, og de fleste af de smudsige Kvinder, som lode sig see paa de krumme Gader, vare modbydeligt beskæftigede med at rense deres nøgne Børn.

Nu havde jeg naaet en fri Plads, og saae, at et Tog pyntede Damer, som i dette Dieblis boiede om Hjørnet, gik ind i en nærliggende Hauge. "Det er hende!" skreg mit Hjertes Prophet-Stemme. Jeg løb ned ad Bakken, ind ad Haugeporten, og stod glødende, forvirret og maalløs for min Sjæls elskede Beherskerinde.

Hun smilede til mig, eller meget mere, hun lo, snisfede; denne Gnisen gav mig Mod; jeg greb hendes Haand, trykkede den til mine Læber og hvidfede: "Min Frøken,

saar staaer jeg da endelig ved Maalet for mit længselsfuldeste Ønske? Saa har da Guderne været mig naadigere end jeg vovede at haabe? — O, min Frøken, dersom De vidste, hvorledes jeg har zittret dette Dieblisk imøde, hvorledes det søde Navn Donatina har været alle mine Sjælestemmers Ekko, siden jeg" — En sniende Latter, som brød ud bag ved mig, forstrækkede mig; jeg afbrød, og hørte, idet jeg saae mig om, hvidske: "See ikke, Du forværver os den hele Spøg!"

"Spøg?" mumlede jeg, og mit kogende Hjerte stivnede; dog førend jeg kom til Befindelse greb en meget høi og pæn Dame min Haand og sagde: "Herr Doktor, jeg veed, at De forguder min Datter, og hun er heller ikke blevet ligegyldig ved Deres Kjærlighed. Saa modtag da min Donatina Romanina af mine moderlige Hænder. Jeg forlover Dem med mit elskede Barn; gjør det lykkeligt! — Donatina, overvind Din jomfruelige Undseelse og ræk den Elskede Dine, endnu uvanhelligede Læber til Forlovelseskysset."

Jeg var under hele dnene høitidelige Handling noget uhyggelig tilmode; Frue Mama, og de samtlige Cousiner, Tanter, eller hvad de nu vare, forekom mig saa tvetydige, men der blev mig ingen Tid forundt til Overlæg. Mama greb mig i Nakken med den ene Haand, med den anden Donatinas skjonne Lokkehoved, og trykkede vore Ansigter til hinanden; mine Læber svælgede, salig forglemmende al Tvivl, paa hendes Rosenmund. — Da brød pludselig en Skoggerlatter ud omkring mig. Mama rev Kappe og Schawl af; den ene af Tanterne fastede Straahat og

Tørklæde, den Anden Paryk og Spenser bort, og jeg saae Sortz, Blondz og Rødtoppen; — fort, den hele Primaner Clique, som jeg igaar havde indelukket i Borgerfængslet, staae for mig. Mit Mandedræt standsede, men min Forsærdelse steg til den højeste Grad, da ogsaa Engelen, med hvem jeg havde forlovet mig, forvandlede sig, og iført utvetydige Pantalons, stod for mig, som en alletjæreste, fjortenaarig Bengel.

"Nu, min høiwise Herr Doktor," begyndte Mama og trak en Pibe ud af Lommen, "behager De ikke at føre Bruden i Brudekammeret, til hvilket Brug jeg vilde foreslaae Borgerfængslet?"

Gift og Galde strømmede sammen i mit Hjerte. Saa skjændigt var endnu ingen Elsker bleven behandlet; saadan Hævn havde endnu ingen Primaner øvet; jeg kunde have havt Lust til at myrde Banden; dog førend jeg endnu blev enig med mig selv over hvilken Mine jeg skulde gjøre til dette Spil, blandede en ny Person sig i samme. Det var Brevdrageren, som, idet han traadte ind, blev staaende for min Elskende, og tilbageholdende sin Latter, udraabte: "Det gaaer jo lystig til her; Herrerne spille vel Komoedie. Men jeg bringer en Tingest, som truer med at gjøre Lustspillet til Sorgespil; et sortforsøgt Brev til Herr Mothe."

"Til mig?" raabte min Skat, stirrede paa Brevet og aabnede det med de Ord: "det kommer fra min Søster!"

"Deres Søster? De har altsaa en Søster? Hvor er hun?" foer jeg gjenoplivet op; men istedetfor at svare

udbrød Drengen i Taarer og skreg: "Min Broder, min Broder er død!"

"Men Deres Søster," raabte jeg indstændigere, "Deres Søster, hvor er hun?"

"Hos min Moder, som boer i Behden," hulkede Drengen, og med det udraab: "I Behden, i Behden altsaa!" styrtede jeg ud af Gaugen og fløi til min Bolig.

"Stephan," skreg jeg, tumlende i mit Værelse; "lad spænde for, strax! Postheste til Behden."

"Til Behden? Endnu idag? Smeden har ikke vor Vogn istand," svarede Stephan.

"Nu, saa har Postvæsenet Vogne," larmede jeg. "Gaae, flyv og kom ikke tilbage uden at medbringe Heste og en bedækket Vogn."

Stephan gik, og jeg pakkede min Ruffert, gladere end Bachus i hans saligste Lune, forlangte Regningen, betalte, og nu kom Stephan med Vognmesteren.

"Nu, hvor ere Hestene?" skreg jeg denne imøde. — "Heste havde vi nok, men Extra-Postkassen staaer sønderbrudt hos Smeden," sagde Vognmesteren og trak paa Skuldrene. "Dersom Herr Doktoren imidlertid vil behjælpe sig med en ordinair Postvogn, saa staaer en saadan til Tjeneste."

"Ja, ja, jeg vil behjælpe mig, kun afsted, afsted, hurtigt!" Disse Ord bevingede Vognmesteren, og førend et Kvarteer var forløbet, sad jeg, og ved Siden af mig Stephan, i den vanskabte Bygning under det Vordugs Dag.

Kassen, i hvis Midte jeg fløi frem og tilbage som en

tynd Noddefjerne i dens Skæl, rumplede saa frygteligt paa Steenbroen, at jeg tabte baade Syn og Hørelse; dog tæet uden for Porten ophørte Steenbroen og Vognens Fart og Rumplen; det gik op ad Bakke og overordentligt langsomt. Snart vilde godmodige Opmuntringer ikke frugte mere hos de for al Vre og Skam blottede Heste, og da endog Pidsken forgjæves blev sat i Bevægelse, da holdt jeg det for raadeligst, at stige af, tilligemed Stephan, og gaae op ad Bjerget. Min Hoimodighed lønnes des rigeligt, thi Tilbageblikket paa den bag mig liggende Stad var fra dette Punkt ubeskriveligt yndigt. Berniskow forekom mig, seet fra dette Bjerg, at være en bortfjernet Bestanddeel af Staden, der her syntes meget omfangsrig. Intet manglede dette Landskab, undtagen Vand, der meget tilstrækkeligt erstattedes ved Sandveien, paa hvilken min tunge Postvogn bevægede sig mig imøde, som en Snekke.

"Nu, Svoger, tredobbelte Drikkepenge, dersom vi inden to Timer ere i Behden," sagde jeg, i det jeg steg ind og Postillonen pidskede paa Hestene. — Dmtrent en halv Miil gik det raske paa den faste, jævne Vej, men som om en Syndflod af Støv havde udgydt sig over Marken, saa fuld var nu Gaden af Sand, der hang sig ved de stakkels Hestes Hove, ved de tykke Hjul, og indhyllede mig i en uigjennemtrængelig Støvsky. Min ultaalmodighed drev mig til for anden Gang at staae af Vognen; jeg travede mellem en øde Granstov, gennem en lang Landsby, op ad et uendeligt Bjerg, og sank udmattet ned paa Toppen af det. — Af min Ark, som usejlbart endnu vadede i

Syndfloden, var der intet at see, men den allervenligste Dal, som jeg aldrig vilde have søgt i denne Ørken, laae smilende for mine Fødder. To smukke Landsbyer, ved Randen af en uoverseelig Sø, omgivet af Hauger, Enge og Skov, omgrændset af Bjerge, fra hvis Indsnit hele Königsbergs Marielirke, men ogsaa kun den, intet andet Taarn, intet andet Tag, ragede frem — dette var, skildret med faa Træk, det Landskab, hvis Syn længe lod mig forglemme min Vogns Tøven. Endelig saae jeg den svæve op ad Bjerget.

"Hvor langt ere vi fjørte?" — "Fem Fjerdingsvei," var det uvenlige Svar. — "Karl, hvorledes vil det see ud med Dine Drifkepenge? Hvad er det for Krifter Du har spændt mig for?" larmede jeg. — Hestene ere gode, men Vognen er for svær," svarede den knarburne Postillion: Da faldt der mig et Middel ind, som en skøn Julies døde, og desuagtet udødelige Korrespondent i en "Afsdøds" Breve, anpriser til trætte Hestes Opmuntring; Stephan plejede sædvanligen at være forsynet med en Hjertestyrkning; jeg befalede ham at give Postillionen hele Kommenflasken, og Midlet vilste sig ægte; den knarburne Postillion blev venligere, det bedrovelige Forspænd som besvinget, og min Ark fløi, som om Stormen jagede den ned fra Ararats Linde, hen over Gladen. Desuagtet var Kloffen næsten otte, da jeg saae Zehdens Kirketaaen figge frem fra Oderdalen.

"Boer," raabte jeg, endnu halvt i Vognen, "boer Enken, Frue Amtmandinde Nothe, her i Nærheden?" —

Nede i Byen, paa Torvet, lige over for Roland," var Bognmesterens Svar. — "Egeover for Roland," gjentog jeg den modtagne Besked. "Hun har dog en Datter?" vedblev jeg at spørge. — "Ja vel, en Datter; ogsaa en Søn; den Ældste." — "Jeg veed det, jeg veed det," afbrød jeg Manden. "Stephan, hid med Kjolen, den mørkegrønne; nei, den sorte; reent Linnedoi, hurtigt. Himmels, hvilken Udsigt!"

Det for mig udfoldede Paradiis fængslede mig til Passageerstuens Vindue. Den over sine Breder traadte Oderstrøm omgav det høitliggende Posthuus, som det middellandske Hav Gibraltarsklipperne, og en Biergvæg lige over for mig lignede en Schweizer Granitmasse. "O, hvor kunde jeg ogsaa søge Englen andetsteds end i et Paradiis?" raabte jeg, idet jeg foer i Vesten, da fløi Døren op, og min Dufels Aand — nei, han selv traadte ind.

"Kasimir," raabte han, trykkende mig til sit Bryst; "min Søn, saa er Du allerede paa Veien til mig? Er fri og sund? Nu, Gud være lovet! — Men rust Dig nu med Kraft og Fatning, for at bære det Uforanderlige. Deoline — er tabt for Dig!" — "Er hun?" raabte jeg glædedrukken. — "Ja hun er!" svarede min Dufel, som nok maa have antaget mit Glædesraab for et Fortvivlelseskrig. — "Tænk Dig Stjæbnens Underfundighed; jeg havde vidst at mage det saaledes, at Din Fætter maatte trække paa Bagt tredie Pintsedag og — den onde Aand førte Deoline og hendes Moder ind ad den samme Port, til hvilken jeg havde fængslet ham. — Og — o Kasimir, Deolines første Ord, som jeg kysker af hendes Læ-

ber, er en Tilstaaelse, at hun Ingen kan tilhøre undtagen —." — "Min Fætter, Gud være lovet!" faldt jeg den bestyrkede, gamle Mand i Talen. "Hold De op at sørge for Deres forseilede Forhaabninger, min Onkel," raabte jeg pathetisk. "Deoline er ikke Deres eneste Datter! Der lever et andet Bæsen, som har Barneret til Deres Hjerter, og dette Bæsen fører jeg Dem som Datter i Armene." — "En anden Datter," mumlede Onkelen forlegen. "Jeg vidste dog ikke!" — "Men jeg veed det, og Gud veed det!" sagde jeg og tog Brillerne af, for at give mine Dine det behørigte Eftertryk.

"Hør mig, min gode Onkel: De har fordrevet Amtmand Mothes Familie fra Godsset Medenverder, som den havde forpagtet, og derved skilt to Hjerter fra hinanden, der vare forbundne ved Kjærlighed. Det ene af disse Hjerter er allerede bristet; den unge Mothe har taget sig selv af Dage, og hans Moder, hans Søster, som ved Deres Haand er berøvet deres Forsørger og Erhvervsfælde, leve her i Kummer og Nød. — Denne forarmede Enkes Datter er, om end ikke Deres Blod, min Onkel, saa dog desuagtet deres Barn! — Det er den Faderløse, som De maa give en hellig Ret til Deres Faderhjerter, som De ved min Haand maa modtage som Datter, eller ophøre at være min Fader. Jeg elsker, jeg forguder denne Engel, og er netop i Begreb med at erhverve mig denne tilbedte Qvindes Besiddelse."

"Kjære Kasimir, tag mig det ikke ilde op, Du vaaser," sagde Onklen. "Trænger Personen virkelig til en

Belgjerning, saa kan man jo give hende en Naadespension, hvo vil — ?”

”En Naadespension?” skreeg jeg, farende i Kjøleæmet. ”Utsaa dermed skal den himmeltraabende Uretfærdighed godtgjøres! Aldrig! Jeg vil godtgjøre den, dersom De ikke vil! Jeg vil betale med min Kjærlighed, mit Hjerte, mit Liv, dersom det maa være saaledes.”

”Men, kjære Dreng, vær dog fornuftig!” sagde min Onkel. ”Hvo vil da strax ægte en Pige, som har nogle Fordringer —.” — ”Nogle Fordringer? — Blindtthen?” foer jeg op imod den gamle Mand: ”Kjender jeg da ikke Donatina?” — ”Du kjender hende altsaa?” spurgte Onkelen. — ”Ganske nøie,” forsikkrede jeg og greb efter Hatten. — ”Godt, saa gaaer jeg med Dig,” sagde den gamle Mand. ”Gud maa vel have skyndet paa mig, at jeg strax efter at Stephans Brev var ankommen, tiltraadte Veien, for at indtræffe her, førend Du har sammentrukket Slyngen om Din Hals. Jeg vil see Pigen og tale et Ord med den Gamle. Og overbeviser jeg mig om, at Gud fører Dig til Din Lykke, da, min Søn, vil jeg ikke staae Dig i veien, da skal Din Brud være min anden Datter. Kom!”

Alle mine, for saa Dage siden for første Gang i min Sjæl opvakte modbydelige Følelser for den Mand, der ved den uegennyttigste Kjærlighed havde vænnet mig til at betragte ham som Fader, vare vegne fra mig, som Skygger for Solen; da han, idet en Taare perlede mellem de graa Dienbryn, taledes disse Ord til mig. — Vi gik længe ned ad Bakke, gennem Posthusets Gauger og

flavrede, igjen mellem Gauger, endnu længere op ad Bakke, kom derpaa i en snæver Gade og gjennem denne endelig til Torvet. Ved en Træpæl, hvis Former først meget fildigt traadte mig imøde som Afrids af menneskelige Ledemod, flødte i en Blanding af ridderlig Rustning og gammelfransk Hofdragt, bleve vi staaende, for blandt den Mængde af Kvinder og Børn, som omringede os, at udsege en Veiviser til Maalet for vor Vandring, og hvor alvorlig min Stemning endog var i dette Dødblik, saa kunde jeg desuagtet ikke overvinde et Smil, som den fra Mund til Mund løbende Efterretning aftvang mig, at vi vare Russer, Franskmænd, eller endog Græker, som havde reist den lange Vej til Behden, for at lære at kjende sammes verdensberømte Roland. Og snart fattede en gammel Kjerling Mod til at paatrænge sig os til Ciccone og belære os over de Privilegier, som denne Roland fra Olins Lider havde meddeelt den gamle Stad Behden. Men jeg afbrød snart Sladdersten med den Bøn, at vise os til Frue Amtmandinde Mothes Bopæl.

"Der sidder hun uden for Døren og stræller Kartofler," gav hun til Svar, pegende med Fingeren paa en aldrende Kone, hvilken, gjort opmærksom ved denne talende Pantomime, hurtigt tilendebragte sin huuslige Forretning, og syntes i Begreb med at springe op, for at bortfjerne sig. Jeg lod hende ingen Tid dertil; forgjæves hvidstede Dnfelen til mig: "Ingen Overilelse, Kassimir, lad mig tale med Konen!" Her var jeg Hovedpersonen; jeg var den Givtelysine, den Forølstede, men min Dnfel ikke; og uden at høre paa ham, stod jeg med

tre mægtige Sats for den ligeledes springefærdige Svi-
germama. Men først da jeg stod for hende, følte jeg
mig udulig til tilbørlig at udføre mit Anliggende; jeg
dreiede paa Hatten, stammede, Himlen maa vide hvad, og
saae snart paa Mama, snart paa en lille, niaarig Tøs,
der med store, fra det brede Ansigt fremgloende Dine, ga-
bede paa mig, som om jeg var et nyt Dplag af den
halvraadne Roland; men tales maatte der, førend min
Onkel kom til, og saaledes begyndte jeg da: "Frue Amt-
mandinde, om mit Navn end ikke vil tjene til Ubefaling,
saa skylder jeg Dem dog at navngive mig og haaber, at
Hensigten, som fører mig hertil, vil forsoner Dem med
Navnet: Kaffer."

"Kaffer?" hvinede Konen, saa at det stingrede i mine
Ører. "Kaffer? Dem er det altsaa, som har forjaget
mig fra Huus og Hjem? Som har drevet Nager med
det Guds vi havde forpagtet, som har berøvet min Søn
den rige Pige og derved taget Livet af ham? O Jesus,
min stakkels, stakkels Dreng!"

Min Onkel var blevet staaende, og jeg, haardt truf-
fen ved den Dydagelse, hvor veltalende min tilkommende
Svigermoder var i sin Smerte, lovede mig, at fikke min
huuslige Rolighed, ved at bortfjerne min tilkommende Wg-
tesfælle saa langt som muligt fra hendes Moder. — "Jeg
er ikke denne Kaffer," sagde jeg noget sagte. "Og hvad
Ondt der end, høistærede Frue Amtmandinde, kan være
Dem tilføiet af Gen, som bærer dette Navn, jeg kommer
for at erstatte Dem Alt hvad De har lidt, ja endog for
at erstatte Sønnen."

"Erstatte?" spurgte den Gamle, og under Skjortet, med hvilket hun foer over Næse og Dine, fremgik et hurtigt forklaret Ansigt. "Erstatte? Klingende? — det lader sig høre; men veed De hvad, med en Bagatel lader jeg mig ikke min Modersmerte betale." — Hun begyndte igjen hurtigere at græde. — "Hundrede Daler aarlig i det Mindste!"

"Dem skal De have!" raabte min Onkel, hurtigt trædende derimellem, men jeg forhindrede den gamle Kones Glæde i at udgyde sig i Ord. — "Mere, mere!" sagde jeg. — "Endnu mere?" skreeg hun og hendes Dine funkede. — "Ja, mig selv byder jeg Dem til Erstatning for Deres Søn," sagde jeg inderlig. "De eier en yndig Datter."

"Ja," svarede hun med synlig Spænding. "Men hvad skal der gaae for sig med min Datter? Har De maaskee en Plads for hende i Louisesstiftet?"

"Nei vist ikke, en Plads ved mit Hjerte!" raabte jeg og greb den Gamles Haand. "Min skal hun blive! Dele vil jeg med Dem! Af denne dyrebare Haand vil jeg modtage mit Livs Lykke! Denne elskede, ærværdige Haand skal smykke mig Trolovelses-Altet."

"O, kjære Herr Kasser," svarede Mama meget undseelig, men dog meget venlig; "De er alt for god; rigtigstnok haade jeg foresat mig at forblive i min Enkesfrand til min salige Ende, dog naar det er Guds Villie, saa er jeg beredt til at ære hans Beslutning. — Behager De at træde ind i min fattige Stue? Den er rigtigstnok lille, men den har Plads for Kjærlighed og Tilfredshed. Tor jeg bede?"

"Dyrebarest!" raabte jeg bævende. "Tilgiv — en Misforstaaelse — o Himmel — jeg greb Moderens Haand for at tiltrygle mig Datteren."

"Datteren? Min Datter? — Min Datter vil De ægte?" spurgte Mama og alle Gratier forlod hendes Ansigt.

"Ja, Dyrebare, om Deres Datter, Deres Donatinas Haand, anraaber jeg!"

"Hvad?" affikar den Gamle mig Ordet med sine blaaagligfarvede Læber. "Vil De have mig til Nar? Min

Datter — denne umodne Søs, min Jette vil De ægte?" Hun slog en frygtelig Latter op og pegede paa den lille Pige med det brede Ansigt, som nok neppe havde gennemfødet sin tiende Aar ved Katechismussen.

"Nei, ikke denne, Høistærende;" udbød jeg mælsommeligt. "Om Donatina anholder jeg, den samme, som hang ved Deres Arm, da De anden Pintsedag spadserede i Königsberg, udenfor Bernikow-Porten.

"Det var jo min Søn, min Lude, Gymnastisten!" skreg Mama, gribende mig ved Armen. — "Madame, for Guds Skyld, et Ord endnu: Har De ingen andre Døtre end denne? — Og Deres Søn er virkelig — ingen Pige?" spurgte jeg med svindende Sandser. — "Mennesket er forrykt, han maa indespærres," larmede den Gamle. Der kommer Een, som nok vil lære ham noget Andet. — Herr Referendarius, seer De, denne Mand her maa brændes. Fordi jeg har kastet min Søn et Tørflæde om Skuldrene, at han ikke skulde forkjole sig, derfor vil denne Synder forføre smaa Børn. — Gud staae mig bi!"

Smidlertid havde min Onkel hvidstet Referendaren nogle Ord i Øret, og sandsynligviis underrettet ham om min Bildfarelse. Denne smilede, lovede Mama min Genrettelse og bortførte mig fra hende.

Gensomt ligger, lige over for Posthuset, et Gæstgiversted. Her var det, hvor jeg først nogenlunde kom til mig selv igjen ved en Bolle Cardinal, og fortalte min Onkel, saavel som hans Gæst, Referendaren, mine forunderlige Reise-Eventyr.

Det er nu Midnat; min Onkel sover; der er sendt Heste til Königsberg, for at afhente min Vogn, i hvilken jeg alene skal tiltræde Tilbagereisen. Enken Mothe er tilstaaet en aarlig Pension af hundrede Daler af min Onkels Kasse, og jeg sidder her og grubler paa, hvorledes jeg skal udslutte min formeentlige Elskedes Billede af mit Hjerte, eller hvorledes jeg skal finde dets Original; thi at den intetsteds paa Jorden er at finde; kan jeg ikke overtale mig til at troe. Strax efter Tilendebringelsen af min Kur vil jeg begive mig paa Reiser, for at opsoge den, men der er endnu sex Uger til; og for at ingen lykkelig Finder i denne Frist skal forekomme mig, saa udsætter jeg herved en Belønning af eet Tusinde Rigsbank-

daler preussisk Courant, til den som bringer mig en Pige, der svarer til følgende Stikbrev:

For- og Tilnavn: ubekjendt. — (Navnet Donatina Romanina maa vel være opdigtet af Königsberger-Sym-nasiasten.

Alder: atten Aar.

Høide: fem Fod.

Haar: langt, krøllet, af brunlig Farve.

Dine: mørke, Farven kan ikke angives nære.

Pande: majestætisk.

Næse: langagtig, overordentlig fin.

Mund: den smukkeste paa Jorden.

Kind: af ganske eiendommelig Bygning; udtømmelse af Naturen paa denne Gienstand.

Ører: meget smaa og nette.

Hals: junonisk.

Barm: jomfruelig.

Hudfarve: gjennemsigtig, Læberne farmin, Kinderne rosenrøde, dog velforstaaet, uden Sminke.

Lænder: Perlerader.

Udtale: Harmonika-Klang.

Bælt: smækker, dog fyldig.

Gang: en Engels Svæven.

Haand: det fineste Vorbillede.

Fod: som en ti-aarig Berliner Gratie-Stikkelse.

Sindelag: overordentlig blidt.

Sæder: barnlig, undseelig.

Talenter: Mesterinde i Malerie og Musik, saavel som i Tillavning af Tærter og Krems.

Poesie og Mimet: forlanges ikke.

Særdeles Kjendemerker beholder jeg for mig selv.

Hvo som skulde kunne anvise det ovenfor betegnede Mønsterbillede, saaledes at man strax kan komme i Besiddelse af det, uden igjen at foretage en Reise til Groß-Pupenow, ville behage, inden ser Ulger, at indsende Anmeldelse derom til Dyrehaugen udenfor Potsdamer-Porten Nr. 999, mod Belønning af eet tusinde Daler.

Dr. Kaffer.

Indhold.

Side.

D onna Cia, Historisk Novelle fra det fjortende Aar- hundrede, af Ludwig Rein.	3.
Spanieren. Fortælling af Friederich Pitt.	146.
Den pommerste Reise. Et Novelle-Kloverblad af Dr. Kaffer.	171.

England

John E. Dineen, Esq., for the Plaintiff
vs.
The Corporation of London, for the Defendant
Exhibits, Exhibiting at Westminster, &c.
The following Exhibits, &c.
Dr. Raffle

